

Girgorij Grabovoj

Vaskrsenje ljudi i večni život – od sada naša stvarnost!

UVOD

U ovoj knjizi ću govoriti o svom praktičnom radu na vaskrsavanju ljudi. Može se govoriti o vaskrsavanju ili vaspostavljanju ne samo ljudi, već i od vaskrsavanju životinja, biljaka i bilo kojih drugih objekata, ali u ovoj knjizi ću uglavnom govoriti o vaskrsavanju ljudi.

Za mnoge ljude vaskrsenje je nešto simbolično, mada na nivou duše svako poima vaskrsenje kao postojeću, svevremensku stvarnost Sveta. Ipak, mnogima će biti potrebno da se još razvijaju do poznanja Sveta na nivou duše, i zato oni još uvek ne shvataju reč „vaskrsenje“ u bukvalnom smislu, kao što je zapravo i treba shvatiti. Kada o tome razmišlja, čovek treba da uloži trud kako bi pojmio da se neko ko je „zauvek otišao“ odjednom može zaista vratiti.

Stvar je u tome što postoje ljudi koji ne razmišljaju sa jasnim ciljem o ustrojstvu Sveta, o njegovim zakonima, i o tome šta je život ustvari. Zbog toga ih, osim vaskrsenja, mogu iznenaditi i mnoge druge činjenice, na primer to da lećim ljude obolele od side i kancera u poslednjem stadijumu, na udaljenosti, bez ikakvog dodira sa njima, zatim upravljanje vremenskim prilikama, tačne uvide o neispravnosti i defektima na tehničkim uređajima različite složenosti, uključujući i objekte u kosmosu, materijalizacija i dematerijalizacija različitih predmeta, upravljanje kompjuterom na udaljenosti pomoću misli, promena prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, praćenje razgovora među ljudima na proizvoljnom rastojanju, na bilo kom jeziku i mnogo šta drugo. Sve ove činjenice potvrđene su službenim dokumentima i već čine nekoliko tomova. Mnoge od tih činjenica se mogu shvatiti kao čudo, ali treba imati u vidu da, kao što je poznato, čudo ne protivreči zakonima Prirode, već našim predstavama o zakonima prirode.

Došlo je vreme da izmenimo ustaljene predstave o okolnom svetu i njegovom ustrojstvu. Još više je potrebno to uraditi na pragu novog milenijuma. A to je neophodno radi spasenja Sveta.

Ova knjiga je jedna u seriji knjiga posvećenih izlaganju izvorne slike Sveta.

.....

Svedoci smo naglog razvoja nauke i tehnike, a taj razvoj se odvija sve bržim tempom. Ali, hajde da postavimo pitanje: a šta se događa sa samim čovekom? Da li se i on razvija? Ako se razvija, u čemu je taj razvitak? Sa čime uopšte treba povezati razvoj čoveka, njegov napredak, njegovu evoluciju?

Što se tiče razvoja čoveka, njegovo usavršavanje je povezano sa razvojem njegove svesti. Na ovoj etapi razvoja čovek se obično nalazi u jednom od dva stanja

svesti: u stanju sna ili stanju budnosti. Ta stanja su nam svima dobro poznata. Pri tome, sada ne mislim na proročanske snove, jer proročanski san upravo i označava ulaz u drugo stanje svesti. Sada govorim o običnom snu.

I tako, najveći deo života čovek provodi u dva stanja svesti: stanju sna i stanju budnosti. U stanju budnosti čovek može da se kreće, da rasuđuje, da dolazi do rešenja i uošte, dostupno mu je mnogo toga što mu je u stanju sna nedostupno. Ali, ispostavlja se da postoje i viša stanja svesti u poređenju sa kojima obično stanje budnosti liči na duboki san.

Hajde da pogledamo kako se kod čoveka menja opažanje sveta sa promenom stanja njegove svesti. U običnom snu doživljavanje sveta je transformisano. U stanju budnosti čovek doživljava svet kroz prizmu trodimenzionalnog prostora i jednosmernog vremena. Ovde se može navesti sledeće poređenje. Pretpostavimo da su čoveku pri rođenju stavili ružičasta kontaktna sočiva a da on za to ne zna. Tada on sve vidi u ružičastoj boji. A kako tako vidi svet od rođenja, on, prirodno, i ne sumnja u to da je svet upravo takav. Ali kontaktna sočiva se mogu skloniti, i tada će svet postati sasvim drugačiji, pojavice se u gami prekrasnih boja. Potpuno isto, ako uklonimo ograničenja svakidašnjeg budnog stanja i sa njim povezanog trodimenzionalnog viđenja sveta i vremena, to jest ako pređemo na više stanje svesti, svet će nam se učiniti potpuno drugačijim.

Ova istina je poznata još od nezapamćenih vremena. Pogledajmo, šta se govori o prostoru u poslanici apostola Pavla Efežanima:

„Da se Hristos useli vjerom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni; Da biste mogli razumjeti sa svima svetima što je širina i dužina i dubina i visina..“ (Gl.3, 17-18)

Ovde se navode četiri dimenzije prostora. To znači da, kao rezultat određenog rada i pri određenim uslovima, a pre svega, po rečima apostola Pavla, pod uslovom ukorenjenosti i utemeljenosti u ljubavi, čovek može da počne da opaža četiri dimenzije prostora. A to proizilazi iz promenjenog stanja svesti, dodajem ja. U stvari, sa promenom stanja svesti čovek može da počne da opaža prostore proizvoljnog broja dimenzija.

A šta praktično znači mogućnost ovladavanja sposobnošću opažanja četiri dimenzija prostora? Za razjašnjavanje ove situacije poslužićemo se poznatim oglednim primerom. Zaislimo pravu liniju. Ako na toj liniji uočimo bilo koju tačku, ona će onda podeliti tu pravu na dva dela. Ako sada tu tačku posmatramo kao pregradu, onda ona deli pravu na dva dela, ali tako da se zbog nje iz tačaka na jednoj polovini neće moći videti tačke druge polovine (isto kao što se u stanu zbog zida ne vidi šta se iza njega nalazi). Ali pravu liniju sa tačke gledišta matematike možemo da posmatramo kao jednodimenzionalni prostor. Ako možemo da izađemo u dvodimenzionalni prostor, to jest u ravan, onda ćemo moći da vidimo našu pravu sa strane i zbog toga ćemo moći da vidimo obe polovine istovremeno.

Razmotrimo sada proizvoljnu ravan, na primer površinu stola. Nacrtajmo kružnicu na toj ravni. Ta kružnica deli celu ravan na dva dela: odvaja ono što se nalazi unutar kružnice od onoga što se nalazi van kružnice. Ali ako izađemo u trodimenzionalni prostor, to jest, ako se u datom slučaju podignemo iznad površine stola, moći ćemo da pogledamo površinu stola odozgo i da istovremeno vidimo i ono što se nalazi u kružnici i ono što je van nje.

Došli smo, konačno, do slučaja trodimenzionalnog prostora. Uzmimo loptu. Ona sav prostor deli na dva dela: na deo koji se nalazi unutar te lopte i na deo koji se nalazi van nje. No, ako ste stekli sposobnost opažanja četiri prostorne dimenzije, onda ćete moći da istovremeno vidite i ono što se nalazi unutar lopte i ono što je van nje. Moći ćete istovremeno da vidite ono što se nalazi, recimo, i unutar kuće i van nje.

Vratimo se primeru površine stola. U našem primeru sa kružnicom na toj površini možete da uzmete kakav bilo predmet, recimo novčanicu, iz unutrašnjeg dela i preneti ga kroz vazduh u spoljašnji deo. Pri tome nećete preseći kružnicu, to jest granicu koja odvaja dva dela ravni. Moći ćete da premestite predmet iz unutrašnje oblasti dvodimenzionalnog prostora u spoljašnju, ne presecajući granice, zato što koristite izlaz u trodimenzionalni prostor, to jest u prostor sa većim brojem dimenzija.

Analogno i u trodimenzionalnom svetu možete da prođete iz jedne sobe u drugu, ne koristeći za to vrata, kao da prolazite kroz zid, a u stvari služeći se četvrtom dimenzijom. Za one koji se nalaze u tim sobama to će biti čudo, i oni mogu, na primer, odmah da pozovu telefonom redakciju nekog časopisa kako bi i druge izvestili o tom potpuno neverovatnom događaju.

Razmotrili smo problem prostora. Poslušajmo sada šta se kaže o vremenu u „Otkrovenju Jovana Bogoslova“: „I zakle se onijem koji živi va vijek vijeka, koji sazda nebo i što je u njemu, i zemlju i što je u njoj, i more i što je u njemu, da vremena već ne će biti.“ (Gl. 10, 6).

Objedinivši ovaj iskaz o vremenu sa iskazom apostola Pavla o prostoru, uviđamo da je uvek postojalo razumevanje toga da je opažanje sveta kroz prizmu trodimenzionalnog prostora i vremena ograničeno i da je to ograničeno opažanje sveta povezano sa nivoom stanja svesti koji je čovek dostigao na ovoj etapi svog razvoja.

Takvo stanje stvari se može izmeniti. Dva navedena iskaza, uzeta iz klasičnog teksta, govore o mogućnosti izlaska van okvira uobičajenog opažanja.

U stvari, zakoni prirode sa pojmovima trodimenzionalnog prostora i vremena koji se nalaze u njihovoj osnovi su samo površinski opisi tog Sveta. U stvarnosti postoji dublja, fundamentalnija povezanost struktura sveta, a silom te povezanosti promene se u ovom Svetu mogu izazvati jednostavno, svojevrsnim voljnim aktom.

Da bismo mogli da budemo u stanju da proizvodimo slične promene, potrebno je da ovladamo višim stanjem svesti ili, u krajnjem slučaju, da se u tom stanju nalazimo u trenutku izvršavanja voljnog akta neophodnog za dobijanje potrebnog rezultata.

Svi dobro znaju Jevanđelje. Ali, pitanje je koja reč u njemu, koji termin je ključni? Ako pažljivo pročitamo Jevanđelje, postaće nam jasno da je ključna reč u njemu termin „Carstvo Božje“ (Carstvo Nebesko). Isus Hrist kroz razne alegorije uvek iznova poziva da se odrekemo svega radi zadobijanja Carstva Božjeg, objašnjavajući da će se svakome ko uspe da zadobije Carstvo Božje, sve ostalo samo potom pridodati.

I tako, Carstvo Božje pre svega i jeste visoko stanje svesti. A uspinjanje ka sve višim stanjima svesti i to je, u suštini, put ka Bogu.

Sada postaje razumljiva izreka „Carstvo Božje je u nama“. Upravo zbog toga, što je Carstvo Božje – više stanje svesti, upravo zato je ono unutar nas.

A kada Isus uvek iznova govori „Probudi se!“, on ima u vidu upravo pravi smisao te reči, zato što u poređenju sa višim stanjima svesti obično stanje budnosti predstavlja duboki san, skoro isto kao što u poređenju sa budnim stanjem svesti izgleda naš obični san.

A po zadobijanju Carstva Božijeg sve ostalo će se čoveku pridodati, zato što čovek sa višim stanjem svesti biva izbavljen od ograničavajućeg modela trodimenzionalnog prostora i vremena, načina opažanja Sveta koji je svojstven uobičajenom budnom stanju. Čovek se nađe u drugačijem stanju, u stanju kada počinje da opaža fundamentalnu stvarnost.

Na tom višem stanju svesti čovek postaje sposoban da izvršava dela koja sa tačke gledišta obične budne svesti izgledaju neverovatna, fantastična. Na primer, takva dela kao što je opštenje sa otišlima. Može se steći sposobnost da se otišli vide i da se opšti sa njima. I može im se pomoći da se vrate ovde. Jer, stvar je u tome da samo nekolicini od njih uspeva da se sopstvenim snagama vrate u naš svet.

Između ostalog, treba uvideti da su oni, koje nazivamo otišlima, otišli samo ako se posmatraju sa tačke gledišta svakodnevnog budnog stanja svesti.

Kao nekakva analogija može se navesti ovakav primer. Zamislimo da kod kuće sprovodimo sledeći ogled. Uzmemo parče leda i stavimo ga na tanjir. Sada je to tvrdi materijal, možemo ga uzeti u ruku, i izmeriti koliko je težak. Međutim, ako taj komad leda odstoji u sobi neko vreme, videćemo da u tanjiru imamo samo vodu. Kako fizičari kažu, došlo je do faznog prelaza: materija je iz čvrstog prešla u tečno stanje. Ostavimo vodu u tanjiru i posmatrajmo šta će se dalje dogoditi. Doći će do novog faznog prelaza: materija je iz tečnog stanja prešla u gasovito. I ako budemo gledali svuda naokolo nećemo moći da nađemo vodu koja je bila u tanjiru. Međutim, ako u stanu imate cev kroz koju teče hladna voda, onda se ponekad zimi, kada je voda koja teče kroz tu cev naročito hladna, može primetiti kako se na njoj pojavljuju

kapljice vode. To se vodena para iz vazduha kondenzovala na površini hladne cevi. Ako sakupimo malo te vode i stavimo je u frižider, ponovo ćemo dobiti led.

Ovaj primer sam naveo zato, da bi kazao sledeće. Ispostavlja se da je prelaz iz stanja života u stanje u kome se nalaze otišli nešto kao fazni prelaz. Kada se voda pretvara u paru, ona se nalazi pored nas, oko nas, iako je ne vidimo. Tako je i sa otišlima: oni se nalaze pored nas. Setimo se priča onih koji su preživeli kliničku smrt. Ti ljudi su odnekud, ispod plafona videli šta su lekari radili sa njihovim telom, slušali su šta su oni govorili, i posle su, nakon reanimacije, često davali detaljne opise onoga što su videli i čuli, na najveće iznenađenje lekara.

Naravno, analogija sa pretvaranjem leda u nevidljivu paru i kasnijim obratnim prelazom, kao i svaka analogija, ne može biti potpuna. Pri umiranju i kasnijem vraćanju u život koriste se prelasci u druge prostore o čemu ćemo još govoriti. Ali zadržavajuća je, može se reći neverovatna činjenica, u tome što u stvarnosti između ta dva stanja, stanja života i stanja otišlih, sve u svemu i nema principijelne razlike i zato je ljude uvek moguće prevesti u stanje života. U vezi sa tim ipak bi bilo bolje koristiti drugačiju terminologiju i govoriti ne o živima i otišlima, nego o onima koji se nazivaju živima i onima koji se nazivaju otišlima. Jer u samoj stvari i jedno i drugo su zapravo stanja svesti, samo u različitim formama (kao u našem primeru sa ledom – vodom – vodenom parom, gde je sve to N_2O). U vezi sa tim može se reći da je sa neke tačke gledišta vaskrsavanje standardna procedura koja razvija stanje svesti do života. I upravo zato vaskrsavanje se može naučiti, kao što se uči svaka standardna procedura.

U knjigama ove serije razjašnjavamo kako se mogu menjati prošlost, sadašnjost i budućnost na osnovu poznavanja fundamentalnih zakona ustrojstva Sveta, a u saglasnosti sa zadatkom ostvarenja večnog života. U stvarnosti, samo sa tačke svakodnevnog budne svesti, to jest, ponavljam, svesti koja se služi modelom trodimenzionalnog prostora i vremena, samo sa tačke gledišta te svesti prošli životi su bili u prošlosti, ili su prošli događaj ovog života bili u prošlosti, sadašnji postoje u sadašnjosti, a buduće će postojati u budućnosti. Ali u stvari, ili, bolje je reći, za čoveka sa višim stanjem svesti, i prošlost i sadašnjost i budućnost postoje istovremeno, ili, drugačije, nalaze se u statičkom stanju (setimo se „I zakle se... da vremena već ne će biti.“) Upravo zato je moguće čoveka iz „prošlosti“ prevesti u „sadašnjost“, to jest otišlog je moguće vratiti u naš svet. Pri tome, onaj koji se vratio u svome povratku ne vidi ništa posebno a pogotovo ne nešto neverovatno. Za njega je sve to prirodno. On doživljava taj prelaz isto tako kao što u običnom životu čovek doživljava prelaz u normalno zdravstveno stanje posle prehlade ili gripa. Možete da se u to uverite ako porazgovarate sa nekim od onih koji su se vratili. U današnje vreme ima ih sve više i više.

Potebno je još da se kaže nekoliko reči o razlici između dva pristupa poimanju Sveta: jedan od njih je – pristup naučnika, a drugi – pristup čoveka koji razvija skladno duhovno upravljanje realnošću, koje se može okarakterisati kao unutarnje viđenje.

Prvi pristup je svima dobro poznat. Na osnovu posmatranja i eksperimenata naučnici se trude da iza razdvojenih pojava, koje ponekad na prvi pogled nisu međusobno povezane, uvide ono što je opštije i što ih objedinjuje. U slučaju uspeha, ustanovljava se zakon koji jednom formulom objedinjuje različite pojave. Svi mi još iz škole znamo za Njutnove zakone pomoću kojih se može proračunati i kretanje fudbalske lopte i let aviona, i kretanje planeta Sunčevog sistema. U svome radu naučnici koriste uređaje izrađene u laboratorijama i fabrikama. A usavršavanje te opreme omogućuje dobijanje novih informacija.

Drugi pristup poimanju Sveta je potpuno drukčiji. Ovde čovek u svome radu ne koristi pribor načinjen u laboratorijama ili u fabrikama, to jest veštački napravljenu opremu. Ne, on koristi instrument koji je napravio Gospod Bog – svoj sopstveni organizam. Radi baš sa tom „opremom“. I može se odmah reći da se sve knjige u ovoj seriji zasnivaju na ovom drugom pristupu. I kao što ćemo dalje uvideti, upravo ovaj pristup morao bi biti prvi i osnovni.

Već sad se može reći da je dokaz za to neophodnost prevladavanja postojeće opasnosti od globalnog uništenja i ustanovljenja duhovne kontrole nad razvojem tehnike. Jasno je da neprestan, sve veći razvoj tehničkih sistema može postati opasan, ako oni ne budu zasnovani na upravljanju putem svesti čoveka, jer se upravo svest skladno razvija istovremeno sa razvićem celoga Sveta.

Naučnici koji rade na prvim frontovima nauke odlično znaju da je za objašnjenje pojava ovoga sveta neophodno stvaranje teorija koje koriste mnogodimenzionalne prostore, to jest prostore koji imaju više od tri dimenzije. I naučnici to ne samo da razumeju, oni to i rade. Međutim, ako oni ne mogu da opažaju takve prostore, ta okolnost će ih odmah suštinski ograničiti. Zato i ovde, kao i svuda, postoji zadatak da se nekako izbacimo od ograničenja našeg sadašnjeg opažanja.

Ali pitanje je kako to uraditi. To pitanje se postavlja pred svakog čoveka, nezavisno od vrste njegove delatnosti. To je uopšte jedno od ključnih pitanja. Ranije sam već govorio da je promena stanja svesti i uzdizanje ka višim stanjima svesti – zapravo i najvažniji zadatak koji stoji pred čovekom.

Šta konkretno čovek treba da radi u cilju svog razvitka, a pre svega, u cilju razvoja svoje svesti - to je zasebna velika tema i ona će naći sebi mesta u ovoj seriji. Ali da biste već sada mogli da počnete da menjate svoj organizam i usaglašavate njegov rad sa pulsom Vaseljene, na kraju knjige, u Prilogu, date su jednostavne vežbe za svaki dan u mesecu. Upražnjavanje tih vežbi može uzeti samo nekoliko minuta dnevno, ali rezultat će biti osetan, zato što one svakog određenog dana u

mesecu predlažu radnju koja najbolje odgovara upravo tom danu. I stoga te vežbe obezbeđuju maksimalnu efektivnost uz minimalni gubitak energije i vremena.

Sa važnošću pitanja o promeni našeg stanja svesti srećemo se na svakom koraku našeg života. Život uvek iznova stavlja pred nas to pitanje.

Zamislite da se nalazite u parku i odjednom pred sobom vidite procvetalu ružu. Vidite zdivljujuće boje nežnih latica, osećate blagi miris koji se širi iz cvetova, a možda na latici blista pod suncem i neka kapljica vode zaostala od poslednje kiše. Vi posmatrate tu božanstvenu lepotu i ta lepota i taj miomiris vas očaravaju. Osećate pored sebe drugačiji život. Hoćete da ga pojmite. Ali kako to da uradite?

Osećate da je odgovor tu negde pored vas. Osećate to celim bićem. Ali u isto vreme, kao da vam nešto nedostaje. Cvet je sasvim blizu, pred vama je, ali kao da vas od njega deli neprolazna barijera. Odgovor ide ka vama, osećate to, ali kao da je na drugom jeziku. Osećaj je takav, kao da nećete uspeti da se probijete kroz nešto. I pitanje ostaje: kako bi se moglo saznati, šta je to ruža?

Obratimo se nauci. Nauka može da uradi hemijsku analizu cveta, da ustanovi procenat sadržaja određenih hemijskih elemenata u njemu, da prouči procese koji se odvijaju u tkivima cveta i mnogo šta drugo, ali poznavanje svih tih procentualnih odnosa i tipova procesa neće nam mnogo pomoći da shvatimo, da osetimo, šta je to divni miomirisni živi cvet.

I zato se iznova postavlja pitanje: kako se to ipak može uraditi? Kako saznati, šta je to ruža? I može li se uopšte to uraditi? Ispostavlja se da može. Ali, to se može učiniti samo na jedan način. A taj način se sastoji u sledećem.

Da bismo saznali šta je to ruža, treba da stanemo pred ružu. Treba da se stopimo sa njom. Makar na trenutak. I to je moguće, ali samo, naravno, na višem stanju svesti.

A to je i osnovni put poimanja Sveta. Taj način mora biti osnovni.

Obratite pažnju: radi sticanja znanja tim putem nije potrebno rezati cvet, nije potrebno ubijati ga. To je principijelno drugačija tehnologija sticanja znanja. To je sticanje znanja bez uništavanja.

Napravimo malu digresiju. Upravo smo govorili o tome da je na višem stanju svesti moguće savršeno drugačije opažanje sveta. Međutim, treba imati u vidu da stanje u kome se obično nalazimo nije uvek jedno te isto. Prosto posmatranje samog sebe veoma brzo to otkriva. Setite se kako ste opazali neki događaj koji se više puta ponavljao, prisetite se kako ste se svaki put osećali. Setićete se da vaše opažanje nije uvek bilo identično. Utisci su bili različiti. Svi imamo takvo iskustvo. Ponekad opažamo kao kroz maglu, a ponekad kao da se ta magla razilazi a opažanje postaje jasnije, preciznije, primećujemo da nas ovog puta, danas, taj događaj ili taj čovek odjednom mnogo više uzbuđuje.

Sve to je u znatnoj meri povezano sa time što se praktično nikada ne nalazimo u istom stanju svesti – ono se neprestano menja u nekim granicama koje odgovaraju nivou našeg razvoja u datom momentu.

I kada, kao što se događa, iskusimo ta osobita stanja, stanja uzdizanja, osećanje punoće života, ispunjenosti radošću i srećom – to su već znaci višeg stanja svesti u poređenju sa našim običnim stanjem. A to se često događa u trenucima koji se pamte, ponekad za ceo život.

Može se, naravno, dogoditi i to, da se iz svog običnog stanja odjednom premestimo u dovoljno visoka stanja sveti, i tada čovek ima iskustvo nečega kao što je ozarenje, blaženstvo, bezgranična radost bića, mada je to stanje nemoguće opisati rečima, njega treba lično iskusiti. Pomoću pravilnog duhovnog usmerenja, pravilnog razumevanja i pravilne redovne prakse može se postići to da ta viša stanja svesti uvek budu sa vama.

Pitanjima koje smo postavili možemo prići i sa donekle drukčije strane.

Zamislite da kod sebe u vikendici, u špajzu ili na tavanu nađete uveličavajuće staklo koje ste nekada tamo ostavili. Ono je tamo dugo ležalo i zato je pokriveno debelim slojem prašine. Izlazite iz kuće u dvorište i odjednom vidite mrava kako ide svojom stazom. Hoćete da ga bolje osmotrite, saginjete se, ali ipak se loše vidi – jer mrav je veoma mali. I onda se setite da u rukama imate nađeno uveličavajuće staklo. Približite ga mravu, počinjete mutno da razaznajete neke detalje, ali suštinskog poboljšanja u razaznavanju nema.

Tada možete tome da pristupite naučno. Možete da počnete da približavate i odmičete staklo, proučavate promene u posmatranoj slici, možete početi da posmatrate mrava pod različitim uglovima, menjajući svoj položaj, mogu se razraditi složeniji algoritmi delovanja i uvesti statistička obrada podataka, ukratko, može se razviti ozbiljan program naučnih istraživanja.

Ali moguće je i drugačije postupiti. Može se uzeti čista krpica i obrisati staklo. I tada ćemo bez ikakvih algoritama i statističkih obrada podataka čitko i jasno videti mrava. Mogli smo brzo i prosto da dođemo do željenog rezultata, zato što smo učinio ono što je glavno: poboljšali smo pribor koji smo koristili za posmatranje.

I tako, da bi se uspešno kretali putem poznanja Sveta, pre svega je potrebno da poboljšamo svoje opažanje, nužno je izmeniti stanje našeg organizma, na primer, potrebno je usavršiti rad mozga, iako promena čak i jedne ćelije može da izmeni stanje vašeg organizma.

I tada se pojavljuje suštinsko pitanje: kako postići takvu promenu, kako bi se to moglo uraditi?

Postoji mnogo metoda za postizanje tog cilja, ali jedan od najprostijih i u ovo vreme najefikasnijih je meditacija. Usled redovnog bavljenja meditacijom dolazi do

principijelne promene rada mozga: postepeno sve više i više delova mozga počinju da rade usaglašeno. To potvrđuju naučna istraživanja sprovedena putem primene elektroencefalograma. Elektroencefalogramima je proučavan uticaj meditacije na vrstu moždanih talasa u raznim delovima mozga. Istraživanja su pokazala da usled praktikovanja meditacije postepeno sve više i više delova mozga počinje da radi usaglašeno. A kada čovek potpuno osvoji tu praksu, ceo mozak počinje usaglašeno da radi. Posluživši se jezikom fizike, može se reći da je mozak čoveka počeo da radi koherentno.

Svi znaju kakvu je revoluciju u nauci i tehnici proizvelo otkriće lasera. Istraživački radovi u ovoj oblasti nagrađeni su Nobelovom nagradom iz fizike. Suština tih radova sastoji se u tome da je prvi put uspešno proizvedeno koherentno zračenje i da su ustanovljeni principi njegovog dobijanja. A upravo koherentnost laserskih zraka objašnjava sva njihova jedinstvena zadivljujuća svojstva.

Na analogan način, kada čovek određenom praksom postigne da njegov mozak počne da radi u koherentnom režimu, on u svoje ruke dobija kvalitativno drugačiji instrument. I kao u slučaju lasera, upravo koherentni režim rada mozga kod njega dovodi do pojave principijeno novih sposobnosti i mogućnosti.

Dodajmo jednu važnu napomenu. U pomenutim eksperimentima cilj je bio da se ustanovi kako se prilikom meditacije menja baš rad mozga, jer se o njemu gore i govorilo. Međutim, pri meditaciji ne dolazi samo do promene u radu mozga, već i celog organizma, svake njegove ćelije.

Tako, ako koristimo analogiju sa laserom i ako sa laserom poredimo živi organizam, može se shvatiti da je, iako je razlika u svojstvima zraka lasera i običnih izvora svetla neobično velika, ipak razlika u radu organizma nakon osvajanja meditacije i pre toga neizmerno veća.

U stvari, ta razlika je toliko velika, da čovek faktički prelazi na drugi nivo postojanja. Jer treba imati u vidu da je čovečiji organizam – sistem koji ima sposobnost za bezgranično usavršavanje. A teško je čak i zamisliti sve mogućnosti takvog sistema.

I još jedna važna napomena. Kad kažem da je jedan od metoda promene stanja organizma meditacija, treba imati u vidu da i sama meditacija može biti veoma raznovrsna. Postoji mnogo vidova meditacije. Molitva, na primer, u suštini predstavlja oblik meditacije. Pri tome, naravno, molitva kao i svaka prava meditacija, treba da bude duhovna. U hrišćanskoj tradiciji je poznata takozvana umna molitva, molitva visokog duhovnog nivoa, pri kojoj se svest drži u oblasti srca i koja je veoma delotvorna za uzdizanje na viša stanja svseti.

Brzi prelazi u visoka stanja svesti mogu se osetiti pomoću različitih koncentracija. Pri izuzetno velikoj koncentraciji, meditacije mogu biti sastavni deo tog procesa.

Da bi saznali stanje unutrašnjih organa pacijenta lekari koriste instrumente i zato na primer šalju pacijenta na rentgen ili na ultrazvučnu dijagnostiku. Čovek sa razvijenim unutrašnjim viđenjem postupa drukčije. Kao instrument on koristi sopstveni organizam. Svoj organizam prevodi u potrebni režim rada i jasnoviđenjem vidi sve unutrašnje organe pacijenta. Pomoću jasnoviđenja ne samo da je moguće videti unutrašnje organe, nego i saznati njihovu funkciju, a takođe i metode ozdravljenja.

Uz sve to, odgovor putem jasnoviđenja se dobija trenutno. Ovde nije potrebno, kao u naučnom pristupu, sprovođiti eksperimente, prikupljati podatke, analizirati ih, tragati za zakonomernostima i tako dalje... Sve to se i inače radi zbog toga da bi se dobio odgovor. Ali ako odgovor u stvari već negde postoji, treba ga samo uzeti. Zaista, neka nas, recimo, zanima neki organ, kao na primer slepo crevo, i hoćemo da saznamo šta je njegova svrha. Jasno je da je Prirodi jasno čemu ono služi. Dakle, odgovor postoji. Treba samo pružiti ruku i uzeti ga, a to se može uraditi jasnoviđenjem.

Jasnoviđenje - to je univerzalni način pristupa informaciji. Sa čime bi se moglo uporediti ovakvo dobijanje informacija? Nešto donekle slično postoji u našem savremenom životu. To je globalna mreža Internet. Pomoću te mreže može se dobiti bilo koja informacija iz proizvoljne tačke Zemljine kugle. Isto tako, ispostavlja se da postoji nešto slično Kosmičkoj mreži Internet, gde postoje podaci o svemu. Čovek se pri tome može uporediti sa operatorom. Tada je jasnoviđenje način da operator uđe sa svojim pitanjem u Kosmičku mrežu. A ona radi toliko brzo da odgovor stiže trenutno.

Ovde se javlja interesantno pitanje: kako dolazi do otkrića? Otkrića se, a ona su ponekad veoma značajna, događaju u raznim oblastima života. Ona su pre svega vidljiva u oblasti nauke, ali ima ih i u drugim oblastima – to na primer može biti nekakva izmena u tehnološkom procesu u fabrici ili u društvu- Otkriće je uopšte jedna od pojava u našem životu, mada je ta pojava najočiglednija na polju nauke.

Tako dolazimo do sledećeg pitanja: a šta se može reći reći sa razmatrane tačke gledišta o otkrićima ljudi koji ne vladaju jasnoviđenjem?

Kada čoveku u glavu dođe blistava misao i on dolazi do otkrića, ta misao je odgovor na njegova traganja. I ona, naravno, dolazi iz iste baze podataka, iz baze podataka Kosmičke mreže. U nekom smislu, taj odgovor ne dolazi čoveku slučajno, u tom smislu da se odgovor često dobija kao rezultat dugotrajnog ispitivanja i upornog rada. Ali nikada nije moguće reći kada će odgovor stići, i da li će uopšte stići. Tako treba priznati da je taj upad u bazu podataka, na žalost, uvek slučajan, jer nije kontrolisan, njime se ne upravlja.

Može se napraviti ovakvo poređenje. Uzmimo dva čoveka, kojima je potrebna voda. Jedan od njih sastavlja dlanove, ispruža ruke napred i stoji čekajući da padne

kiša, kako bi sakupio malo vode. Drugi zna za postojanje vodovodne mreže. I više od toga, on ume njome da se koristi. Zato, kada mu je potrebna voda, on prosto odlazi do slavine i otvara je. I sipa vodu – čašu, vedro ili ceo rezervoar – koliko mu treba.

Dakle potrebno je vladati standardnom procedurom za dostup informacijama. Stvar je u tome da pitanja ima veoma mnogo a slučajnih upada do odgovora suviše malo. Ako uzmemo na primer gore navedeno pitanje u vezi slepog creva, možemo videti da do sada takvog upada nije bilo, kao ni u bezbrojnim drugim slučajevima.

Svemu gore rečenom treba pridodati i jednu važnu napomenu. Služenje jasnoviđenjem sam radi očiglednosti uporedio sa ulaskom u Kosmičku mrežu internet, u kojoj se može naći odgovor na svako pitanje koje nas zanima. To poređenje više odražava spoljašnju stranu te pojave, u njemu nisu odraženi njena velika dubina i raznovrsnost, i zato je potrebno dati detaljnije objašnjenje.

Naravno, može se, kao što je rečeno, radi dobijanja informacija ući sa pitanjem u kosmičku mrežu. Ali može se postupiti i drukčije. Informaciju je moguće uzeti odmah i neposredno sa mesta gde postoji senzor koji postavlja tu informaciju. Više od toga, a to je veoma važno, informacija postoji već i u statusu onoga koji postavlja pitanje, u vidu neposrednog znanja. I kada je još nedešifrovana, odnosno kada je čovek još nije svestan njenog prisustva, ona već upravlja njegovim ponašanjem. Da bi čovek mogao da osvesti tu informaciju i da se svesno njome posluži da bi odredio svoje ponašanje, potreban je visoki nivo razvitka svesti, a to je upravo onaj cilj o kome sam već govorio.

Gore sam pomenuo problem slepog creva. Razmotrimo, primera radi, to pitanje malo detaljnije. Savremena nauka još uvek ne zna šta je to slepo crevo i koja je njegova svrha. A pomoću jasnoviđenja može se saznati sve o slepom crevu. Ispostavlja se da je to važan organ koji ima nekoliko funkcija. Jedna od njih je sledeća. Slepno crevo odražava projekciju leve polovine mozga na desnu kroz imuni sistem organizma. I jedna od uloga slepog creva je održavanje ravnoteže tih sistema. Kada se slepo crevo odstrani, oslabljena je funkcija rezervne reprodukcije imunog sistema. U tom slučaju imuni sistem radi reprodukcije mora da se odražava unutar leve ili desne hemisfere, što povećava opterećenje mozga, dovodi do povećanja unutarlobanjskog pritiska i do drugih neželjenih posledica. Na taj način, slepo crevo nam se prikazuje u potpuno drugom svetlu. I više od toga, mi ga po prvi put otkrivamo. Zadivljujuće stvari je moguće ispričati i o drugim organima. Šta se sve ne može reći samo o hipofizi!

U četvrtoj glavi govorićemo o novoj medicini, medicini budućnosti, koja već postoji u sadašnjosti. U osnovi te medicine leži praksa vaskrsavanja. Upravo praksa vaskrsavanja određuje principe nove medicine i pre svega princip potpune obnove, rekonstrukcije materije. Ta nova medicina već se prihvatila rešenja svog osnovnog zadatka. A taj zadatak je – neumiranje živih.

U jednoj od knjiga ove serije govorićemo i o numerologiji – simboličkom izračunavanju. Stvar je u tome, da se ta nauka može koristiti za analizu konkretnih situacija i prognoziranja. Na primer, kada, primenom jasnoviđenja, dajem sud o stanju aviona na osnovu broja ispisanog na njegovom boku, ja vidim cifre povezane sa konkretnim neispravnostima. Zato je moguće numerologijom analizirati situaciju.

Čovek, koji ne izučava specijalno numerologiju, ne shvata na koji način obični brojevi, koje on poznaje još iz školske aritmetike, mogu biti povezani sa događajima iz stvarnog života. Za njega je to zagonetka. On ne vidi vezu. Mi ćemo razjasniti kakva tu veza postoji i kako se numerologija može koristiti u svakodnevnom životu.

Druga interesantna tema je život životinja i ptica. Od detinjstva gledamo kako preleću ptičice s grane na granu, s drva na drvo. Ushićuje nas lakoća i neusiljenost sa kojom to čine. Ili to, kako lebde visoko na nebu.

Međutim, u letu ptica ima mnogo toga neočekivanog. Nauka na primer još ne zna zašto ptice samo povremeno lete pomoću zamaha krila. U njihovom letu suštinsku ulogu ima antigravitacija koju one proizvode. U glavi goluba, na primer, gravitacija je deset puta manja nego na kraju repa, to jest on ume da raspoređuje gravitaciju, i zbog toga nastaje drukčija dinamika leta. Kod raznih ptica promena gravitacije i njeno raspoređivanje duž tela se odvija na različite načine. Čak se i letenje može ostvariti na osnovu različitih principa: na primer kod sove, noćne ptice, princip letenja je različit nego kod ptica koje lete danju.

Najzanimljiviji je slučaj orla. I on ima sposobnost stvaranja antigravitacije, ali on ima i sposobnost dematerijalizacije. Ako posmatrate orla kada polazi u napad, čini vam se da leti mala okrugla grudvica. Može se pomisliti da je postao tako mali zato što se veoma mnogo skupio. Međutim, treba uračunati da orao može i nekoliko puta da promeni svoju zapreminu. Tako to nije skupljanje, mada do skupljanja, naravno, takođe dolazi, ali uglavnom do smanjivanja zapremine dolazi na račun dematerijalizacije pojedinih delova tela. Orao može i da menja oblik tela, zavisno od zadatka koji ima pred sobom. Po tim sposobnostima orlu se može približiti samo soko.

Orao ima i druge zadivljujuće sposobnosti, o kojima ćemo govoriti u odgovarajućoj knjizi. Nisu slučajno prvobitni narodi celog sveta povezivali lik orla sa Tvorcem. Nije slučajno ni to što se lik orla može videti na grbovima mnogih država. Vidimo lik orla i na grbu Rusije. Tu se vidi dvoglavi orao. Orao sa dve glave – to je znak postojane srećne budućnosti.

U sledećim knjigama razmotrićemo i takve pojave kao što su levitacija, materijalizacija i dematerijalizacija, telepatija, telekineza, teleportacija i druge. Tokom dugog vremena te pojave su bile zagonetke. Došlo je vreme da se na te zagonetke odgovori.

Čovečanstvo je u celini došlo do kvalitativno nove etape svog razvoja: na pozivnici dana stoji neumiranje živih i vaskrsavanje onih koji su otišli. I to pitanje se više ne postavlja na teorijskom, već na praktičnom planu. Sada je to, konačno, živa stvarnost. Živa stvarnost stvarnog spasenja za sve.

Primetimo da činjenice vaskrsnuća dokazuju obnovu materije što opet govori o nesvršishodnosti i nelogičnosti bilo kakvog razaranja.

Praksa vaskrsavanja se u našem veku nagomilavanja oružja masovnog uništenja pojavljuje kao metod spasenja. Ona ukazuje na alternativni put razvitka civilizacije.

Razvijanje mehanizama regeneracije, mehanizama obnove, omogućiće pristupanje rešavanju zadatka stvaranja bez razaranja. Princip obnove može se lako proširiti na sve sfere ljudskih delatnosti. On će moći da posluži i kao osnova za razvoj stvaralačkog mišljenja budućih pokoljenja.

Bilo kakva takozvana agresivna sredina pri ovakvom pristupu se može preobraziti i u preobraženom obliku može se pojaviti kao neagresivni element prvobitne sredine. Kao rezultat, može se pronaći delotvorna strategija ponašanja koja će omogućiti da se izbegnu ekološke katastrofe i obezbedi dalji razvoj bez razaranja okolne sredine. Jer treba imati u vidu da je vaskrsavanje – upravljanje celokupnim spoljašnjim prostorom.

Veliki sklad sa okolnom sredinom može se obezbediti stvaranjem, na primer, materijala koji se neće habati ili mašina kojima prilikom eksploataciji neće biti potrebni značajni dopunski resursi. I sve to je savršeno realno. Isto tako, kao i vaskrsavanje. I sve je to u našim rukama.

Treba uvek pamtit i jednu veoma prostu istinu: čovek se rađa radi radosti, sreće i ispunjenog beskonačnog života.

POGLAVLJE 1 KONKRETNE ČINJENICE VASKRSAVANJA LJUDI

U ovom poglavlju ćemo razmotriti nekoliko konkretnih činjenica vaskrsenja. Sve one su dokumentovano potvrđene, a dokumenti su navedeni u Prilogu A.

Uopšte, već se dogodilo mnogo faktičkih vaskrsenja. Iz sveg tog obilja postojećih dokumentovanih slučajeva izabrano je nekoliko različitih slučajeva. Stvar je u tome da molbe za vaskrsnuće stižu do mene nekada odmah nakon nastanka biološke smrti a nekad i posle dugog vremena, u vezi sa čime se dole razmatrana četiri slučaja međusobno razlikuju po tome koliko je vremena prošlo između biološke smrti i vaskrsnuća. Predočene činjenice se odnose na: vaskrsnuće nakon nekoliko sati od nastanka biološke smrti (slučaj 4), nakon nekoliko nedelja (3), nakon nekoliko meseci (1), i nakon nekoliko godina (2). U slučajevima (1) i (2) radi se o vaskrsavanju muškaraca, a u druga dva slučaja – o vaskrsavanju žena.

I tako, pristupamo razmatranju prvog slučaja. Tekstovi ovde navedena dva iskaza uzeti su iz knjige: Grigorij Grabovoj „Praksa upravljanja Put spasa,“, treći tom, stranice 756-757 i 758-759. Knjige su izdate u Moskvi 1998. godine, izdavačka kuća “Sopričastnostь”. Citirane izjave reprodukovane su u Prilogu A. Izjava Rusanove Emilije Aleksandrovne iz 27. 05. 1996. godine. (Prilog A, str. 180)

„5. sепembra 1995. godine prilikom ličnog susreta sa Grabovim Grigorijem Petrovičem, obratila sam mu se sa molbom da u potpunosti vaspоставi mog sina Rusanovog A. E., rođenog 22. avgusta 1950. godine, a preminulog 16. juna 1995. godine. Moj sin se rodio u Moskvi a umro je takođe u Moskvi. Pre obraćanja Grabovom G. P. bila sam potpuno očajna, preživela sam infarkt. Posle obraćanja Grabovom G. P., negde početkom oktobra 1995. godine, u meni se pojavila nada u sinovljev povratak, počela sam da osećam njegovu (duhovno) pristustvo u kući. Pošla sam na groblje, i prišavši sinovljevom grobu videla sam da se celom dužinom preko njega pruža duboka pukotina, a da se u sredini obrazovalo malo udubljenje kao da je zemlja iznutra izbačena.

Negde oko ponoći jasno sam videla (iako su mi oči bile zatvorene) kako se od mojih grudi do sinovljevog groba, do udubljenja na njemu, protežu dve bele vrpce i kako sam potom potegla te dve vrpce ka sebi i pri tome osetila težinu. Sve to je trajalo nekoliko sekundi. Moj sin je sahranjen na Vostrjakovskom groblju u Moskvi, a moje viđenje njegovog groba bilo je na nivou prozora mog stana koji se nalazi na sedmom spratu.

Kada sam se obratila Grabovom G. P. sa molbom za vaskrsavanje moga sina Rusanova A. E., razgovarala sam o tome sa bivšom ženom mog sina Kozlovom Tatjanom Ivanovnom, sa kojom sam posle njihovog razvoda ostala u prijateljskim odnosima. Ona, Kozlova Tatjana Ivanovna, pristustvovala je njegovoj sahrani i parastosima. U vreme nakon naših razgovora u periodu od oktobra do februara Kozlova T. I. mi je nekoliko puta pričala da je često na ulicama gradova Kaljinjingrada i Moskve sretala ljude koji su ličili na mog sina Rusanovog A. E. Početkom februara 1996. godine putovala je vozom „Jantar“ („Ćilibar“, *prim. prev*) iz Moskve u Kaljinjingrad Pribaltički a u kupeu vagona zajedno sa njom je putovao čovek koji je veoma ličio na mog sina Rusanova A. E. Bio mu je veoma sličan po spoljašnosti, po manirima, ponašanju, gestovima, izgledom, ali nekako rastresen, izgubljen. On je putovao sa čovekom koji kao da ga je pratio, upravljao njime, ali gapri tome ni jednom nije nazvao po imenu. Kozlova T. I. je bila veoma začuđena kada je moj sin Rusanov A. E. ugledavši novac (novoizdata novčanica od hiljadu rubalja) glasno iskazao nepoznavanje te novčanice.“

Izjava Kozlove Tatjane Ivanovne iz 27. 05. 1996. godine (Prilog A, str 181)

Od decembra 1975. godine do oktobra 1982. godine bila sam u braku sa Rusanovim A. E. Posle razvoda braka sa Rusanovim A. E. ostala sam u prijateljskim odnosima sa njegovom majkom Rusanovom Emilijom Aleksandrovnom, rođenom 20. juna 1927. godine u Moskovskoj oblasti. U vreme našeg susreta 26. septembra 1995. godine, ona mi je saopštila da se obratila Grabovom Grigoriju Petroviču sa molbom da vaspostavi njenog sina Rusanovog A. E., rođenog u Moskvi 22. avgusta 1950. godine. Rusanov A. E. je, prema službenoj umrlici, preminuo 16. juna 1995. godine u Moskvi. Posle toga, znajući za to da Grabovoj Grigorij Petrovič radi na vaskrsavanju Rusanovog A. E., počela sam da u periodu od oktobra 1995. godine do februara 1996. godine na ulicama uočavam ljude koji su ličili na Rusanovog A. E., a prilikom putovanja u grad Kaljinjingrad u Kaljinjingradskoj oblasti sa mnom u kupeu je putovao čovek za koga sam pomislila, videvši ga, da izgleda kao da su ga dovukli sa onoga sveta. Taj čovek koji je ušao u kupe ličio je na Rusanovog A. E., rođenog 1950. godine po sledećim osobinama: boja kose, boja očiju, spoljašnji oblik i oval lica.

Maniri ponašanja ušavšeg u kupe tačno su odgovarali manirima ponašanja Rusanova A. E. Uz to, odgovarale su i karakterne crte. On je imao iste navike (ćutljivost, strast za čitanjem, najveći deo vremena čitao je novine). Čovek koji ga je pratio bio je muškarac srednjeg rasta, koji ga za vreme putovanja ni jednom nije pozvao po imenu. I kada mu je taj čovek pokazao novac, onaj koji je nalikovao Rusanovu bio je začuđen, videvši novoizdatu novčanicu od 1000 rubalja, na šta mu je pratilac objasnio da su te novčanice nedavno štampane. Stekao se utisak da je on (taj koga je onaj muškarac pratio) neko vreme bio odvojen od stvarnog života. Iako je, verovatno, sačuvao profesionalne navike, jer je muškarac koji ga je pratio rekao da oni prevoze automobile.

Goreopisani susret odigrao se 2. februara 1996. godine u vreme mog putovanja na liniji Moskva – Kaljinjingrad u vozu „Jantar“.

Ovo je opis tog slučaja, predstavljen od strane neposrednih učesnica tih događaja. U tim opisima naveden je čitav niz važnih momenata koje ćemo detaljnije razmotriti. Razmatranje ćemo početi izjavom Emilije Aleksandrovne, majke otišloga.

Faktički, na samom početku svoje izjave Emilija Aleksandrovna govori o tome kako se posle početka mog rada na ponovnom uspostavljanju njenog sina kod nje pojavio osećaj njegovog duhovnog prisustva u kući.

Stvar je u tome što se, čak i kada kod čoveka nastupi biološka smrt i on prođe kroz fazu sahranjivanja i nalazi se u konkretnom grobu, u njegovoj svesti kao i ranije čuvaju sva stečena znanja i što je ta svest svesna svoje povezanosti sa telom u kome više nema života, ili tačnije, ono što se obično naziva životom. I u vezi sa tim telo, u

kome više nema životnih procesa, u datom slučaju telo sina, prilikom fiksacije materijalne svesti za njega adekvatno reaguje na dodir spoljašnje svesti, na informaciju koja je sadržana u impulsu spoljašnje svesti, te se prema tome javlja i adekvatni odgovor. **Odavde se vidi da je, zamišljajući telo, moguće duši predati znanje o vaskrsnuću.**

Dalje, posle vaskrsnuća, prilikom ispitivanja vaskrslog ispostavilo se da je u trenutku obraćanja spoljašnje svesti on sve to zaista opažao i svoje fizičko telo dovodio u vezu sa svojim sopstvenim „ja“, iako se fizičko telo nalazilo u grobu i prema tome, prirodno, bilo ograničeno u svojim mogućnostima. Više od toga, povratnik govori o tome, a to je poznata činjenica, da je njegov položaj na opštem informacionom nivou pokazivao da njegovo fizičko telo nastavlja da postoji i ima sve moguće i neophodne osobine za to da nastavi da bude deo zajedničkog socijuma, deo društva. Pri tome je važno napomenuti da je to znanje u sebi sadržalo kako raniju informaciju, koja se odnosila na ranije funkcije datog fizičkog tela, tako i novu informaciju, koje se odnosila na njegovu biološku smrt.

Čitamo dalje izjavu. Kada je Emilija Aleksandrovna došla na groblje i prišla sinovljevom grobu, videla je da se preko groba pruža duboka pukotina i da se na sredini groba obrazovalo udubljenje kao da je zemlja iznutra izbačena.

Objašnjenje za ovo je sledeće. Pomenuto izbacivanje iznutra treba posmatrati kao primarnu materijalizaciju svesti, one svesti koja se nalazila u fizičkom telu. Posle početka mog rada na vaskrsnuću **došlo je do primarne materijalizacije te svesti u obliku sfere i njenog izvođenja u informacioni skelet planete.** Posle toga nastupa faza stvaranja materijalne strukture oko duše, to je ona struktura koju obično vidimo kada posmatramo ljude. Može se reći da je i teorijski i **praktično moguće čoveka posmatrati kao strukturu svesti koja ima određeni telesni omotač.**

Sada ću usput načiniti još jednu primedbu. Govorio sam o primarnom materijalizaciji svesti u sferni oblik. **Posle prolaska te sfere kroz informacioni skelet planete može doći do njene projekcije bilo u sledeći plod (i tada se rađa dete) bilo u strukturu vaskrsnuća.** U datom slučaju, usled upravljanja bila je ostvarena projekcija u strukturi vaskrsnuća. To jest, bilo je stvoreno isto ono telo, bio je stvoren isti čovek. I tako, tu je učinjeno isto što je učinio i Isus Hrist kada je vaskrsao Lazara, samo što u našem slučaju posle biološke smrti nije prošlo nekoliko dana nego nekoliko meseci.

Dalje, Emilija Aleksandrovna piše da je jednom, oko ponoći, ona jasno videla, zatvorenih očiju, kako se od njenih grudi do udubljenja na sinovljevom grobu protežu dve bele vrpce, i kako je ona zatim povukla te vrpce prema sebi, osetivši pri tom težinu. Sve to je trajalo nekoliko sekundi. Iz daljeg opisa sledi da je sin Rusanove bio sahranjen na moskovskom Vostrjakovskom groblju, a da je viđenje njegovog groba bilo na nivou prozora njenog stana koji se nalazi na sedmom spratu.

Gore opisane dve vrpce karakterišu prelaznu fazu. Prva vrpca je nastala u trenutku kad je majka rodila dete, to je struktura rođenja njenog sina. Druga vrpca – to je moguća proglongacija, produženja njegove svesti ili njegove suštine. Gore sam već govorio **da su posle biološke smrti čoveka moguće dve varijante: ili rođenje u drugom detetu, i, sledstveno tome, ostvarivanje prvoovaploćenja, ili vaskrsnuće, i prema tome, ponovno stvaranje istog tela, pri čemu ne samo ponovno stvaranje materije, nego i svih drugih struktura svesti.** U datom slučaju zbog spoljašnjeg upravljanja ostvarena je varijanta vasrsavanja.

Pojava dve povezujuće vrpce i opažanje sinovljevog groba na nivou stana koji se nalazi na sedmom spratu označava sjedinjavanje struktura svesti sina i spoljašnje sredine.

U praksi vaskrsavanja postoji prilično svojevrstan trenutak koji karakteriše privezanost tela za onu strukturu, za ono mesto gde se nalazi telo posle biološke smrti. **To znači da ono mesto gde se polaže telo postaje mesto njegove privezanosti. Primarna privezanost se nalazi u prečniku od oko dva metra od fizičkog tela. Ukupna oblast povezanosti zahvata otprilike površinu od oko 50 metara u prečniku od groba, a dalje se već odvija izlaz na informacioni skelet spoljašnjeg sveta.**

Poznavanje te povezanosti i momenata koji su s njom u vezi je važno za proceduru vaskrsavanja, jer obrnuti prolaz kroz biološku smrt u stvari predstavlja i prelaz kroz strukturu privezanosti. I sam vaskrsavajući, prirodno, mora biti usmeren na to da iz te privezanosti izađe. Između ostalog, ako opis viđenja, koji je dala Emilija Aleksandrovna, razmatramo sa te tačke gledišta, onda se može reći da je ona videla oblik groba kao varijantu privezanosti biološkog tela za fiksirano mesto.

Dalje se tekst izjave Rusanove E. A. zasniva na informaciji koju je dobila od Kozlove T. I. (i tako se opis daljih događaja može pratiti u iskazima obeju žena).

Iz teksta postaje jasno da je, nakon što mi se Emilija Aleksandrovna obratila sa molbom za vaskrsavanje njenog sina i nakon što je to saopštila bivšoj supruzi svoga sina Kozlovoj, Kozlova na ulicama Kaljinjingrada i Moskve počela da sreće ljude koji su ličili na njenog bivšeg muža Rusanova, a zatim je, kada je putovala vozom „Jantar“ iz Moskve za Kaljinjingrad priblatički, i izbliza sreća čoveka koji je po svemu ličio na Rusanova, koji je ušao u njen kupe.

Ako se pročita opis tog susreta, koji je dala Kozlova, može se steći utisak da se ona ponašala previše pasivno. Ali, zamislite da sami putujete u kupeu voza i da odjednom srećete čoveka koji kao dve kaplje vode liči na vašeg rođaka koga ste sahranili pre nekoliko meseci. Pri tome taj čovek na vas ne obraća nikakvu pažnju. Šta mislite, da li biste mu prišli i rekli: „Zdravo! Šta je, više me ne poznaješ?“ Ili biste, možda, zanemeli od iznenađenja, izgubivši moć govora, nemoćni da napravite ni korak, kao da su vam noge odjednom postale vunene? I mada Tatjana Ivanovna ne piše o svojim osećanjima za vreme tog susreta, možemo sebi predstaviti kakav ju je vihor najrazličitijih osećanja zahvatio: i iznenađenja, i zbunjenosti, i rastrojenosti i

najednom ponikla svest o stvarnom vaskrsenju, uprkos svemu. Uprkos svemu, u današnje vreme mnogi još uvek vaskrsenje smatraju čudom, još uvek ima ljudi koji ne razumeju da je to standardna procedura, i da će se vaskrsavanje uskoro doživljavati kao nešto sasvim prirodno, da će ono postati norma života.

Ali za sada čovek još uvek, ugledavši iznenada kraj sebe u kupeu voza sahranjenog rođaka ne može da dođe ni do kakvog zaključka, kao da ne prihvata odmah moguće čudo, ili se boji da ne uradi nešto neumesno. Zbog toga prilikom čitanja izjave treba imati u vidu i stanje čoveka u takvoj situaciji. Ova knjiga upravo i navodi čoveka na osveščivanje istinskih, izvornih realnosti i omogućuje nam da se pri tome snađemo, da se pravilno ponašamo u sličnim situacijama. Prilikom prvog susreta sa vaskrsim posebno je važno početi razgovor sa njime i ponuditi mu pomoć.

Vraćamo se priči Rusanove, onom mestu gde ona govori o tome kako je u početku Kozlova počela da najpre na ulicama sreće ljude koji su ličili na Rusanova, a potom za vreme putovanja iz Moskve u Kaljinjingrad, kad je čoveka koji je po svemu ličio na Rusanova, srela izbliza, u svom kupeu.

U vezi sa ovim treba reći da otišli, ili je, u datom slučaju bolje reći 'oni koji se vraćaju', veoma dobro osećaju stanje onih ljudi kojima se vraćaju, i oni ni u kom slučaju ne mogu da izlože te ljude nepotrebnom stresu. Zato je Rusanov u početku počeo da se pojavljuje na izvesnom rastojanju od svoje bivše žene, postepeno je dovodeći do toga da prihvati mogućnost njegovog povratka, tim pre što je Kozlova već znala za to da teče proces vaskrsavanja.

Zato je, kad piše da je viđala ljude koji su ličili na njenog bivšeg supruga, ona zaista i viđala već realno vaskrslog Rusanova.

Može se razjasniti da se vaskrsli prema živećima ponašaju veoma pažljivo i sa takvim razumevanjem zato što su njihovoj svesti bili predati i elementi vaskrsnuća. A u vezi sa tim, što su im predati ti elementi, kod njih nastaje drukčija psihička struktura opažanja stvarnosti. Oni, na primer, smatraju, i to potvrđuje njihovo lično iskustvo, da je život večan. Kod njih takođe dolazi i do osobenog odnosa prema zakonima makrokosmosa. Mnogi zakoni im se čine apsolutno tačnim i preko njih oni nikada ne prelaze.

Oni znaju i za postojanje vezanosti u prečniku od pedeset metara, te se prilikom vraćanja na fizički nivo neko vreme drže na rastojanju od pedeset metara od onih ljudi kojima se vraćaju.

Posle prve faze kontakta, u kojoj se povratnik opaža na njivou osećanja, dolazi do prelaska u drugu fazu, fazu vizualizacije, u kojoj vaskrsli vać počinje da stupa u bliže dodire sa živima. Vidimo, da se Rusanov pojavljuje već u neposrednoj blizini svoje bivše supruge, u kupeu voza.

Obratite pažnju na to da se ovde kod vaskrslog pojavljuje vladanje tehnikom upravljanja, u ovom slučaju, upravljanja situacijom. Ta tehnika se predaje

vaskrslome prilikom njegovog vaskrsnuća. Zbog toga on već samostalno može da pronalazi, i isto tako i stvara ssituacije koje su potrebne radi uspostavljanja kontakta sa onima koje je poznao i kojima se vraća.

O utisku koju je njen sin ostavio na svoju bivšu suprugu, Emilija Aleksandrovna piše sledeće: „Bio mu je veoma sličan po spoljašnosti, po manirima, ponašanju, gestovima, izgledom, ali nekako rastresen, izgubljen. On je putovao sa čovekom koji kao da ga je pratio, upravljao njime, ali ga pri tom ni jednom nije pozvao po imenu.“

Ovde u ponašanju vaskrslog vidimo još jedan elemenat znanja, a to je razumevanje stanja u kome se nalazi čovek koji ga poznaje. Kada bi se pojavio sam, onda bi koncentracija pažnje njegove bivše supruge usmerene na njega mogla biti toliko visoka da bi to veoma otežalo postepenu adaptaciju a i moglo bi da promeni predviđen razvoj događaja.

Zato se u situaciju uvodi elemenat koji povremeno skreće na sebe pažnju Kozlove – to je čovek koji prati vaskrslog. Pri tome uopšte nije obavezno da taj drugi čovek bude stvaran čovek u običnom smislu, on u stvari može imati samo vizuelnu prirodu, ali to su već tehnički detalji koje u ovoj knjizi, ostavljam za sad po strani.

Ranije sam pomenuo postojanje primarne privezanosti u prečniku od oko dva metra od fizičkog tela. I tako, povremena ili značajna koncentracija na drugog čoveka, pri razmatranju ovih događaja sa tačke gledišta finijeg plana odgovara odvezivanju od te primarne zone, to jest zone samoga groba, i prelaz iz te zone ka pratećem čoveku. Napominjem da ovo ne mora obavezno biti čovek, to može da bude i naprosto neki predmet, naprimer, vozilo u kom putuje vaskrsli, ili nešto drugo. Važan je princip, princip odvezivanja vaskrslog od primarne zone.

Dalje, ta okolnost da čovek pratilac u prisustvu Kozlove ni jednom nije pozvao Rusanova po imenu govori o tome, da bi u toj situaciji to moglo dovesti do šoka Kozlove što bi moglo izazvati razaranje nekih njenih ćelija. Ali, već sam govorio da vaskrsli dobro osećaju situaciju i stanje čoveka koga imaju pred sobom, on je prošao duboke stadijume destruktuiranja a zatim struktuiranja svesti, i zato, krećući se napred, on dejstvuje veoma pažljivo.

Može se primetiti sledeći važan momenat u izjavi Emilije Aleksandrovne. Posle gore citirane fraze ona piše: „Kozlova T. I. je bila začuđena kada je moj sin Rusanov A. E. ...“ Ovde se može videti, da je posle onoga što joj je ispričala Kozlova o susretu sa njenim sinom u kupeu voza kod Rusanove došlo do potpune identifikacije vaskrslog upravo sa njenim sinom, koji je ranije bio mrtav, a sada se živ pojavio. Primetiću, da se kasnije ovo i konačno potvrdilo, i da se nakon opisanih događaja sve lepo završilo.

Treba podvući da je duhovna identifikacija glavni kriterijum za to da li je došlo do vaskrsnuća upravo određenog čoveka.

Sledeća fraza u izjavi „Ugledavši novac (novoizdata novčanica od hiljadu rubalja) glasno je iskazao nepoznavanje te novčanice“.

Kada bi na ovako mogao reagovati običan živi čovek? Kada bi se on, u trenutku uvođenja nove novčanice nalazio recimo u inostranstvu. Tada bi upravo na isti način izrazio svoju začuđenost, susrevši se sa novom realnošću. Rusanov se u periodu uvođenja novih novčanica nalazio u zatvorenom prostoru svoga groba, a granicama tog prostora bilo je ograničena i njegova svest, koja se nalazila pored fizičkog tela. Odavde se vidi da je svest otišlih, to jest onih kod kojih je došlo do biološke smrti, da je ta svest praktično ista kao i svest onih koji se nalaze u stanju koje se obično naziva životom. Otuda i ista reakcija na istu situaciju.

Iz navedenog izlaganja ne treba zaključiti da je opisana šema vaskrsnuća standardna. Za dato vreme ona je, zaista, prilično tipična, u vezi sa sadašnjim opažanjem vaskrsnuća od strane društva. U suštini, ona odražava stvarne zakone vaskrsavanja. U stvarnosti, sve ovde u velikoj meri zavisi od stepena pripremljenosti živih za povratak svojih bližnjih. Ceo proces vaskrsnuća može trajati i kratko vreme. U bliskoj budućnosti, kada bar nekom delu društva bude jasno da je proces vaskrsavanja – normalna standardna procedura, vaskrsnuća će se odvijati veoma brzo, zbog spremnosti društva da prihvati tu pojavu.

Svedočanja o vaskrsnućima odabrao sam tako da bi šema vaskrsavanja omogućila da se naučimo vaskrsnuću uopštenom analizom činjenica.

U drugom poglavlju se takođe govori o mogućnosti praktično trenutnog vaskrsnuća, ali za to vaskrsavajući mora da ovlada veoma visokim stepenom duhovnog razvitka.

2.

Prelazimo na razmatranje drugog slučaja vaskrsnuća

Izjava Kulikove Svetlane Aleksejevne od 26. 01. 1999. godine (Prilog A, str. 182)

„U vezi sa time, da sam se 24. 12. 1998. godine obratila Grigoriju Petroviču Grabovu povodom ubistva sina Valentina kome je bilo 26 godina, izjavljujem da Grabovoj Grigorij Petrovič zaista može da vaskrsava ubijene ljude.

Nakon što me je Grigorij Petrovič Grabovoj primio i pristao da vaskrsne sina Valentina, rođenog 1967, a ubijenog 1993. godine, intenzivno sam počela da proučavam njegovu doktorsku tezu i tri toma dela „Praksa upravljanja. Put spasenja“. Pitanja je svaki put bivalo veoma mnogo. Neznanje o tome odakle se izvode formule i nemogućnost da smisleno razumem lakonske fraze u disertaciji dovodili su me u očajanje. Posle svakog novog čitanja rad mi se činio drugačijim, u njemu se nešto menjalo.

I iznenada, 10. 01. 1999. godine, oko 23 časa, posle uobičajenog pokušaja da razumem nerazumljivo, u srcu sam se misaono obratila Grigoriju Petroviču za pomoć. I kroz neko vreme sve besmisleno i nerazumljivo je nekuda nestalo. U svesti

su mi se pojavili savršeno jasne i razumljive odrednice kubične forme vremena i zakoni ustrojstva sveta. Nastalo je osećanje radosti i sreće. Nekoliko dana me je mučilo pitanje: „Ko je ustvari Grigorij Petrovič Grabovoj?“

13. januara 1999. godine, uoči Nove Godine, već postavivši sto za svoje bližnje, osetila sam neodoljivu želju da odem do prozora. Otišavši do njega, divila sam se lepom zimskom pejzažu sa iskričavim plavičastim snegom. Bilo je 22 časa i 40 minuta – 22 časa i 50 minuta. I u mislima opet mi se pojavilo pitanje: „Ko je ipak Grigorij Petrovič Grabovoj?“ I tada su mi, umesto snega, pred očima počele da pulsiraju ogromne crne cifre: 14111964. Zatim su se među njima pojavili znaci sabiranja, i sve se pretvorilo u čudnu jednakost: $1+4+1+1+1+9+6+3 = 8$. Osmica je blago svetlela bledoljubičastim svetlom. Ztim se osmica prevrnula i položila, obrazujući znak za beskonačnost ∞ . Pozvali su me za sto i cifre su nestale. Tek sledećeg dana sam saznala da su te cifre bile datum rođenja Grigorija Petroviča Grabovog. A njihov zbir iznosio je 8 – cifru Isusa Hrista, koja je, položena, pokazivala večnost.

14. januara 1999. godine kod nas je noćila moja kćer Kaća koja živi odvojeno i koja je blizakinja poginulog sina Valentina. U dva časa po ponoći, kada su svi ukućani već spavali, a Kaća samo što je ušla u svoju sobu, čula sam udarac, kao da je lopta udarila, a kroz neko vreme je zašuškala aluminijumska folija koja je ležala na fotelji u jednoj od soba. U to je iz svoje sobe izašla Kaća i rekla da je bukvalno pred njenim očima poletela kutijica koja je ležala ispod šivaće mašine, kao da ju je neko nevidljiv udario nogom. Ja sam rekla da sam čula taj udar a i šuškanje folije na fotelji. Zajedno smo pošle da pogledamo tu fotelju i videle smo da je folija ulegnuta i da je na njoj otisak odrasle ljudske ruke. I posle toga u kući se stalno osećalo nečije prisustvo. Neprestano su se čuli koraci, pomerale su se zavese, škripao pod.

16. januara 1999. godine sin (Dimitrij, rođen 1965) i unuk (Mihail, rođen 1985), jednoglasno su izjavili da je, probudivši se usred noći, sin Dimitrij na zidu suprotnom od kreveta, pored ogromne fotografije lava, video živog Valentina. Sin Dimitrij je zatvorio oči i ponovo ih otvorio. Onda je probudio unuka Mihaila i saznao da i unuk takođe vidi Valentina. Sada je on u to apsolutno ubeđen. Hoću da dodam, da sam u vreme prijema kod Grabovog Grigorija Petroviča od njega dobila audiokasetu sa njegovim glasom na kojoj mi je objašnjavao šta je kriterijum, i zašto je u odnosu na svest prostor sekundaran, a primaran interval kretanja. Posle toga, kada sam to shvatila, ta kasetu je nestala, to jest dematerijalizovala se.“

I tako, Svetlana Aleksejevna mi se obratila sa molbom da vaskrsnem njenog sina. Njen sin Valentin, rođen 1967. godine, bio je ubijen 1993. godine. Ona mi se sa molbom za vaskrsavanje obratila 1998. godine. Tako se dobija da je, sudeći po datumima, prošlo više od pet godina, bila je u toku već šesta godina od njegovog ubistva.

Uopšte, za vaskrsenje je potreban isti utrošak truda nezavisno od toga da li je čovek umro skoro ili odavno. Međutim razlika u vremenu može da ima sledeće značenje. Što je više vremena prošlo od dana biološke smrti, koja je u datom slučaju nastupila zbog ubistva, utoliko je verovatnije da se smanjuju ili potpuno nestaju činioци koji su doveli do smrti (ubistva). Ta okolnost pojednostavljuje vaskrsenje i može ga učiniti bržim. Na taj način, pri vaskrsavanju je često važno razumeti uzrok događaja, jer to tada ubrzava samo vaskrsnuće.

Počnimo sa razmatranjem ove izjave.

Svetlana Aleksejevna piše, da je ona proučavala moj rad „Primenljive strukture stvaralačke oblasti informacija“ i trotomno delo „Praksa upravljanja. Put spasenja“ u kome su sakupljene konkretne činjenice iz moje prakse, između ostalog i o vaskrsavanju. Pri tome nekoliko dana nju je neobično zanimalo, ili, kako ona piše, čak i mučilo, pitanje o tome ko sam ja.

Očigledno, uredsređenost na tu misao je bila toliko velika da je jednom, stojeći kraj prozora i uživajući u zimskom pejzažu, Svetlana Aleksejevna u simboličnom obliku dobila odgovor na svoje pitanje.

Kako sama piše, uveče uoči Nove Godine po starom kalendaru „osetila sam neodoljivu želju da odem do prozora. Otišavši do njega, divila sam se lepom zimskom pejzažu sa iskričavim plavičastim snegom. Bilo je 22 časa i 40 minuta – 22 časa i 50 minuta. I u mislima opet mi se pojavilo pitanje: „Ko je ipak Grigorij Petrovič Grabovoj?“ I tada su mi umesto snega pred očima počele da pulsiraju ogromne crne cifre: 14111964. Zatim su se među njima pojavili znaci sabiranja, i sve se pretvorilo u čudnu jednakost: $1+4+1+1+1+9+6+3 = 8$. Osmica je blago svetlela bledoljubičastim svetlom. Zatim se osmica prevrnula i položila, obrazujući znak za beskonačnost ∞ . Pozvali su me za sto i cifre su nestale. Tek sledećeg dana sam saznala da su te cifre bile datum rođenja Grigorija Petroviča Grabovog. A njihov zbir iznosio je 8 – cifru Isusa Hrista, koja je, položena, pokazivala večnost.“

Prva primedba u vezi ovog odlomka. Datum 14. 11. 1963. godine je dan mog rođenja.

I druga. U tekstu je bilo navedeno sabiranje brojeva po pravilu koje se primenjuje u numerologiji: brojevi se sabiraju dotle, dok se ne dobije jednocifren broj. U datom slučaju imamo $1+4+1+1+1+9+6+3 = 26$, $2+6 = 8$.

Nastavimo sa razmatranjem izjave. Postoje podaci da je Isus Hrist na Tajnoj večeri svojim učenicima dao znak sa osmicom, malo poleglom, upravo kao da je to istovremeno i znak osmice i znak beskonačnosti. To je bio simbol njegovog nivoa; držao ga je u rukama, a onda ga je predao učenicima.

Ako je osmica postavljena uspravno, onda je to obična osmica, a ako je postavljena horizontalno, to je onda znak beskonačnosti. Obična osmica je broj, jednostavno sabrano osam jedinica, to jest, ona se odražava u konačnom broju elemenata.

Horizontalno postavljena osmica – to je već osmica sasvim drugog plana, to je simbol beskonačnosti, to je simbol beskonačne količine elemenata, to je simbol beskonačne količine povezanosti.

Isusova osmica je bila nagnuta, to jest, ona je zauzimala međupoložaj između dve krajnosti, između vertikalnog i horizontalnog položaja. Osmica nagnuta na taj način je znak, simbol koji odgovara prevođenju beskonačnosti u konačan broj. **Ona odgovara osnovnoj strukturi koja povezuje beskonačnu količinu pojava sa jednom konkretnom, ona označava prelaz celokupne raznovrsnosti sveta u konkretno ono što sada vidimo, opažamo, osećamo.**

Taj znak simbolizuje princip povezanosti duhovnog i materijalnog. On u suštini označava akt stvaranja.

To znanje je do nedavno bilo sakriveno, ja sada po prvi put otkrivam svojstva tog znaka.

Što se tiče Svetlane Aleksejevne, ona je, zahvaćena strasnom željom da pronikne u suštinu događanja, da se sama u tome nekako snađe, tokom nekog vremena stalno bila u stanju osobite napetosti, i to je dovelo do toga da su joj ta znanja, o kojima piše, prišla kao otkrovenje. „Ko traži naći će!“ Naravno, samo onaj ko iskreno traži.

Čitamo dalje izjavu:

„14. januara 1999. godine kod nas je noćila moja kćer Kaća koja živi odvojeno i koja je bliznakinja poginulog sina Valentina. U dva časa po ponoći, kada su svi ukućani već spavali, a Kaća samo što je ušla u svoju sobu, čula sam udarac, kao da je lopta udarila i kroz neko vreme je zašuškala aluminijska folija koja je ležala na fotelji u jednoj od soba. U to je iz svoje sobe izašla Kaća i rekla da je bukvalno pred njenim očima poletela kutijica ispod šivaće mašine, kao da ju je neko nevidljiv udario nogom. Ja sam rekla da sam čula taj udar a i šuškanje folije na fotelji. Zajedno smo pošle da pogledamo tu fotelju i videle smo da je folija ulegnuta i da je na njoj otisak odrasle ljudske ruke. I posle toga u kući se stalno osećalo nečije prisustvo. Nепrestano su se čuli koraci, pomerale su se zavese, škripao pod.“

Ovde je važno uočiti važnu okolnost. Kada se vaskrsli približava živom rođaku, kod rođaka može da dođe do reakcije hipofize. Pri određenom stepenu te reakcije rođak vidi vaskrslog, ali događanje opaža u stanju proširene svesti. To se dešava onda kada je živi još nedovoljno spreman za izravan susret sa vaskrslim, za njega se onda taj susret odvija po režimu koji ga štiti od prevelikog stresa.

Pri drugom stepenu reakcije hipofize rođak uopšte ne može da vidi vaskrslog, iako ga drugi ljudi mogu videti i snimiti pomoću aparata.

U tekstu se primećuje još jedna interesantna osobenost. Valentin i Kaća su bili blizanci, a bliznac je sa tačke gledišta informacija – informacioni odraz i stoga najpogodniji kanal za prvi nivo vaskrsavanja.

Vaskrsnuće se odvija po mnogostepenom sistemu, sada ćemo se pozabaviti time, ali prvo ću napomenuti sledeće.

Postoji princip vaskrsavanja koji se sastoji u tome da ukoliko ljudi više žele nečije vaskrsnuće, utoliko je jednostavniji pristup do onoga ko vaskrsava. To se naziva principom paralelnih signala. Odatle sledi, da je za vaskrsnuće neophodno da ga želi što je moguće veći broj ljudi, pre svega bliskih rođaka, jer se tada pojednostavljuje ulazak u svet fizički živih, a posebno je pogodan ulaz kroz blizanca. Zato je Kaća obezbedila najpogodniji kanal za prvi nivo vaskrsnuća. A sada o nivoima vaskrsenja.

NIVOI VASKRSAVANJA

Prvi nivo – to je sama činjenica vaskrsnuća.

Drugi nivo – to je nivo harmonizacije, usklađivanja dva vida stvarnosti. Jedan od njih je stvarnost otišlih, a druga – stvarnost živih. Suština te harmonizacije se sastoji u tome da neko vreme vaskrsli mora istovremeno da prisustvuje na oba ta nivoa stvarnosti, pri čemu, razumljivo, sve vreme postoji i neki međunivo, koji i inače uvek postoji, dok se ostvaruje prelaz sa jednog nivoa na drugi.

Kada se odvija registracija i vrši se, na primer, analiza tkiva, to se u velikoj meri može posmatrati kao izlazak sa nivoa otišlih.

Treći nivo. Na trećem nivou povezanost sa otišlim je takva, da vaskrsli više ne ulazi u strukturu otišlih, on već ulazi u strukturu živih, kod njega se odvija stabilizacija fizičkog tela, ali još uvek postoji takozvano ravnotežno telo. To je telo u koje se, kada je to neophodno, prevodi materijalno telo. Pri tome se prelaz materijalnog tela u ravnotežno odvija pretakanjem materije u njega, isto kao što se kod spojenih sudova tečnost pretače iz jednog suda u drugi. Taj mehanizam radi na sledeći način.

Zamislite da se vaskrsli sreo sa nekim od živih, sa jednim od onih koji još nisu spremni za susret sa njim. Duša vaskrslog opaža tu informaciju i zato vaskrsli, da ne bi traumirao čoveka, formira reakciju njegove hipofize tako da on počne da opaža ono što se događa u stanju proširene svesti, a za to vreme ravnotežno telo sprovodi pretakanje materije u drugu tačku prostora-vremena. Jer treba imati u vidu da je duša, koja upravlja celim procesom – ogromna veličina, po zapremini to je beskrajna struktura. I tako se vaskrsli pojavljuje na sasvim drugom mestu. Postojanje te sposobnosti pomaže da prilagođavanje vaskrslih na žive bude harmoničnija.

Opisana pojava liči na teleportciju, mada to nije teleportacija. Razlika među njima se sastoji u sledećem.

Pri teleportaciji živog, a ne umrevšeg, potrebno je znati tačne koordinate mesta teleportacije, neophodan je visok razvoj struktura upravljanja, to jest nivoa

duše. U slučaju kada povratnik počinje da prebacuje materiju u drugu tačku prostor-vremena situacija je jednostavnija, jer je mesto za njega već spremno.

Postoji još jedna razlika. To je ono, što u ta dva slučaja vidi filmska kamera. Prilikom pregledanja snimljenog materijala vidi se da se prilikom teleportacije elementi tela pojavljuju u vidu diskretnih pokreta, dok su pri prenosu materije u ravnotežno telo koje se nalazi u drugoj tački prostor-vremena sva kretanja veoma ujednačena, kao da stvarno .....**nedostaje tekst!**

Četvrti nivo. Na četvrtom nivou ravnotežno telo praktično nije potrebno, zato što već postoje uspostavljeni kontakti sa mnogim ljudima koje je vaskrsli ranije poznao, već postoje oformljeni dokumenti.

Peti nivo. Na petom nivou vaskrsli funkcioniše već kao običan čovek, on se praktično više ničim ne razlikuje od živećih.

Treba reći, da vaskrsli može da izabere da li će biti zajedno sa svojim rođacima ili sa bivšim poznanicima, ili ne. Stvar je u tome, da se neki od njih posle njegovog vaskrsnuća prilikom susreta sa njim mogu ponašati onako kako se vaskrsleme ne bi svidelo. I zato vaskrsli može da bira. A kada on čini izbor i donese odluku o mestu gde će živeti, to je onda još uvek peti nivo. I tada mu više nije potrebno drugo telo, telo za pretakanje, jer mu više nije potrebno da se krije.

Treba primetiti, istina, da se u poslednje vreme prelaz u ravnotežno telo praktično sve ređe i ređe događa. To je povezano sa time što u naše prosvećenje vreme već postoji dovoljno dostupnih opisa i objašnjenja činjenice vaskrsnuća.

Nastavljamo sa čitanjem izjave.

„16. januara 1999. godine sin (Dimitrij, rođen 1965) i unuk (Mihail, rođen 1985), jednoglasno su izjavili da je, probudivši se usred noći, sin Dimitrij na zidu suprotnom od kreveta pored ogromne fotografije lava, video živog Valentina. Sin Dimitrij je zatvorio oči i ponovo ih otvorio. Onda je probudio unuka Mihaila i saznao da i unuk takođe vidi Valentina.“

Iz opštih principa vaskrsenja sledi da se, ako se vaskrsnuće odvija u prisustvu bliskih rođaka, u datom slučaju Dimitrija i Mihaila, brzina vaskrsavanja povećava, i lakše se pristupa oblasti izlaska vaskrsavajućih. Vaskrsnuće se dogodilo u prisustvu ta dva svedoka, i oni su videli živog Valentina pored velike fotografije lava.

Nemalo značenje ovde ima prisustvo fotografije predstavnika životinjskog sveta, ali umesto fotografije mogla je biti i živa mačka, ili pas, ili kakva biljka. Prilikom razmatranja prethodnog slučaja vaskrsavanja dotakao sam se tog pitanja. Prisustvo nekog drugog objekta dovodi do rasejavanja pažnje čoveka, i, sledstveno, smanjenju njegovog opterećenja, što doprinosi ubrzanju vaskrsavanja.

Na taj način, moguće je konstatovati sledeća pravila:

Najpre, da bi se vaskrsnuće bruže odvijalo, potrebno je imati više ljudi koji žele vaskrsnuće datog lica.

Drugo, bolje je, ako su to rođaci.

I, konačno treće, veoma je dobro, ako prisustvuje i predstavnik sveta životinja, makar samo i u vidu fotografije, kao što je u ovom slučaju bio lav.

Inače, prisustvo upravo lava imalo je ovde dodatno jednu zanimljivu posebnost koja omogućava da se uvidi povezanost vaskrsavajućeg i okolnog sveta. U vezi sa tim ispričaću o informacionim mogućnostima lava i orla.

Stvar je u tome, da za se razliku od drugih životinja, lav kreće unapred znajući kakva ga približno situacija očekuje na drugom mestu, i šta mu se može dogoditi u najskorijoj budućnosti, otprilike do jednog časa unapred. Da bi se bolje razumelo šta se ovde dešava, obratimo se jednoj mnogopoznatijoj pojavi.

Na savremenim velikim aerodromima avioni ponekad sleću svakog minuta. Radi obezbeđenja bezbednosti letova, kontrolori letenja treba da prate na radaru kretanje svih aviona u vazduhu, kako bi upravljali sletanjem i pletanjem. Razmotrimo ukratko kako radi radar, ili, drukčije rečeno, radiolokaciona stanica.

Radar emituje kratki elektromagnetni impuls u nekom pravcu. Ako se u tom pravcu nalazi avion, onda se impuls, došavši do njega, odbija i vraća u suprotnom pravcu: na ekranu radara na tom mestu nastaje svetla tačka. A po tome, koliko je vremena proteklo dok se odbijeni impuls vratio, određuje se udaljenost tog aviona. U sledećem trenutku impuls se odašilje u malo drugačijem pravcu, a zatim se pravac opet malo promeni. Sve to se odvija veoma brzo, a kao rezultat uspostavlja se nadzor nad vazдушnim prostorom, jer se na ekranu radara obrazuje potpuna slika položaja svih aviona u datom trenutku.

Takvo osmatranje vazdušnog prostora se na jeziku specijalista naziva skeniranjem.

Isto tako i lav ima sposobnost da skenira prostranstvo budućih događaja u periodu do sat vremena, pri čemu on vidi buduće događaje isto kao što vidi i sadašnje. Primetimo da umesto toga, što govorimo o skeniranju prostora budućih zbivanja možemo da govorimo o skeniranju vremena. Može se upotrebiti takav izraz.

S vremena na vreme lav iz grudnog koša odašilje impuls svesti i, primivši odbijeni signal, unapred dobija saznanje o budućim događajima.

Taj impuls se kod lava obrazuje u oblasti želuca, odbija se od zidova želuca, prolazi kroz mozak i odašilje se negde iz nivoa želuca - to je prvi signal. Drugi, odmah za njim, odašilje se kroz mozak. Oni se skoro trenutno sudaraju, i tako dobijeni impuls se koristi za skeniranje vremena. Tokom obrazovanje tog impulsa želudac lava se malo skuplja, postaje pomalo nalik na loptu za ragbi, a impuls polazi sa jednog od krajeva te 'lopte'.

U okviru teme koju sada obrađujemo ima smisla reći i nekoliko reči o noju. Izraz kao što je „nojevska politika“ i drugi slični izrazi povezani su sa postojećom predstavom o tome da u momentu opasnosti, umesto da dela, noj od straha zabija glavu u pesak. U stvarnosti, stvari stoje drukčije.

Noj može da skenira vreme približno do jednog minuta unapred. I ako uvidi realnu opasnost, on onda beži. To su potvrdili eksperimenti američkih naučnika sa bacanjem lopte. Čak i kada postoji potencijalna opasnost, ali koja u dato vreme nije realna, noj zna da mu se ništa loše neće dogoditi, onda on zavlaci glavu u pesak. Ako opasnost postane realna, on će svakako pobeći.

Vraćam se lavu. Lav skenira vreme približno jedan sat unapred. Ako umesto u budućnost od jednog sata počne da viri u budućih recimo sat i dvadeset minuta, onda će zbog manje pokretljivosti početi da gubi oblik, a zar lav to može sebi dozvoliti.

Treba reći, da se skeniranje budućih događaja od strane lava u nečemu razlikuje od skeniranja vazdušnog prostora radarom. Impuls koji odašilje radar predstavlja odsečak elektromagnetnog talasa, on se kroz prostor kreće brzinom svetlosti. Impuls svesti kog odašilje lav se nikuda ne kreće, nigde se ne rasprostire, nema nikakvog kratanja. Taj impuls se odmah, trenutno, pojavljuje u onoj tački u koju lav hoće da krene. Kao što se taj impuls pojavljuje u tački tako se od nje i odbija, pre toga skeniravši sve oko nje.

Odbijeni signal, za razliku od emitovanog, ima svojstva talasnog širenja. Odbijeni talas se rasprostire veoma velikom brzinom, većoj od brzine svetlosti i vraća u prvobitni izvor.

Vratimo se emitovanom signalu. Da bi lakše razumeli šta se tu događa, možemo sebi uproščeno predstaviti taj proces na sledeći način. Kada je lavu na primer potrebno da pređe preko neke teritorije, kod njega se javlja misao povezana sa time. Zamislimo je u vidu cilindričnog stubića (u suštini, ovde se radi o obliku informacije). Kada se kod lava pojavi ta misao u vidu cilindričnog stubića, trenutno se u toj tački, gde želi da bude, pojavljuje malo drugačiji cilindar, recimo konusnog oblika. Do njegove pojave dolazi na osnovu principa opšte povezanosti između svih fragmenata informacije. I informacija u segmentu koji je lavu potreban se skenira oko nastalog oblika.

Može se reći, da se nastali konusni stubić sastoji iz dva dela. Jedan njegov deo je ono što se uvek nalazi u tom segmentu, i što je zapravo posledica fundamentalnog principa koji glasi: SVE JE PRISUTNO U SVEMU. Drugi deo konusnog stubića se sastoji iz onoga što se proizvodi voljom, u ovom slučaju voljom lava. Između ostalog, ovde bi čak bilo moguće prepoznati volju, odnosno izdvojiti segment duha.

Duhovno upravljanje je struktura upravljanja. Duh upravlja svešću. I ta se hijerarhija, prirodno, odražava i na proceduru donošenja odluka.

Kada lav primi odbijeni signal, još pre nego što ga njegova svest obradi, prva odluka se odmah donosi duhom, duhovnom strukturom upravljanja. Na primer, ispred se nalazi nešto nepovoljno i potrebno je odskočiti. Tek nakon toga se odvija obrada odbijenog signala, i tu se najviše opterećuje svest. Na osnovu obrade odbijenog signala putem svesti lav odlučuje šta u datom slučaju treba raditi, kuda bežati.

Ako, poređenja radi, razmotrimo ponašanje tigra, videćemo da je tu situacija drukčija. Kod tigra je duhovno upravljanje zamenjeno radom razvijene svesti, i zato tigar nešto zaostaje za lavom.

Vidimo da lav u duhovnom upravljanju suštinski nadilazi tigra, kao i ostale zveri. Upravo ta njegova sposobnost da izdvaja među životinjama i upravo zbog toga se lav smatra carem životinja.

Ako se u vezi sa tim pogleda odgovarajuća organizacija čoveka, može se konstatovati sledeće. **Kod čoveka postoji specijalni odvojeni korpus duhovnog nivoa a duhovno upravljanje ulazi u strukturu kontakta sa Bogom. Zato, ako želi, čovek može da se veoma brzo razvija.**

I još jedna napomena. Iz navedenog opisa procesa donošenja odluke vidi se da je, ako je kod nekog objekta sistem duhovnog upravljanja veoma razvijen, znatno bolje razvijen od sistema svesti, i ako taj objekat bude u potpunosti kontrolisao sve ćelije i samu svest, onda će on postati generalno neuništiv. Jer, svešću koja sadrži razvijene duhovne principe moguće je stvoriti materiju, što znači i bilo kakvo fizičko telo, između ostalog i čoveka.

Sada ćemo preći na jedinstvenog predstavnika ptica, o kome smo govorili još u Uvodu – na orla. Pored ranije navedenih sposobnosti, orao vlada i dobro razvijenom sposobnošću skeniranja prostora budućih događaja.

Prvi impuls kod njega polazi sa perja, mada ona, reklo bi se, nisu sasvim pogodan deo tela za slične ciljeve, jer perje može da ispada, ali, bez obzira na to, tako je. Drugi impuls ide iz očiju, posle čega se, kao i kod lava, ta dva impulsa sastaju a dobijeni složeni impuls se koristi za skeniranje vremena. Praktično se ne angažuje ni jedan drugi deo tela na stvaranju impulsa. Ako su orlu oči zatvorene, on onda šalje sistem paralelnih signala i tada već uključuje telo. Druge ptice ne mogu to da rade. Tako neke vrste ptica, koje se pripitomljavaju, naprimer sokoli i berkuti, kada im se zatvore oči ne mogu više da skeniraju vreme i zato se tada trude da ne lete.

A sada o vremenu. Pri skeniranju prostora budućih događaja do jednog sata unapred orao vidi veoma veliku zapreminu, vidi sebe, vidi sve procese, takčno fiksira međusobne veze, analizira sve zajedno. **Pri tome „videti sebe“ znači viđenje pomoću jasnoviđenja, to jest iracionalnog posmatranja.** U sledećih pola sata on kao i pre dobro vidi sve i još ponešto od onoga što se događa, ali fon postaje nekako razliven. Orao sebe veoma dobro vidi do pet, čak i do sedam časova unapred. Može se reći, **od orla kao da u prostor polazi nekakva nit i da uz pomoć te niti on oseća, na primer, da negde postoji problem, i tada on tamo i ne leti.**

Neke vrste orlova mogu koristiti iracionalno viđenje i samo radi orijentacije u toku leta, pri čemu oni u tom slučaju vide mnogo jasnije nego očima. Ipak oni se

malo koriste tom sposobnošću, zato što se pri tom načinu orijentacije mnogo opterećuje koštano tkivo.

Može se dodati i to da orao odlično vlada i teleportacijom.

Posmatrajući let ptica, može se videti kako se one ponekad spuštaju naniže, i, ne stigavši do zemlje, ponovo se podižu uvis, koristeći aerodinamičnu silu. Takav let na prekrasan način demonstrira albatros. Sakupivši brzinu prilikom spuštanja, on se pred samom zemljom okreće nasuprot vetru i polako uzdiže uvis.

Orao, naravno, takođe može to da izvede, ali ovde nas zanima drugi način na koji on to izvodi. Primećeno je da se orao ponekad obrušava naniže sa velikom brzinom, a zatim, po spoljašnjem utisku, kao da udara o zemlju i potom se odmah velikom brzinom podiže uvis. Međutim, pokazalo se da to nije tako. Snimci koje su kamerom načinili australijski naučnici pokazali su da orao u tim slučajevima uopšte ne dotiče zemlju. I tako je ta pojava ostala zagonetna.

U stvari, orao, videći budućnost i znajući kuda bi trebalo da leti, odbivši se od zemlje odmah sebe teleportuje tamo gde treba da bude posle odbačaja. Jer orao ima i sposobnost teleportacije.

Vraćamo se razmatranju izjave Svetlane Aleksejevne, onom mestu gde ona priča o tome kako su njen sin i unuk videli živog Valentina u blizini velike fotografije lava. Sada, posle upoznavanja sa osobenostima te životinje, možemo razumeti da je njegova fotografija potpomogla vaskrsenje Valentina. Jer, imajući sposobnost da skenira vreme, lav, može se reći, izbacuje informaciono polje budućnosti, a tu se već odvija vaskrsnuće. Tako je to doprinelo tome da je Dimitrij, otvorivši oči, ponovo ugledao Valentina.

Dalje Svetlana Aleksejevna piše o tome kako je preslušavala kasetu na kojoj sam joj zapisao objašnjenja niza principijelnih stavova o ustrojstvu Sveta. Nakon što je ona razumela sve te stavove, kasete se dematerijalizovala.

Navešću nekoliko objašnjenja. Vaskrsli, imajući jedinstveno iskustvo, želi da pomogne živim ljudima da osveste činjenicu da je vaskrsnuće normalna i prirodna pojava. Veliku ulogu u ostvarenju tog cilja igraju kontakti vaskrslog sa živim ljudima. Stvar je u tome, da sam kontakt sa vaskrslim šalje potrebnu informaciju u celo polje informacija, a to veoma doprinosi prihvatanju vaskrsavanja kao obične pojave od strane društva. Pri tome je naročito važan kontakt sa vaskrslim onog čoveka koji ranije nije znao za njegovo vaskrsnuće.

Posle kontakta sa jednim čovekom vaskrsli prelazi na drugo mesto, pa na treće, on na taj način i sam prikuplja iskustvo, jer i on ima svoju misiju, on treba da ljudima daje znanje. Pored toga, pojavljuje se i određena statistika reakcija na vaskrslog, a to je veoma korisno znanje za sledeća vaskrsnuća.

Zadatak Valentina je bio da izgradi sistem znanja u svojoj porodici. Zato se, kada je njegova mama nakon preslušavanja kasete razumela na njoj izložene

stavove, na primer to da je prostor drugostepen u odnosu na svest, kasetu dematerijalizovala.

Ovime se završava razmatranje izjave od 26. januara 1999. godine. Prelazim na razmatranje sledeće izjave, od 26. aprila 1999. godine.

Izjava Kulikove Svetlane Aleksejevne od 26. 04. 1999. godine
(Prilog A, str. 184)

„Obratila sam se Grigoriju Petroviču Grabovu povodom vaskrsavanja mog ubijenog sina. Izjavljujem, da Grigorije Petrovič Grabovoj zaista može da vaskrsava ubijene ljude.

Obratila sam se Grigoriju Petroviču Grabovu 24. 12. 98. g. sa molbom da vaskrsne ubijenog sina Valentina, rođenog 1967. godine.

16. januara 1999. godine sin Dimitrij (rođen 1965. godine) i unuk Mihail (rođen 1985. godine) jednoglasno su ispričali da je, probudivši se usred noći, sin Dimitrij ugledao pored fotografije lava živog Valentina. Sin Dimitrij je zatvorio oči i ponovo ih otkrio – Valentin je i dalje bio tamo. Tada je sin probudio unuka Mihaila i uverio se da i unuk vidi Valentina. Moja kćer Kaća je ispričala, da je negde prvih datuma aprila 1999. godine kod nje došao Valentin i kazao joj da će se kod nas dogoditi velike promene na bolje. A sa mnom je živi Valentin razgovarao preko interfona. Pri tome je Kaća osetila njegovo prisustvo. On ju je zamolio da okrene neki broj telefona i da svojim glasom nekoga pozove. Ona se seća da je uzela telefon, sela u krevetu i počela da okreće brojeve, ali se sa druge strane čulo samo dugo zvonjenje. Valentin je kazao da to nije hitno, oprostio se i otišao. 11. aprila 1999. godine na sveti praznik Vaskrsa, oko 18 časova pozvala me je telefonom unuka Maša (rođena 1990. godine), kćer Valentina (mog sina) i kazala da je živi Valentin dolazio kod njene majke, Glebove Marine (rođene 1970. godine). Posle tog susreta između Valentina i njegove bivše supruge Marine, ona je zajedno sa drugaricom i ćerkom Mašom otišla na groblje, gde se ranije nalazio Valentinov grob. Ali tamo nisu našli Valentinov grob, ni na fizičkom mestu, ni u registru.“

U prvom delu izjave navode se neke činjenice koje su već bila opisane u prethodnoj izjavi. Dalje čitamo:

„Moja kćer Kaća je ispričala, da je negde prvih datuma aprila 1999. godine kod nje došao Valentin i kazao joj da će se kod nas dogoditi velike promene na bolje.“

Ovo je veoma važna rečenica. Ovde se odlikava opšte mišljenje da je vaskrsnuće – uvek znak povoljnih promena u budućnosti. To je princip. Ako je došlo do vaskrsenja, onda će događaji početi da se odvijaju u povoljnijem pravcu.

„Pri tome je Kaća osetila njegovo prisustvo. On ju je zamolio da okrene neki broj telefona i da svojim glasom nekoga pozove.“

Ovde u delovanju Valentina vidimo projavu još jednog principa. Posle prvog kontakta sa bilo kime od živećih, čak i sa vaskrsnim, ukoliko je prošao i peti nivo vaskrsenja, vaskrsli sledećem kontaktu prilazi posredno, preko nekoga, rođaka, prijatelja, ili predstavnika UNESKA, ko, na primer, u njegovo ime zove nekog. U datom slučaju Valentin je hteo to da uradi preko Kaće.

„Ona se seća da je uzela telefon, sela u krevetu i počela da okreće brojeve, ali sa druge strane se čulo samo dugo zvonjenje. Valentin je kazao da to nije hitno, oprostio se i otišao.“

Vaskrsli, posle vaskrsnuća treba da se službeno registruje. Postoji struktura u čijem okviru je izgrađen ceo sistem registracije vaskrslih.

Postoje specijalne ustanove sa službenicima, sa telefonima, u koje vaskrsli može da dođe da se registruje. Osobenost tih ustanova se sastoji u tome što one imaju svojstva, da tako kažem, dvojakog prostora: njih uvek mogu da vide vaskrsli i oni koji sa njima rade, ali ih obični ljudi ne mogu uvek videti. Iako kamera može da ih snimi.

Te ustanove nisu napravili ljudi - obični ljudi prema njihovom postojanju nemaju nikav odnos. Ali zgrade, u kojima su one smeštene, spolja izgledaju kao sve ono što su ljudi stvorili.

U tim ustanovama rade stvarne suštine koje spolja izgledaju kao ljudi, čak i unutašnji organi kod njih funkcionišu kao i ljudski. Ali to su potpuno druga bića, i ona takođe, kao i njihove ustanove, imaju isto svojstvo da ih mogu videti vaskrsli, ali ne i obični ljudi.

Međutim ponekad ima situacija kada te ustanove zajedno sa svojim zaposlenima postaju vidljive i običnim ljudima. To se događa, na primer, u slučajevima kada treba registrovati koliko ljudi će videti vaskrslog, sa koliko ljudi će on ostvariti kontakt. Tada se pojavljuje takva ustanova. Ljudi koji pored nje prolaze, prirodno, ne obraćaju na nju pažnju, ali oni se sudaraju sa vaskrsnim, koji stoji, recimo na trotoaru, mogu nešto i da ga pitaju, ili da ga obiđu, ili on može njih nešto da upita. Prolaznici mogu biti potpuno nesvesni toga da imaju posla sa vaskrsnim, a za to vreme se sprovodi registracija podataka o tome koliko ljudi je videlo vaskrslog, sa koliko ljudi je ostvaren kontakt. Tako je ta ustanova neko vreme svima vidljiva, a zatim opet postaje neprimetna za obične ljude.

Retko se događa da se i materijalni supstrat tih ustanova menja, ali glavno je to da one materijalno postoje.

Ceo taj sistem registracije vaskrslih, sa specijalnim ustanovama, sa suštinama koje u njima rade, a nekada i ljudima, sve se to sada pomalo otkriva ljudima, evo ja o tome govorim, a taj sistem je već odavno počeo da se izgrađuje.

U vezi sa upravo opisanim ustanovama na pamet mi pada priča Herberta Velsa „Čarobna prodavnica“. Evo kako ona počinje.

Čovek ide ulicom sa svojim malim sinom. I odjednom mališa hvata oca za prst i vuče ga ka izlogu neke prodavnice. Otac diže oči i sa zaprepašćenjem vidi pred sobom prodavnicu u kojoj se prodaju igračke. Njegovo zaprepašćenje se može razumeti – on je hiljadu puta prolazio tom ulicom ali nikada na tom mestu nije bilo prodavnice. A dete ju je videlo. Ušli su unutra i tamo su zaista bile prelepe igračke.

Ova priča je uvrštena u zbornik sa zajedničkim nazivom „Fantastične priče“.

U stvari, kao što vidimo, naša živa stvarnost, naša realnost neizmerno prevazilazi svaku fantastiku. I još više, ako se uračuna i ono što ljudima tek predstoji da saznaju.

I tako, posle vaskrsnuća, pred čoveka se postavlja pitanje registracije. Suštine, o kojima smo upravo govorili, sreću vaskrslog posle njegovog vaskrsnuća, one sve znaju, imaju potpunu informaciju o svemu, daju vaskrsnom telefonske brojeve svojih kancelarija i odmah mu pokazuju kuću, stan, za slučaj da odluči da se njime posluži.

Vaskrsli ima slobodnu volju, i zato on sam odlučuje gde će boraviti, da li kod rođaka ili ne. On sam čini taj izbor, a on u mnogome zavisi od ponašanja rođaka. i od njihove reakcije na njegovo vaskrsenje.

Registracija se po želji može obaviti i sa rastojanja, ne mnogo daleko od onog čoveka sa kojim je vaskrsli ostvario prvi kontakt, ne mnogo daleko od mesta na kom se taj čovek nalazi u trenutku registracije. Manje je važno fizičko rastojanje od mesta prvog kontakta, iako je po mogućnosti bolje proći registraciju u jednom od predstavništava koja se nalaze u blizini.

Punovažno priznanje činjenice vaskrsnuća je susret sa nekim od živih. Ako se vaskrsli, na primer, prosto fotografiše, bez kontakta sa nekom od živih, to se može smatrati samo prethodnom fazom priznanja činjenice vaskrsnuća. Značaj ličnog kontakta se sastoji u tome što veliku važnost ima kontakt sa biološkim tkivom živećeg, jer se punovažnim priznanjem činjenice vaskrsnuća smatra upravo kontakt sa nekim od živih. Posle toga već se može preći na registraciju.

Ako vaskrsli može da u jednu od pomenutih ustanova dođe sa dva pratioca, onda može da odmah prođe registraciju i dalje, kao što smo već govorili, može ili da ostane tamo, ili da se vrati rođacima. Ako vaskrsli ima samo jednog pratioca, onda je najpre potrebno pozvati telefonom prijemno odeljenje i posavetovati se o tome šta treba raditi. Poslednja etapa registracije je dobijanje dokumenata. Sa dokumentima vaskrsli već može da nastavi kontakte na drugom nivou.

Treba reći da se u prvo vreme vaskrsli nalazi u međudejstvu sa organizacionim strukturama. Program je takav, da neko vreme vaskrsli učestvuje u opštom procesu spasenja.

I tako, kada je Valentin zamolio Kaću da pozove telefonom, on je to uradio ispunjavajući određenu misiju koja mu je dodeljena.

Dalje Svetlana Aleksejevna piše da ju je 11. aprila 1999. godine, na sveti praznik Vakrsa, pozvala unuka Maša, kćer njenog sina Valentina, i kazala da je živi

Valentin dolazio kod nje i njene majke Marine, bivše supruge Valentina. Posle tog susreta sa živim Valentinom Marina je zajedno sa drugaricom i ćerkom Mašom otišla na groblje, gde se nalazio Valentinov grob. Tokom proteklih pet godina one su mnogo puta odlazile tamo i dobro su poznavale to mesto. Ipak, na groblju nisu našle grob, a u registru groblja Valentinova sahrana nije bila zavedena.

Izbrojmo najpre sa koliko krvnih rođaka je Valentin stupio u kontakt. Prvi su bili Dimitrij i Mihail, koji su ga videli živog pored sebe u sobi pored fotografije lava. Dalje, govorio je sa majkom preko interfona.

Sledeći neposredni kontakt je bio sa njegovom sestrom Kaćom. I konačno, kada je otišao svojoj bivšoj ženi, došlo je do kontakta još i sa ćerkom Mašom.

Ako se sve složi, dobiju se četiri kontakta na nivou fizičkog posmatranja.

Obratimo se numerologiji na trenutak. Pri tome ćemo iskoristiti činjenicu da svaki objekat uvek ima svoj odraz u oblasti informacija. Zao u strukturi informativnog upravljanja, to jest upravo upravljanja, uvek postoji princip množenja sa dva. Ako se četiri pomnoži sa dva, dobija se osam.

I tako - osmica, 8. Ako se osmica obrne, ona prelazi u beskonačnost, ∞ . Znači, odvija se idet usklađivanje prostor-vremena.

Četvrti kontakt sa krvnim rođacima dogodio se na praznik Svetog Vaskrsa. To je praznik vaskrsenja Hristovog, uglavnom osoben po tome što je upravou to vreme, na Vaskrs, kanal vaskrsenja najjednostavniji za potrebe regulisanja prostora i vremena. Upravo na Vaskrs se maksimalno otkrivaju prirodna znanja o sveopštem vaskrsnuću otišlih.

I još nešto. Praznik Vaskrsa te godine (1999) bio je 11. aprila. Ako taj datum razmotrimo kao broj, onda ćemo dobiti sedmicu. Zaista:

$11.04.1999 \rightarrow 1+1+0+4+1+9+9+9 \rightarrow 3+4 \rightarrow 7$.

Na taj način, datum četvrtog kontakta ima vibracionu strukturu dana Rođenja Hristovog. To je veoma jaka podrška. Ovde se jasno vidi besmrtnost koja se ostvaruje kroz rođenje i vaskrsnuće.

Vidimo da obraćanje numerologiji potvrđuje ozbiljnost proizašlih zbivanja sa tačke gledišta zakona ustrojstva Sveta.

Iščeknuće groba i nestanak zabeleške o sahrani u registru groblja odražava postojanje jednog od najfundamentalnijih zakona, prema kome PRI ODREĐENIM USLOVIMA, DOGAĐAJ MOŽE DA SE IZVEDE VAN OKVIRA NJEGOVOG POSTOJANJA. To jest, događaj se može rasformirati odlaskom u prošlost i tada u sadašnjosti on više nije zabeležen. U datom slučaju pokazalo se mogućim smestiti prostor-vreme u oblast u kojoj je Valentin još spokojno živeo. I upravo zbog toga na groblju potom nije bilo njegovog groba, a u registru nije bilo zabeleške o njegovoj sahrani, što je i prirodno, jer je došlo do pomeranja prostor-vremena u oblast u kojoj je čovek još bio živ, gde nije umirao.

Istina, treba reći da postojanje groba ili njegovo iščeznuće u znatnoj meri zavisi od želje vaskrslog, od toga, da li on hoće ili neće da ostane vidna informacija o tim događajima. U stvarnosti, u svojoj praksi imam već mnogo slučajeva gde su sve informacije o smrti u potpunosti nestale, i to do tog stepena da se niko iz okoline vaskrslog više i ne seća smrti.

I tako, ispostavilo se da Valentin čak nije ni umro. A u vezi sa time morao je da prođe još jednu registraciju.

Prva registracija, na fizičkom nivou, utvrdila je to, da je on vaskrsao, a druga registracija je potvrđivala to da nije ni umro.

Ovde je potrebno da uočimo veoma važnu okolnost. Posle srećnog završetka svih ovih događaja ispostavilo se da Valentin dobro pamti svoje vaskrsnuće, pamti kako je prošao kroz registraciju u svojstvu vaskrslog, pamti sve što se događalo u vreme kada još nije bio registrovan događaj sa nestankom njegovog groba i zabeleške u registru groblja, a u isto to vreme pamti i sva događanja koji su kasnije bili povezana sa nestankom njegovog groba, to jest sa registracijom činjenice da on nije ni umro, pamti sve te stvarne događaje, potvrđene velikim brojem svedoka.

Na taj način ispostavilo se da Valentin istovremeno odlično zna i to da je prošao strukturu vaskrsenja i to, da je prošao strukturu neostvarenja smrti.

Ovde vidimo primer praktične realizacije principa koji rešava poznati problem pamćenja prilikom reinkarnacije. S tačke gledišta nekih teorija reinkarnacije uspomene na prošle događaje nestaju kako bi se mogla steći nova iskustva. Međutim, navedeni konkretni slučaj ovog vaskrsnuća pokazao je da sada više nije tako, sada stari stereotip ustupa mesto novom, sada pamćenje dozvoljava da u sebi paralelno održava kao činjenice i jedan život i neumiranje, ostvareno putem pomeranja prostor-vremena, to jest, u suštini paralalnog života. Za one koji o ovome govore, kao principijelno novo saznanje javlja se to da se sada istovremeno može imati znanje o proizvoljnom broju života. A to znači, da je sada moguće ne umirati, to jest živeti večno. I više od toga, moguće je svesno birati najbolju varijantu života.

Pri tome, prilikom bilo kakvih promena uvek se mora poštovati princip nečinjenja ubistava. Kao što se vidi iz izloženih činjenica, svako razaranje je besmisleno, jer sve može da se ponovo vaspostavi.

U zaključku se može reći da se kasnije kod glavnog učesnika ovih događaja sve srećno odvijalo. Imao je dobar lični život, srećno je našao posao i uopšte, sve se odvijalo kao i kod čoveka koji nije ni umirao.

Prelazimo na razmatranje sledećeg slučaja.

Izjava Ljubovi Serafimovne Kazakove od 01. 06, 1999. godine
(Prilog A, strana 185)

„U vezi sa time, da sam se obratila Grabovu Grigoriju Petroviču ... povodom vaskrsavanja moje majke Čigirinceve Nine Vasiljevne 06. 05. 1999. godine izjavljujem da je Grabovoj Grigorij Petrovič zaista vaskrsao moju majku Čigirincevu Ninu Vasiljevnu.

Ja, Kazakova Ljubov Serafimovna, obratila sam se Grigoriju Petroviču Grabovom povodom vaskrsavanja moje majke Čigirinceve Nine Vasiljevne, rođene 23. decembra 1923. godine a preminule 18. aprila 1999. godine u Moskvi.

Pošla sam na groblje. Prišavši grobu, veoma sam se začudila da je plastična vaza koju je sin ukopao 7 – 10 cm duboko u zemlju prevrnutu sa jedne strane groba, a da se cveće nalazi s druge strane. Sticao se utisak da je vaza iznutra bila izbačena. Zatim sam sela kraj groba i počela da slušam lekciju Grigorija Petroviča o maminom vaskrsenju. Nakon nekog vremena zemlja na grobu se zaljuljala (počela je da se kreće). Bila sam van sebe, otišla sam na drugu stranu, stala pored drugog groba i nastavila da slušam lekciju (lekciju sam preslušala tri puta). i ugledala Zemlju ili njenu veliku teritoriju sa strane, bila je to tamna šuma od smeđih četinara. Posle toga sam odmah otišla.

Došavši na grob drugi put, odmah sam osetila da je grob prazan i da u njemu nema nikoga.

Zatim sam zamolila mamu, da mi, ako sve radim kako treba, da neki znak. Izenada sam pogledala na zid, na kome vise kašika i viljuška dužine 82 cm na istoj visini, i videla sam da se viljuška pomerila 61 cm niže i 15 cm u stranu, ka kašici. U tu sobu tokom dana niko nije ulazio i niko nije mogao da premesti tu viljušku, a pre dva do dva i po sata gledala sam tu viljušku i kašiku i mislila kako ih treba okačiti u kuhinji. Bila sam ubeđena da mi je to mama dala znak. Posle obraćanja Grigoriju Petroviču Grabovom (06. 05. 99. g) u noći na 07. 05. 99. g. imala sam kontakt sa mamom. Bila je nezadovoljna mnome. U vreme kontakta došlo je do fizičkih smetnji, ali njih je uklonila fizička ruka moje mame na mom obrazu. Susret sa fizički vaskrsлом majkom sam podnela spokojno.“

Hajde da razmotrimo šta piše Ljubov Serafimovna.

„Prišavši grobu, veoma sam se začudila da je plastična vaza koju je sin ukopao 7 – 10 cm duboko u zemlju prevrnutu sa jedne strane groba, a da se cveće nalazi s druge strane. Sticao se utisak da je vaza iznutra bila izbačena.“

Ovde se susrećemo sa situacijom koja je veoma slična opisanoj u prvom slučaju, u slučaju Rusanova A. E. To smo već razmotrili. Tamo je došlo do izbacivanja sfere. To izbacivanje se može dogoditi na primer kroz nekakvu malu pukotinu. Uopšte se, po pravilu, koristi put na kome će se naići na najmanji otpor.

Treba primetiti da postoji posebna tehnologija vaskrsavanja, povezana sa zakopavanjem čoveka u zemlju. Ako čoveka zakopaju u zemlju i na određenim mestima zemlje se postave podupirači, onda će se čovek vaspostaviti.

U vezi sa tim metodom mogu da dam još jednu informaciju. Ako se primeni pravilna tehnologija sahranjivanja, onda se fizičko telo ne razlaže i periodično može da ustaje kako bi uzelo biljnu hranu. Ako se radi o netljenim svecima, oni mogu da uzimaju hranu mnogo ređe, na primer jednom u sto godina.

Ideja takve tehnologije sahranjivanja je u tome da se kasnije, posle vaskrsnuća, mogu jednostavnije ponovo uspostaviti sve životne funkcije fizičkog tela radi punovrednog ljudskog života. Inače, da bi fizičko telo imalo više mogućnosti, pri nekim tipovima sahrana namenski su se pravili posebni otvoreni prostori.

Sahranjivanja su se ranije i sprovodila na takav način da čovek može da vaskrsne. Ako govorimo o vaskrsavanju, u slučaju kada se sahrani čovekovo fizičko telo, može se primeniti i donekle drugačija procedura vaskrsavanja, zasnovana na određenoj orijentaciji delova tela.

Metod zakopavanja čoveka u zemlju može se primenjivati i radi spasavanja ljudi od udara struje. Pri korišćenju ovog metoda veliki značaj ima debljina sloja zemlje nad čovekom, to je principijeno za brzinu vaskrsavanja. To je povezano sa time da zemlja poseduje svojstvo ekranizovanja, i zato će se, u zavisnosti od toga da li je nabačeno mnogo ili malo zemlje, odvijati potpuno različiti procesi.

Daću ovde praktični savet za pomoć čoveku koga je udarila električna struja. Mnogo, istina, zavisi od snage struje, ali u svakom slučaju poželjno je učiniti sledeće.

Prvo. Obezbediti kontakt desne šake sa zemljom. To se može učiniti bilo neposredno, položivši na zemlju šaku desne ruke, bilo uzemljivši je preko slavine ili nešto drugo što ima uzemljenje.

Drugo. Sledeća etapa je uzemljivanje šake leve ruke, ili tačnije, onog mesta koje se nalazi odmah iznad šake.

Dalje se mogu sprovoditi standardne procedure.

Najvažnije kod udara struje je pomoći regeneraciju moždanog tkiva. Upravo tu funkciju ispunjavaju dve opisane procedure.

Nastavljamo razmatranje izjave.

„Zatim sam sela kraj groba i počela da slušam lekciju Grigorija Petroviča o maminom vaskrsenju. Nakon nekog vremena zemlja na grobu se zaljuljala (počela je da se kreće).“

Jedna od varijanti vaskrsnuća može biti i ova: vaskrsnuće se odvija upravo na grobu i tada kraj groba dolazi i do susreta. Uopšte za svest čoveka to bi moglo biti i jednostavnije, ali, naravno, pod uslovom da čovek to može da izdrži, da ne dođe do deformacije ćelija. Već sam ranije govorio da se vaskrsnuće uvek mora tako odvijati

da ne dođe do traumiranja okoline, ono mora da se odvija u uslovima koji su svima prijatni.

Činjenica da je zemlja počela da se kreće govori o tome da je proces pripreme za vaskrsnuće otpočeo neposredno na grobu. Događaju se i slučajevi kada ljudi odlaze do groba i posle vaskrsnuća odvođe vaskrslog sa sobom. Ali u datom slučaju Ljubov Serafimovna nije bila psihički spremna za tu varijantu. Kao što se kasnije pokazalo, ona se pripremala za vaskrsnuće kod kuće.

„Bila sam van sebe, otišla sam na drugu stranu, stala pored drugog groba i nastavila da slušam lekciju (lekciju sam preslušala tri puta). i ugledala Zemlju ili njenu veliku teritoriju sa strane, bila je to tamna šuma od smeđih četinara.“

Proces vaskrsavanja se odvijao, Ljubov Serafimovna je bila napeta i zato je bio uveden dodatni element radi smanjenja napetosti putem rasejavanja njene pažnje – velika količina smeđih četinara.

„Došavši na grob drugi put, odmah sam osetila da je grob prazan i da u njemu nema nikoga.“

Treba reći da Ljubov Serafimovna ima dobre senzitivne sposobnosti, jasnoviđenje. Ona je izvršila dijagnostiku groba i shvatila da u njemu nema fizičke materije. Shvatila je da majka više nije tamo (pa i zemlja se kretala još kad je prošli put bila na grobu) i zato se kod Ljubovi Serafimovne pojavila potreba da dobije potvrdu toga da je njena majka tu negde i da se sve odvija kako treba.

„Zatim sam zamolila mamu, da mi, ako sve radim kako treba, dâ neki znak.“

Kako dalje sledi iz teksta, kada je Ljubov Serafimovna pogledala na zid gde su visile velike drvene kašika i viljuška, ona je videla da se viljuška pomerila naniže. Može se primetiti da je Ljubov Serafimovna upotrebila veoma dobre metode registracije. U tekstu se navode konkretne veličine rastojanja koje je dobila merenjem. Čak je napravila i fotografije.

Pomeranjem viljuške majka je dala ćerki do znanja da sve radi pravilno i da može biti spokojna. To je bio prelazni period. Majka je otišla od groba i trebalo je da dođe u kakav-takav dodir sa ćerkom.

Opisani slučaj sa kašikom i viljuškom je bio priprema etapa za samo vaskrsenje, do koga je došlo noću 7. maja.

„Posle obraćanja Grigoriju Petroviču Grabovom (06. 05. 99. g) u noći na 07. 05. 99. g. imala sam kontakt sa mamom. Bila je nezadovoljna mnome. U vreme kontakta došlo je do fizičkih smetnji, ali njih je uklonila fizička ruka moje mame na mom obrazu. Susret sa fizički vaskrslog majkom sam podnela spokojno.“

Nina Vasiljevna, majka Ljubovi Serafimovne je prosvetljeni čovek. U jednom od prošlih života bila je jogin. Ona je čak delimično sama prikupljala svoje telo. O ozbiljnom nezadovoljstvu sa njene strane u stvari nije bilo ni reči. Kasnije se razjasnilo da je ona prosto izrazila malo nezadovoljstvo u vezi sa time da se njena ćerka, iako jasnovida, pokazala psihološki nespremnom za vaskrsnuće neposredno

na grobu, što je dovelo do odugovlačenja, ali je u celosti bila veoma zadovoljna svojom ćerkom koja je delovala precizno i pravilno.

O fizičkim smetnjama. Pri prvom kontaktu sa vaskrslim, kada je čovek tek samo fizički vaskrsao, kod rođaka se može pojaviti velika napetost - zbog emocionalnog uzbuđenja čula mogu biti pooštrena, mogu se pojaviti specifični oseti, tako da se čak, na primer, i njihanje zavesa na vetru može opaziti kao fizička smetnja. A kada je majka rukom dotakla ćerkin obraz, i to zaista fizičkom rukom, napetosti je odmah nestalo. Tada su iščezle i smetnje.

I veoma je važno što je Ljubov Serafimovna sa unutrašnjim mirom doživela njihov susret.

I sve se dobro završilo.

4

Prelazimo na slučaj vaskrsenja na dan biloške smrti. Tekst izjave uzet je iz knjige : Grigorij Grabovoj. „Praksa upravljanja. Put spasenja,“ tom 3, strana 760.

Izjava Bogomolova Lava Davidoviča od 28.01. 1998. godine. (Prilog A, str. 186).

„U vezi sa time, da sam se obratio Grabovom Grigoriju Petroviču 7. januara 1998. godine u Moskvi, a povodom smrti O., izjavljujem da je Grabovoj Grigorije Petrovič zaista ponovo uspostavio životne funkcije O., pošto sam ga informisao po tom pitanju u periodu vremena od 23 časa i 15 minuta 7. januara 1998. godine do 16 časova i 15 minuta 8. januara 1998. godine. Dokaz da je O. zaista umrla je izjava njenog muža E., zasnovano na zaključku lekara od 7. januara 1998. godine. Kao potvrda činjenice da su nakon seanse koju je sproveo Grabov Grigorije Petrovič, nakon 17 sati, ponovo uspostavljene životne funkcije O. navodim to da sam lično razgovarao sa O. u 16 časova i 15 minuta 8. januara 1998. godine, a takođe i izjavu njenog muža E. Druge metode obnavljanja O., osim intenzivnog ekstrazenzornog dejstva na daljinu koje je sproveo Grabovoj Grigorije Petrovič nisu bile primenjivane.“

U ovom slučaju do vaskrsnuća je došlo 17 sati nakon što su lekari konstatovali bilošku smrt. Pri vaskrsavanju u roku od jednog dana od trenutka nastupanja biloške smrti vaskrslili po pravilu praktično ne osećaju razliku između bolesnog stanja i stanja biloške smrti. To dokazuje da svest ima funkciju ponovnog vaspostavljanja tela pri bilo kakvim razaranjima i dugo vremena čuva podatke o životnim delatnostima fizičkog tela. Misaono prenoseći svesti otišloga principe i metode vaskrsnuća, može se razviti funkcija svesti za obnovu tela do tog stepena kada telo počne da se obnavlja. Obnova se odvija brže ako je duša pripremljena dobijenim saznanjima o procesima vaskrsnuća i ako po mogućstvu veliki broj ljudi doprinosi vaskrsavanju. Vaskrsnuće se događa na osnovu slobode izbora duše čoveka, izbora daljeg razvitka. Znanja o principima i metodima vaskrsenja trebalo bi

da se svuda rasprostrane, kako bi svi dobili znanja o vaskrsnuću kao jedinstvenom putu razvoja. Život će se odvijati po putu večnosti. Živi će se usmeriti na put besmrtnosti. Otišli će vaskrsnuti. Ostvariće se zakon Tvorca o večnom životu.

Iz razmatranih navedenih konkretnih slučajeva vaskrsnuća mogu se načiniti sledeći zaključci.

Prvo. Vaskrsli, kao i običan slobodni čovek ima pravo da bira gde će i sa kim ostati i koliko vremena. On ima takvu mogućnost, tim pre ako se uzme u obzir da se registracija obavlja na višem nivou i da se time bave najpre međunarodne organizacije, a posle toga se registracija sprovodi i u zemlji. Mada se ponekad, mada prilično retko, događa da se registracija najpre obavi u zemlji, a tek potom u međunarodnim organizacijama.

Sada govorim o običnim organizacijama, to jest o organizacijama koje su načinili ljudi. A vaskrsli pre svega prolazi kroz prvu registraciju, onu o kojoj sam govorio kod razmatranja drugog slučaja, kod onih specijalnih struktura o kojima sam govorio. Zato u suštini vaskrsli prolazi dve različite registracije: prva registracija se ostvaruje u pominjanim specijalnim strukturama a druga u našim običnim ustanovama.

Vaskrsli imaju ista prava kao i svi ostali ljudi, oni se razlikuju samo po tome što su prošli kroz strukturu vaskrsenja.

Drugo. Radi povećanja brzine vaskrsavanja važno značenje ima kontakt sa specijalnim strukturama, kroz koje vaskrsli prolaze, sa pominjanim suštinama, s njihovim konkretnim predstavnicima i tako dalje. U tom cilju poželjno je imati nekakva sredstva za vezu, na primer telefon, da bi se moglo pozvati i dobiti informaciju. Moguće je snaći se i bez telefona, ako su dobro razvijene telepatske sposobnosti. U tom slučaju vaskrsli, misaono se usredsredivši, može telepatski da postavi pitanje i takođe telepatski da na njega dobije odgovor.

Brzina vaskrsavanja se još više povećava u slučaju kada postoji potpuna svest o tome da vaskrsnuće može da se odvija i direktno, to jest bez međuinstitucija koje imaju funkciju da usklade strukture vaskrslog sa strukturama živih. Sada se pojavljuje prilično mnogo situacija u kojima se vaskrsli pojavljuje neposredno pred živećima. Kad je to znanje položeno u živećeg, to takođe ubrzava vaskrsnuće i vaskrsli tada ne prolazi ni kroz kakve posebne stadijume, gde dejstvuju pominjani predstavnici, koji usaglašavaju vaskrsle sa živima. Zato treba znati da vaskrsnuće može da se dogodi pod potpuno različitim uslovima, i da, na primer, za vaskrsnuće nije obavezno formiranje prelaznih struktura.

Treće. Vaskrsenje uvek ima pozitivno delovanje. To je osnovni princip. Vaskrsenje je uvek veoma korisno za sve, zato što ono kazuje da je uništenje nemoguće. Ta informacija je sama po sebi veoma blagotvorna. Vaskrsnuće uvek menja situaciju na bolje.

Imam mnogo konkretnih činjenica koje govore o tome koliko je vaskrsenje za sve blagotvorno. Na primer, kada je vaskrsli nakon vaskrsnuća stupao u kontakt sa rođacima, kod rođaka su nestajale bolesti, nestajali su, na primer, zloćudni tumori ili su se rešavali problemi, završavali poslovi, dolazilo je do mnogo pozitivnih promena u životu. Život je uopšte prelazio na kvalitativno drugi nivo, na novo gde sve ide onako kako treba.

Na taj način, vaskrsnuće pokazuje neobično blagotvorno dejstvo na žive, jer samom činjenicom svog ostvarenja ono potvrđuje status potpuno drugog života, a ljudi koji se priključe tom statusu žive na potpuno drugom nivou, neuporedivo blagorodnijem od onoga koji je postojao pre vaskrsnuća.

POGLAVLJE 2 OSNOVNI PRINCIPI VASKRSAVANJA

U ovom poglavlju biće razmotreni osnovni principi vaskrsavanja. Svi principi su prema važnosti podeljeni u četiri grupe. U prvoj grupi predstavljeni su principi prvog nivoa, to jest oni koji su najvažniji. Dalje idu drugi, treći i četvrti nivo. Definicije tih principa biće ispisane velikim slovima. Posle definicije svakog od principa stajaće brojni izraz u zagradama, na primer (3.5). Taj simbol označava da se dati princip odnosi na treći nivo i da ima redni broj pet. Na kraju poglavlja biće dat pregled svih osnovnih principa vaskrsavanja po nivoima. Izlaganje počinjemo od prvog nivoa.

1

Još u Uvodu se govorilo o tome da je osnovni zadatak u životu čoveka uzdizanje nivoa njegove svesti. Podizanje nivoa svesti je istinski i pravi način da promenite sebe i okolni svet.

U današnje vreme postoji mišljenje da okolni svet ne zavisi od nas, da on postoji sam po sebi, da postoji, da tako kažemo, objektivno, a da čoveku preostaje samo da proučava taj svet, da proučava njegove zakonitosti kako bi ih mogao upotrebiti za dobro ljudi.

U stvarnosti, stvari ne stoje baš tako.

Hajde da porazmislimo o tome zašto se kod ljudi stvorila takva predstava. Čovek vidi da svakoga jutra Sunce izlazi, i da uveče zalazi, da se pravilno odvijaju smene godišnjih doba, pri čemu se ta doba ređaju uvek u istom poretku, na nebu se uvek na istom mestu mogu videti zvezda Severnjača i ostale zvezde... Ako iz ruku isпустimo neki predmet, on će, kao i poznata Njutnova jabuka, uvek pasti dole. Sve te pojave se svaki put postojano ponavljaju i kod čoveka se stvara utisak da se one događaju nezavisno od njegovog postojanja, da one same po sebi predstavljaju nekakve objektivne pojave koje nisu potčinjene njegovoj volji, to jest da on ima

posla sa objektivnim svetom koji postoji nezavisno od njega. I baš to je velika ljudska zabluda.

Da bi objasnili kakva je prava situacija, neophodno je uvesti pojam kolektivne svesti. Kolektivna svest je objedinjena svest svih ljudi. Kasnije ćemo uvideti da u kolektivnu svest treba uključiti i svesti drugih bića, na primer životinja i uopšte, svest svega postojećeg.

U kolektivnoj svesti postoje neke stalne predstave. One su nepromenljive zato što su to zapravo nekakva srednja vrednost, to jest, dobijene su kao rezultat osrednjavanja predstava sveukupnog čovečanstva.

Da bi bolje shvatili o čemu se radi, obratimo se konkretnim primerima. Zamislimo da bacamo novčić. Može li se unapred tačno reći kakav će biti rezultat: glava ili pismo? Ako je novčić običan, nemoguće je reći unapred šta će ispasti. A ako novčić bacamo na primer sedam puta? Isto. Može nekoliko puta ispasti glava, a nekoliko puta pismo. Može se čak i dogoditi da svih sedam puta ispadne glava, ili obratno, svih sedam puta pismo. Ako sastavimo odnos broja dobijenih glava i broja dobijenih pisama, u navedenim slučajevima nećemo moći, bez primene jasnoviđenja, da predvidimo tu veličinu, nećemo moći da kažemo čemu će ona biti jednaka, na primer posle sedam bacanja.

Međutim, ako novčić bacamo nekoliko hiljada puta, onda je moguće unapred reći da će odnos broja glava i broja pisama težiti jedinici. Ako pak novčić bacimo nekoliko miliona puta, taj broj će praktično biti jednak jedinici. Dakle, pri velikom broju bacanja može se predvideti rezultat. A to nije slučajno. Stvar je u tome da se pri velikom broju pokušaja u najvećem broju slučajeva pojavljuju takozvane statističke zakonitosti.

I tako, u slučaju da imamo samo nekoliko pojedinačnih opita, nećemo moći da uočimo nikakvu zakonomernost, rezultat je slučajan. Ako je pak broj slučaja veoma veliki, onda se pojavljuju zakonomernosti koje nazivamo statističkim.

Takvih zakonitosti oko nas ima mnogo. Pogledajmo, na primer, pažljivije tastaturu kompjutera. Može se utvrditi da slova na tastaturi nisu poređana po azbučnom redu. Raspoređena su na nekakav osobiti način, očito po nekakvom pravilu. Po kakvom?

U središtu tastature su slova koja se najviše upotrebljavaju, a prema krajevima ona koja se manje koriste. Jasno je da je lakše raditi kažiprstima nego malim prstima, i zato su najčešće upotrebljavana slova smeštena u središte.

Kako se može saznati koja se slova najviše upotrebljavaju? Može se, na primer, narediti kompjuteru da pročita mnogo knjiga i da ustanovi koja se slova najčešće javljaju, koja se javljaju ređe, a koja sasvim retko. Kompjuter za svako slovo može da izračuna verovatnoću njegovog pojavljivanja u tekstu. Slova sa najvećom verovatnoćom pojavljivanja u teksta smeštena su u središte tastature.

Obratite pažnju na ovo: Ako se zainteresujemo za verovatnoću pojavljivanja bilo kog slova, recimo slova A, u slučajno odabranoj reči iz teksta, nećemo moći da dobijemo odgovor. Ako pak umemo mnogo knjiga u kojima ima mnogo reči, pa prema tome i mnogo slova, opet će se pojaviti statističke zakonitosti, te ćemo moći da odredimo verovatnoću pojavljivanja slova A u tekstu.

Te podatke možemo da iskoristimo i u tipografiji: nije potrebno odlivati sva slova azbuke u istim količinama. Moguće je izrađivati slova u količinama koje su proporcionalne verovatnoćama njihovog pojavljivanja u tekstu.

Ta ideja se koristi i za sastavljanje rečnika pojedinih jezika gde su reči navedene po učestalosti. Kompjuter nakon čitanja mnogih knjiga, obično dela klasika, može da sastavi spisak najčešće upotrebljivanih reči. Takvi rečnici su veoma korisni pri učenju stranih jezika. Tako na primer 3000 najviše upotrebljivanih reči engleskog jezika zauzimaju 90% teksta umetničke književnosti. Međutim, u velikom Vebstrovom rečniku nalazi se nekoliko stotina hiljada reči. Vidimo kako korišćenje statističkih zakonitosti može da pojednostavi učenje drugog jezika. Samo 3000 reči, ali najčešće upotrebljivanih, i već možete da čitate i da razgovarate.

Vratimo se osnovnoj temi. Svaki čovek ima svoje predstave, predstave o svemu, a one se mogu veoma razlikovati od predstava drugog čoveka. Ali, ako uzmemo sve ljude, a to je veoma veliki broj, onda dolazi do osrednjavanja tih predstava. Kao rezultat usrednjavanja u kolektivnoj svesti postoje neke ustaljene predstave o različitim stvarima. I eto tu kolektivnu **predstavu** o različitim stvarima ljudi opažaju kao objektivnu realnost. Iluziju stvara upravo postojanost te rezultujuće predstave, iako je ona prosto rezultat osrednjavanja po velikoj količini objekata, u datom slučaju to je rezultat osrednjavanja predstava koje postoje u svesti ljudi.

Kada obavljam, na primer, dijagnostiku čoveka koji mi se obratio za pomoć, vidim kako se stanje njegovog organizma neprestano menja, i to obično u velikom raponu. Međutim, ako tog čoveka uputite recimo na rentgen, na ekranu aparata će se videti samo postojana slika. Stvar je u tome da aparati daju pokazatelje koji su povezani sa predstavama kolektivne svesti o datoj situaciji.

Tako smo došli do onoga što bi mogli formulisati kao jedan od veoma važnih principa:

NAŠA SVEST OPAŽA KAO REALNOST ONO ŠTO POSTOJI U NAŠOJ SVESTI (1.3).

Kada mislite, onda ono o čemu razmišljate za vašu svest predstavlja istu takvu realnost kao i ono što se događa oko vas, kao ono što na primer vidite očima, to jest običnim viđenjem.

Taj princip je osnovni, jer kada sjedinite ono o čemu mislite sa onim što se događa u spoljašnjoj tobože objektivnoj stvarnosti, kada to spojite na nivou dejstva, onda možete da materijalizujete objekte, možete da vaskrsavate.

Kao da postoje dve stvarnosti: stvarnost u svesti – to je jedna, a stvarnost van svesti – to je druga, i to je zapravo ono što se opaža kao nešto što je postojano.

Pri tome treba imati na umu da su svi objekti okolnog sveta, recimo sto, stolica, automobil, svi ti predmeti, svaka njihova čestica, svaki elemenat Sveta izgrađeni na ukupnoj zajedničkoj svesti živih ljudi. I zato, ako bi samo jedan deo svesti promenili, svet bi počeo da se preobražva. Zato je, između ostalog, neophodno preobražavati bez razaranja, stvarati na osnovi stvaralačkih saznanja. Posmatrajući okolni svet, mi ustvari ne gledamo na nešto što je zaista postojano, već na ono što se dobija kao rezultat osrednjenog prostora koji najviše odgovara svim živima, sa svim objektima koji se u njemu nalaze, tačnije, opažamo kolektivnu stvarnost u prostoru i vremenu. I stoga je naša Zemlja, na primer, ili fizička tela, prosto posledica objedinjavanja svesti svih ljudi, ili, tačnije, uopšte svih svesti, kako ljudi, tako i drugih bića.

Ako znamo za ovaj princip, može se reći da je vaskrsavanje sve u svemu samo pravilna tehnološka dopuna u strukturi opštih povezanosti.

Dakle, još jednom. Sve što postoji oko nas: Zemlja, Sunce, zvezde, prostor, sav Svet – sve je to u stvari izgrađeno na strukturi svesti koja uključuje i svest Tvorca. Zato, kada znamo šta je to duh, šta je to svest, možemo da vaskrsavamo, možemo da stvaramo prostore, možemo da gradimo Svet, možemo da tvorimo bilo šta.

Praktično, promena stvarnosti je moguća zato što je u svoje vreme stvarnost stvarana putem odluka od strane svesti svake ličnosti, i svesti svakog objekta informacije.

Znači, da bi mogli da vaskrsavamo, da steknemo besmrtnost, da bi svakome bio obezbeđen srećan život, treba da svako prihvati tu tačku gledišta, potrebno je da svako donese odluku o takvom putu. I što više bude doneseno odluka o izboru tog puta, puta večnog i srećnog života, utoliko će brže stvarnost početi da se preobražava u tom pravcu.

Na taj način, ako u kolektivnu svest uvedemo stav da je uništenje nemoguće, da je potrebno da svi vaskrsnu i da život treba da bude večan, tek tada će se sve tako i događati. Jer, kada takva predstava postane norma, to jest deo kolektivne svesti, kad postane jedan od parametara svesti, jedan od njenih stavova, tada će se taj stav ustaliti kao deo kolektivne svesti i početi da se opaža kao objektivna stvarnost.

Fizička, t. j. nekakva objektivna realnost kao takva u stvari i ne postoji. Ono što se predstavlja kao objektivna stvarnost je u stvari izgrađeno od strane strukture duha, strukture svesti. Jer, napominjem, svest prihvata za stvarnost ono što postoji u

svesti. I zato, naša Zemlja, na primer – to je prosto projekcija kolektivne svesti po jednom od njenih parametara.

Na osnovu kolektivne svesti mogu se, recimo, povećati razmere Zemlje, stvari se mogu organizovati tako da se pojavi još Zemalja, još prostora. Neću se posebno zadržavati na ovom pitanju, ono se razmatra u mojim knjigama posvećenim ustrojstvu Sveta, a sada ću samo formulisati sledeći princip povezan sa njime: **PROSTOR ZAVISI OD TOGA GDE SE PRESECAJU RAZNI VREMENSKI INTERVALI. KAO POSLEDICA TOGA, ZEMLJINE RAZMERE SE MOGU UVEĆATI. (1.15).**

Večni beskrajni život, to jest ono o čemu smo uvek maštali, u šta su religije verovala, što se naziva rajem, takav život, konačno, može postati stvarnost. Predlažem religiju koja daje odgovore na sva pitanja, koja pokazuje kako je moguće organizovati život sa potpunom kontrolom, u potpunoj bezbednosti, sa punom slobodom delovanja, pod uslovom prirodnog stvaralačkog razvitka svake ličnosti i svih istovremeno. Sve to je moguće stvoriti na osnovu svesti i ja dajem konkretne tehnologije kojima se, poznavajući strukturu svesti, ona može iskoristiti za donošenje odluka i upravljanje stvarnošću. I to ne samo Zemljom ili kakvim god određenim procesima, već bilo kojom stvarnošću. Treba da razumemo da je sve što vidimo oko sebe, svi procesi koji se oko nas odvijaju, sve je to oformljeno na osnovi kolektivne svesti. I zašto se upravo tako menja sastav zemljišta, i zašto biljke imaju baš takav proces fotosinteze, i zašto se upravo tako kreću oblaci, i zašto čovek ima upravo takav materijalan oblik, i zašto se Sunce nalazi upravo tamo gde je sada – na sva ta pitanja postoji jedan odgovor: sve su to pojave koje se formiraju na osnovu kolektivne svesti. Prosto, za svakog čoveka se to događa neprimetno i zato nisu svi ljudi toga svesni. Promenom kolektivne svesti možemo izmeniti stvarnost koja nas okružuje.

Ovde treba naglasiti jedan važni momenat. Stvar je u tome što kolektivna svest postoji ne samo kod ljudi nego i kod svih jednotipskih objekata. Ako, recimo, napravimo veoma mnogo kompjutera, onda njihovu realnost, njihovu kolektivnu svest može stvoriti jedan upravljajući kompjuter. A ako njihova relativna koncentracija u jedinici zapremine informacija bude velika, to može da dovede do izvesnih promena formi života. Tako se ispostavlja da ono što o tom pitanju pišu pisci naučne fantastike uopšte i nije fantastika. U principu to može postati stvarnost. Sve to treba imati u vidu, zato što je važno učiti metode upravljanja stvarnošću.

Uostalom, u svoje vreme su neke vrste životinja, na primer lavovi, a takođe i neke vrste ptica prolazile kroz stadijum upravljačkog nivoa, i zato nije slučajno što je kod njih dobro razvijen instikt. Kod ljudi se razvio instikt za život u društvu. Kod životinja, na primer kod lavova, prirodno, takođe postoji kolektivna svest i ona takođe utiče na našu planetu, ali, naravno, ne tako suštinski kao kolektivna svest

ljudi. Prioritet je ovde dat čoveku, jer mada su sva bića Božje tvorevine, čovek je uz to stvoren po liku i podobiju Tvorca.

Na sve ovo što je rečeno odnosi se sledeći princip:
STRUKTURA SVETA TREBA DA SE VEOMA INTENZIVNO RAZVIJA U OKRIVIMA RAZVIĆA NAŠE SOPSTVENE SVESTI (1.4).

Svedimo račun. Kad razvijamo sopstvenu svest, menjamo strukturu Sveta. Jer, menjajući našu svest, postepeno menjamo kolektivnu svest, a kao rezultat dobijamo onakav Svet kakav nam je potreban, t.j. upravo takav svet će nastajati u stvarnosti. To je mehanizam preobraženja Sveta.

Formulišimo još nekoliko principa:
**ISTINSKI STATUS SVETA JE U VEČNOM ŽIVOTU. VEČNI ŽIVOT OBEZBEĐUJE ISTINSKU POSTOJANOST SVETA. STREMLJENJE KA POSTOJANOM SVETU STVARA VEČNI ŽIVOT. ONAJ KO NIJE UMIRAO PREDSTAVLJA OSNOVU KOJA PROIZVODI SVE OSTALO. TAKVA OSNOVA JE BOG. BOG JE VEČAN, ON NIKADA NIJE UMIRAO. ODATLE SLEDI SVE OSTALO. (1.1).
VEČNI ŽIVOT JE PRINCIP RAZVIĆA BOŽANSKE STVARNOSTI (1.2).
VASKRSENJE JE POSTIGNUĆE ISTINSKE SVESTI (1.5).
BESKONAČNI ŽIVOT USLOVLJAVA NEOPHODNOST RAZVOJA DUŠE (1.6).**

Da bi razumeli bilo kakav materijal, potrebno je poznavati ključne termine koji se u tekstu koriste. Zato ću sada izneti po nekoliko reči o terminima koje koristim.

Duša.

Duša je supstanca koju je Tvorac stvorio u saglasnosti sa večnošću Sveta i predstavlja element Sveta. Duša je nepromenljiva, ona u principu postoji kao organizaciona struktura Sveta i zato iz nje potiče obnavljanje takvih pojmova kao što je na primer duh, u šta je uskućen i pojam delovanja. Tako se može reći da se, po jednom od shvatanja, dejstva duše javljaju kao duh. Zato se usavršavajući duhovnu osnovu u pravcu stvaralačkog razvoja Sveta može menjati struktura duše.

Princip (1.6) govori o tome da beskonačni život uslovljava neophodnost razvoja duše. U stvari, u beskonačnom životu po meri razvitka čoveka i društva uvek će se pojavljivati novi zadaci i zato je razvijanje duše neophodno, kako bi čovek bio u stanju da adekvatno odgovori na nova pitanja.

Svest.

Svest je struktura koja omogućuje duši da upravlja telom. Duša, a telo je njen materijalni deo, preko strukture svesti utiče na stvarnost, i obrnuto, stvarnost preko svesti utiče na dušu.

Ali isto takvo međudejstvo postoji i između tela i njegovih ćelija. I to međudejstvo ostvaruje svest, ali to je već svest ćelija.

U širem smislu svest je struktura koja objedinjuje duhovnu i fizičku materiju.

Promenom svesti može se preobraziti duh, što znači proizvoditi dejstva, to jest događaje. Jer duša je deo Sveta, to jest, ona prisustvuje svemu što se u njemu dogodi.

Istinska svest.

Istinska svest je svest koja odražava stvarnost Sveta u beskonačnom vremenu i prostoru, to je svest koja omogućava večni život i večni razvoj.

Mogu se uočiti tri karakteristike, tri svojstva istinske svesti.

Prvo. Istinska svest adekvatno odražava sistem razvitka Sveta, zato što se ona razvija istovremeno sa razvojem Sveta u svim njegovim pojavama.

Drugo. Istinska svest, sačuvana u prazvoru, može da se preadresira, ili delegira, ili preda drugim bićima, i zajedno sa svim saznanjima koja su ta bića prikupila.

I treće. Istinska svest ima svojstvo odražavanja stvarnosti na svakom svom segmentu, to jest, u svakom segmentu istinske svesti postoji čitava stvarnost istovremeno.

Nešto slično imamo u holografiji. Pri osvetljavanju holografske ploče u vazduhu se pojavljuje trodimenzionalni objekat, na primer samovar. Pri tome je osećaj stvarnog prisustva samovara zadivljujući. Ako razbijemo tu ploču i uzmemo samo jedan od njenih delova, onda će se prilikom osvetljavanja tog dela ponovo pojaviti isti samovar, samo će oštrina slike biti manja. Ako uzmemo veoma male deliće, doći će do razlivenosti slike, njen kvalitet će se znatno pogoršati.

A kada je u pitanju istinska svest, čak i njen mali deo idealno odražava sveukupnu stvarnost istovremeno.

Istinska svest se formira pri duhovnom razvoju, to jest istinska svest se razvija pre svega dušom, zatim duhovnom strukturom i telom. Kada ovde kažem „... i telom“ naravno da nemam u vidu samo neposredno telesno upravljanje. Ovde se govori o skladnom međudejstvu svih ćelija organizma među sobom, i sa svešću, a na osnovu zajedničkih veza.

Primetiću da čak i najsitnija ćelija ima svoj razvoj, na mikronivou, koji može preći na makronivo putem pomenutih zajedničkih veza, jer je čak i najmanja ćelijica povezana sa celim makrosvetom.

U prethodnom poglavlju koristili smo i termin „proširena svest“. Sada ću reći nekoliko reči o tom pojmu.

Proširena svest.

Proširena svest je pojam koji je u mnogome objašnjen već samim rečima tog termina. To je stanje pri kome se opažanje širi i počinje da obuhvata upravljački nivo same svesti. Pojam proširene svesti u sebe uključuje tri nivoa.

1. Nivo opažanja dinamičnog Sveta, dinamične slike Vaseljene.

Ako čovek posmatra Svet u običnom stanju, u stanju, da tako kažemo, fiksirajuće svesti, on fiksira statične forme. Na primer, za njega je fotelja – fotelja, sto – sto, a drvo – drvo. On prosto uočava te predmete kao nekakve statične forme.

Ako se čovek nalazi u stanju proširene svesti, on već počinje da opaža predmete kao dinamične oblike, to jest to, kako na primer u datom slučaju fotelja ili drvo postoje u dinamici, u procesu opštih povezanosti.

Na taj način, u stanju proširene svesti čovek više ne opaža predmete kao postojane, on počinje da opaža Svet kao pokretnu formu, počinje da vidi Svet kao strukturu koju je moguće menjati, preobražavati, i pojavljuje se znanje o tome da se postojeći svet može beskonačno poboljšati.

Može se primetiti da se prilikom susreta sa vaskrsim tokom prvog meseca posle vaskrsnuća čovek koji ga je susreo može naći u stanju proširene svesti i u tom stanju on oseća odsustvo vremena i prisustvo drugog stanja stvarnosti.

2. Na drugom nivou svest se više ne ograničava na prosto opažanje objekata, ona postaje aktivna, ona već i sama postaje stvaralački element. Tako, na primer, pri vaskrsavanju izgradnju strukture vaskrsanog ostvaruje svest onoga koji sprovodi vaskrsenje i ona postaje element nastajuće strukture vaskrsanog.

3. Treći nivo je nivo sopstvenog stanja svesti. Svest ovog nivoa poznaje sve što se događa i kontroliše celu situaciju.

U stanju proširene svesti čovek može istovremeno da opaža mnogo različitih procesa. Pritom, može istovremeno da opaža i približavanje i udaljavanje nekog događaja.

Prilikom vaskrsnuća, nezavisno od toga da li čovek sam ostvaruje vaskrsenje ili prosto nadgleda rad drugog čoveka, u stanju proširene svesti on neposredno vidi kako se oko duše vaskrsavajućeg stvara telo, odnosno fizička materija.

Ako je reč o materijalizaciji kakvog bilo objekta, može se videti kako se odvija stvaranje materije oko postojećeg oblika informacija. Pri tom svest istovremeno prisustvuje u objektu (proširena svest!), i ne samo da prosto prisustvuje u objektu, već igra ulogu aktivnog, stvaralačkog elementa.

Ovde vidimo da pri materijalizaciji svest ostvaruje upravljanje fizičkom materijom. Međutim svest može upravljati i duhovnim planovima informacija, gde se termin „fizička materija“ više ne koristi.

Treba napomenuti da je proširena svest deo istinske svesti, iako u mnogome ona predstavlja samostalni element, koji ostvaruje dejstvo istinske svesti.

O prostoru i vremenu govorićemo u sledećem razdelu.

Veoma blizu prethodnim principima primiče se i sledeći princip, princip Božanstvenosti:

PRINCIP BOŽANSTVENOSTI: STREMLJENJE KA NETLJENOSTI TELA, KA VEČNOM ŽIVOTU I KA RAZVIĆU ISTINSKE SVESTI – TO JE PRAKSA NAJVEĆEG PROCVATA Ljudskog BIVANJA (1.7).

Razmotrimo detaljno ovaj princip.

Sa vaskrsnućem je povezano mnogo pitanja. Na primer, u čemu se razlikuje vaskrsnuće do koga je došlo neznatno vreme nakon biološke smrti od vaskrsnuća u slučaju kada je već prošlo neko vreme. I ima li tu kakvih vremenskih granica koje kao međe obeležavaju promenu situacije?

Ispostavlja se da veliku ulogu imaju deveti i četrdeseti dan nakon biološke smrti. Ne obeležavaju se uzalud ti dani. Razmotrimo ovo pitanje.

9. I 40. DAN NAKON BIOLOŠKE SMRTI KAO GRANICE ODVAJAJU RAZLIČITE PRISTUPE VASKRSAVANJU.

Tradicija da se obeležavaju 9. i 40. dan odražava princip raspodele informacija oko fizičkog tela.

Tokom prvih osam dana odvija se prikupljanje, sabiranje svih postojećih informacija, a na deveti dan se svi događaji, duhovni, emotivni, fizički, koji su imali svoje mesto u životu projektu u fizičko telo otišlog.

Dalje, tokom 31 dana odvija se priprema za četrdeseti dan, kada se sveukupna prikupljena informacija u vidu beskonačnog zraka uvodi u informaciono polje u nekakav sferoidalni segment koji se odnosi na datog čoveka i koji ima odnos prema duši.

Ako razmotrimo pitanje o brzini vaskrsavanja, onda do devetog dana se vaskrsnuće odvija brže nego od devetog do četrdesetog dana. I osim toga, do devetog dana moguće je slati slabije impulse, impulse koji sadrže u sebi osnovnu strukturu date ličnosti.

Pri vaskrsnuću koje se odvija do devetog dana ponekad je dovoljno uvesti samo informaciju takozvanih bipola, to jest onoga što se obično nalazi oko ljudskoga tela.

Pri vaskrsavanju čoveka od devetog do četrdesetog dana potrebno je uvoditi i informaciju o događajima koje je čovek proživeo, i tek nakon toga je moguće vaskrsnuti ga.

Pri vaskrsavanju nakon četrdesetog dana već je potrebno uvoditi informaciju koja u principu karakteriše ličnost na nivou njenog stvaranja od strane Boga, to jest na nivou stvaranja njene duše.

Kao što vidimo iz gore rečenog, tri različita pristupa vaskrsavanju odvojena su međusobno upravo devetim i četrdesetim danom.

Napomenuću još jedan važan momenat. Brzina vaskrsavanja se suštinski uvećava ukoliko se do četrdesetog dana o otišlom govori kao o živom. Poželjno je da se i nakon toga ni jednom ne spomene činjenica odlaska. Dodajem da postupci koji se posle odlaska sprovode u osnovnim religijama doprinose vaskrsnuću.

Ako pak razmatramo pitanje o vaskrsnuću u potrebno vreme, to jest, kada, na primer, pri ostvarenju akta spasenja treba vaskrsnuti čoveka neposredno u datom momentu, u tom slučaju za vaskrsnuće je potreban veoma visoki nivo ulaska u

upravljajuću informaciju, i zato se u datom slučaju od onoga ko vaskrsava traži veoma visoki duhovni nivo.

Važno je i pitanje o opažanju otišlih.

O OPAŽANJU OTIŠLIH

Može se reći još nekoliko reči o tome kako se tokom vremena kod otišavših menja opažanje realnosti. Za otišle, prirodno, nastaje drugačija stvarnost. U zavisnosti od stepena razlaganja fizičkog tela menja se i karakter opažanja duše otišlog.

Posle nastanka biološke smrti počinje razaranje različitih struktura, razaranje ćelijske strukture, mada u približno prva tri dana otišli nastavlja da opaža fizičku realnost živih otprilike isto kao i ranije. Posle toga, do četrdesetog dana stvarnost živih za njega počinje kao da nestaje, to je specifični prelazni proces, koji sada neću opisivati.

Posle četrdesetog dana otišli opaža fizičku stvarnost živih kao nekakav efemerni plan, i procesi koji se tamo odvijaju, čine mu se ne previše stvarnim ili problematičnim, jer se pred njim pojavljuje novi krug zadataka.

Prvi zadatak koji se postavlja pred njega je sinhronizacija fizičkih tela koje je imao u prošlim reinkarnacijama (razume se, ako su mu ta tela ostala u tim životima, to jest, ako ih on u svoje vreme nije razvio do mogućnosti da koristi jednu materiju u dve ili više reinkarnacija). Njegova duša tu nastupa kao organizaciono središte rada na sinhronizaciji ranijih i kasnijih ovaploćenja.

Posle ispunjenja datog zadatka otišli prelazi na drugi nivo. Taj nivo se odnosi na prosvetljenje. Tu se pojavljuje svetlo, ne onakvo kakvo se obično ima u vidu prilikom opisivanja prelaska iz stanja života u stanje smrti i formiranja tunelskog sistema koji ga prati. Ovde se pojavljuje drugačija svetlost, svetlost znanja, pri čemu znanja stoje pred njim kao otkrivena suština, u tom smislu da otišli shvata da može da uzima ta znanja kao da se sam od njih ne razlikuje. Ovo se može uporediti sa onime što se u Uvodu govorilo o ruži, o dostizanju njene suštine. U još višem stanju svesti moguće je sliti se sa njom, postati isto što i ona, i tada će se otkriti istina, istina njene suštine.

Pri dostizanju drugog nivoa, nivoa prosvetljenja, otišli počinju da primaju informacije koje pristižu sa plana živih. U sadašnje vreme je nastala takva situacija da otišli u vezi sa informacijama koje dobijaju počinju da bivaju zainteresovani za povratak. Stvar je u tome, da se u vezi sa stvaranjem nuklearnog oružja i njegovim nagomilavanjem čovečanstvo našlo u opasnosti od samouništenja. U slučaju nuklearne katastrofe biće ugrožen i plan otišlih. U vezi sa time, za otišle je u sadašnje vreme nastala ozbiljna opasnost, jer njihova istorija može nestati, i čak se može raspršiti celokupna suštinska stvarnost tog plana. To se može dogoditi u vezi sa sledećim zakonom razvoja informacija: **POTPUNO UNIŠTENJE JEDNOG OD OSNOVNIH ELEMENATA INFORMACIONE OBLASTI DOVODI DO UNIŠTENJA CELOKUPNE OBLASTI INFORMACIJA I SAMIM TIM TO MOŽE RADIKALNO DA IZMENI STVRANOST.** A kako je opasnost od uništenja kao problem ponikla

među živima, to otišli počinju da teže vaskrsnuću, kako bi se vratili i dokazali da fizička materija živih ima prvostepenu važnost, i kako bi pomogli izbegavanju katastrofe, jer upravo od živih zavisi rešenje tog problema.

Postoji i drugi razlog zbog kog otišli u današnje vreme žele da se vrate. Stvar je u tome da su se biološka smrt i odricanje od fizičkog tela i prelazak na finije planove postojanja koji su za njom sledili ranije koristili kao način za sticanje novih saznanja (samo što smo govorili o drugom nivou stanja otišlih – nivou prosvetljenja). Razlaganje tela, to jest odstranjivanje fizičkog tela sada nema tu logičku svrsishodnost koju je imalo ranije. Biološko raspadanje tela kao mehanizam, kao akt saznanja je praktično već samo sebe iscrplo. A to naročito dobro potvrđuju vaskrsli koji govore o tome da prilikom prelaska na fini plan usled biološke smrti tamo nisu dobili ništa što ne bi mogli da dobiju u običnom fizičkom telu.

Tako nema smisla odricati se od ovog tela radi zadobijanja novih znanja i novih iskustava. Može se ostati u ovom telu, ali razviti, na primer, senzitivni nivo i dobiti sve što je potrebno, ili razviti nivo upravljanja informacijom.

Život ide napred, i prirodno, sa izmenom uslova pojavljuje se i novo shvatanje procesa razvitka.

NOVA ETAPA U RAZVOJU ČOVEKA I DRUŠTVA

Ovo pitanje je toliko ozbiljno, da ima smisla da se zaustavimo i detaljnije njime zabavimo. Na naučnom jeziku bilo bi moguće otpočeti razgovor o promeni paradigme, to jest u datom slučaju o principijelnoj promeni metoda ponašanja. Ali, ostaću u okvirima proste analize i očiglednih poređenja.

Zamislimo se o tome, kako se u stara vremena stizalo, recimo od Evrope do Amerike. Na brodovima jedrenjacima trebalo je preći okean. To je oduzimalo veoma mnogo vremena. Naravno, kad posmatraš sliku broda sa mnoštvom jedara ono što vidiš je veoma lepo. Ali, koliko se dugo moralo ploviti! I koliko opasnosti je u vreme oluja čekalo neveliki brod. A danas?

Danas je sasvim druga stvar. Sada su brodovi sasvim drugačiji. Oni prelaze okean dovoljno brzo. A ako je potrebno da se do Amerike stigne sasvim brzo, može se sesti na avion i kroz nekoliko sati biti na odredištu.

Pri tome obratite pažnju na ovo. Stići iz Evrope u Ameriku, recimo morskim putem, sada je ne samo znatno brže već i mnogo bezopasnije. I pri tome još i mnogo udobnije, jer na prekookeanskom brodu postoji sve što je potrebno: i restorani, i sale za ples, i bazeni – sve što je potrebno.

Ili uzmite problem veze. Koliko je vremena u staro vreme trebalo čoveku iz Evrope da razmeni pošiljke sa svojim poznanikom iz Amerike? Čak i ne zalazeći duboko u istoriju, recimo u prošlom veku? Poslati pismo i primiti odgovor? A kakva je situacija danas?

Danas su obična pojava telemostovi između različitih gradova, u vreme kojih razgovarate s ljudima koji se nalaze na drugom kraju zemljine kugle kao kada bi sedeli neposredno pred vama. Ili, uzmimo prenos finalne fudbalske utakmice za naziv svetskog šampiona. Ogroman broj ljudi u svim tačkama zemaljske kugle se primiču televizijskim ekranima i preko satelitske veze gledaju meč!

Život se veoma promenio. Promenili su se uslovi života. Ritam života je postao sasvim drukčiji.

I zato stari spori mehanizam postizanja viših istina i duhovnog razvoja pomoću odricanja od fizičkog tela, povremenog prebivanja u drugom obliku na finim planovima postojanja, prikupljanja potrebnih informacija na njima i potom ponovnog vraćanja u fizičko telo, taj neužurbani način rasta više ne odgovara savremenom ritmu života. Zato već više nije potrebno odricati se fizičkog tela, ne gubiti vreme na sve te preobrazbe, već se u samom ovom telu pomoću posebnih metoda treba naučiti izlaženju u viša stanja svesti i samim tim sebi obezbediti duhovni rast.

A one koji su već otišli treba vratiti pomoću procedure vaskrsenja.

Primećujem da su i ranije uvek postojali, a i sada ima ljudi koji realno mogu da žive onoliko koliko sami smatraju da je potrebno. Oni pripadaju onoj kategoriji ljudi koji razumeju i iz sopstvenog iskustva znaju šta je istinska svest. I zato oni uglavnom razumeju šta je život – to je najjednostavnija, najdostupnija i najprirodnija stvarnost. A ona se dostiže pomoću razvoja svesti.

A ono što se sa obične tačke gledišta naziva životom, sa tačke gledišta višeg stanja svesti više se ne smatra istinskim životom, t.j. istinski život je sada večni život. (Setimo se stalnog Hristovog poziva: „Probudi se!“). U tom smislu i ortodoksna biologija, iako se reč „biologija“ prevodi kao „nauka o životu“ čak ni biologija, bez obzira na sve njene uspehe, nije još došla do istinskog poimanja toga šta je to život. A pre svega to je zbog nerazumevanja toga da je život sazdan na duhovnoj osnovi, a takođe i zbog odsustva jasne predstave o tome šta je to svest i kakva je njena uloga.

Svest je jedan od ključnih pojmova. Kada sa tačke gledišta poznanja Sveta nestane potreba za razvitkom faze svesti koja odgovara razgradnji fizičke materije – smrt nestaje, smrt postaje nepotrebna. Više od toga, ona već postaje smetnja, jer vodi ka veštačkom usporavanju tempa duhovnog razvoja.

Tako, šema duhovnog razvoja, koja se ranije koristila, to jest šema sa odricanjem od fizičkog tela, više ne odgovara savremenom tempu razvoja društva, razvoja nauke i tehnike. Upravo zbog toga čovek počinje da se gubi pred stalno rastućom složenošću tehnike i pred nastajućim problemima društvenog karaktera, kao što su opasnost od nuklearnog uništenja ili globalna ekološka katastrofa.

Čovek oseća, da više nije u stanju da se nosi sa tim rastućim problemima spoljašnjeg sveta. A uzrok toga je u tome što se razvoj njegovog unutrašnjeg sveta odvija znatno sporije nego što je to danas potrebno. Ubrzati taj razvoj i otpočeti,

konačno, koristiti svoj puni potencijal – takav je zadatak današnjice. Od rešenja tog zadatka zavisi sudbina svih nas, sudbina celog sveta.

Uzgred, o potencijalu. Nauka govori o tome, da čovek danas koristi svoj mozak ne više od 5%. Ali pri tome treba naglasiti da nauka ne zna mnogo o svrsi nekih organa, naprimer takvih delova mozga kao što je hipofiza. Tako da je još uvek suviše rano govoriti o iskorišćenju 5% moždanog potencijala. Čovek praktično još nije ni otpočeo sa korišćenjem svog potencijala. Po poznatom poređenju, čovek se predstavlja kao neko ko se smestio u predsoblju velike višespratne kuće, njegove kuće, samo što on za to ne zna, i čak ni ne sluti da u njoj postoje druge sobe i drugi spratovi. Osvajanje svih tih teritorija koje mu po pravu mogu i treba da pripadaju, moguće je kroz razvitak svesti.

Zato treba početi sa korišćenjem nove šeme razvoja, novog puta koji vodi kroz neumiranje i vaskrsavanje. I tada će čovek uspeti, konačno, da osigura stvarnu harmoniju unutrašnjeg i spoljašnjeg razvoja. A to će osigurati kretanje ka ispunjenom, radosnom i srećnom životu.

Sledeći princip:

DOVOLJNO JE DA POSTOJI JEDNA LIČNOST KOJA MOŽE DA VASKRSAVA I VASPOSTAVLJA SVET, I TADA SE ON VIŠE NE MOŽE RAZRUŠITI (1.8).

U oblasti informacije postoji princip: ako je nešto jednom bilo učinjeno, onda to u tom vremenu, u kome je bilo učinjeno, postoji večno.

Tako, ako je nešto jednom bilo urađeno, onda se, oslonivši se na taj prošli trenutak vremena, to dejstvo može ponoviti i u bilo kom drugom trenutku vremen. I zato, ako na primer postoji samo jedan fakt materijalizacije bilo kog predmeta, onda je materijalizaciju moguće izvesti i u bilo kom drugom vremenu i preneti je i na bilo koji drugi predmet. Analogno stoji stvar i sa vaskrsnućem. Uopšte, ako je nešto jedamput učinjeno, onda je to više nerazorivo.

Za ličnost, to znači da će ideja večnosti Sveta uvek dovesti do ostvarenja večnog u svim stvarnostima. A još ako ličnost može da vaskrsava i obnavlja Svet, onda je Svet nemoguće razoriti ni pod kakvim uslovima.

VASKRSENJE I USTANOVLJENJE ČINJENICE VASKRENJA JE PROCES KOJI JE ISTOVREMEN ZA CEO SVET (1.9).

To, što se ustanovljenje činjenice odvija istovremeno za ceo Svet, to znači da dati događaj trenutno obuhvata sve strukture Sveta, bez prenosa informacija postepeno, od mesta do mesta, to jest, posle vaskrsnuća informacija o vaskrsnuću se svuda pojavljuje istvremeno. S tom pojavom smo se već susreli u Poglavlju 1, kada smo razmatrali sposobnosti lava.

SVEST ČOVEKA I NJEGOVI ORGANI PRI PRAVILOM RAZUMEVANJU NJIHOVE UZAJAMNE POVEZANOSTI DAJU VASKRSENJE. VASKRSENJE JE AKT STVARANJA (1.10).

Često se predstavlja da se vaskrsenje sastoji iz dve faze. U prvoj fazi, kada još uvek teče proces vaskrsavanja, vaskrsli još uvek u potpunosti ne odgovara običnom živom čoveku. U drugoj fazi, kada se proces vaskrsavanja praktično već završava, vaskrsli je već obični živ čovek. Međutim, važno je napomenuti da je takva misaona podela procesa vaskrsenja na dve faze odraz funkcije hipofize na nivou informacija živećeg i na nivou informacija vaskrslog. To jest, tu uslovnu podelu vaskrsnuća na dve faze proizvodi sama hipofiza. Zato je dovoljno samo prilagoditi funkciju hipofize koliko je potrebno i onda se vaskrsnuće može dogoditi čak i kao posledica toga. Taj princip dakle govori o tome da je za vaskrsenje potrebno samo dati pravilnu informaciju nekim svojim organima, na primer, hipofizi.

Na taj način, važan element vaskrsenja je poznavanje ulaska u sopstvenu svest u vezi sa svojim organima.

RAZVOJ ČOVEKA TREBA POSMATRATI KAO KOMPLEKSNI RAZVOJ CELOG POSTOJEĆEG SVETA (1.11).

Ovaj princip se preklapa sa principom (1.4), ali tamo je bilo govora o razvoju svesti, a ovde o razvoju celog čoveka.

Kada se čovek razvija, razvija se i ceo postojeći Svet. Čovek može da razvija Svet i da stvara Svet na račun sopstvenog intelekta, svesti, duha, jednostavnije rečeno, menjajući nivo svog razvoja. Kada čovek može da vaskrsava druge ljude i tim samim pokazuje da nema uništenja i da je moguće uopšte nikada ne umirati, to znači da je Svet već postao postojan. Postojanost Sveta, njegova večna suština i jeste znak njegove složenosti.

Sledeći princip se nastavlja na dva prethodna:

PRINCIP VASKRSAVANJA JE U SAGLASNOSTI SA PRINCIPOM ORGANIZACIJE ČOVEKA KOJI UKLJUČUJE I SVEVREMENSKI RAZVOJ CELOG SPOLJAŠNJEG SVETA (1.12).

Za svakodnevni život veoma je važan sledeći princip:
TUGA, MALODUŠNOST I NOSTALGIJA – TO NISU NAČINI ZA POIMANJE SVETA. SAMO SU RADOST, SVETLOST I LJUBAV NAČINI DA SE SVET RAZUME (1.13).

Tamo gde je sve večno, gde nema uništenja i razaranja, gde je čovek slobodan i gde može da se razvija, gde je sve prekrasno – tamo caruju radost, svetlost i ljubav. Tamo nema više mesta za tugu, žalost i druge negativne emocije, za njih prosto nije ostalo mesta, jer je sve ispunjeno ljubavlju i svetlošću.

I ukoliko u budućnosti više ne bude više negativnih emocija, ipak je potrebno osvestiti da postojanje negativnih emocija sada zadržava razvoj čoveka, usporava njegov duhovni rast.

Tuga, malodušnost, zavist, zloba i druge negativne emocije su elementi Sveta koji počinju da nestaju sa početkom razvoja duhovnosti.

Setimo se iskaza koji je bio citiran u Uvodu „Da se Hristos useli vjerom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni; Da biste mogli razumjeti sa svima svetima što je širina i dužina i dubina i visina“. Vidimo da je od nezapamćenih vremena bilo poznato da ljubav igra ogromnu ulogu u zadobijanju viših stanja svesti. I ne samo ljubav, već i druge pozitivne emocije. Sa svoje strane, viša stanja svesti pomažu produblјivanje pozitivnih emocija, pomažu da se njima napune sve ćelije organizma, a to opet sa svoje strane vodi ka još većem duhovnom rastu i tako dalje. Taj proces je beskonačan. I kako smo već rekli, prelaz na sve viša i viša stanja svesti – to i jeste put ka Bogu.

LIČNOST BIVA OČUVANA POSLE BIOLOŠKE SMRTI, PA TAKO I POSLE KREMACIJE. U SLUČAJU KREMACIJE ZA SVAKU ČESTICU PEPELA KOJI OSTAJE NAKON KREMACIJE PRIČVRŠĆENA JE STRUKTURA LIČNOSTI ONOGA KO SE PODVRGAO KREMACIJI (1.14).

Ovde se govori o tome da promene koje se događaju sa fizičkim telom nisu od primarnog značaja. Nije presudno važan način na koji je fizičko telo izmenjeno, kako je ono bilo rasformirano i prevedeno u skup ćestica ili čak mikroelemenata. Sve to je drugostepeno, jer na osnovi duše uvek je moguće u potpunosti obnoviti isto telo. Na taj način, dati princip govori o potpunom vaspostavljanju fizičke materije na osnovi duha, na osnovi duše.

U vezi sa rečenim možemo se setiti poznate legende o ptici Feniks koja se iznova rađa iz pepela. sada vidimo da ponovno rađanje iz pepela nije samo pesnički izraz, već stvarnost.

2

Prelazimo na principe drugog nivoa.

Prvi princip je ovde praktično očevidan:

ČOVEK JE PO PRINCIPU SVOGA SAZDANJA VEČNA SUPSTANCA. ZATO JE VASKRSENJE ZASNOVANO NA OBELODANJIVANJU VEČNOG U ČOVEKU (2.1).

Sledeći princip se preklapa sa principima (1.4) i (1.11):
POSTOJI UZAJAMNA ZAVISNOST DUHOVNE I FIZIČKE STRUKTURE. PROMENOM INFORMACIJA O FIZIČKOJ STRUKTURI U OBLASTI DUHA MOŽEMO DA MENJAMO DUH DO STEPENA KADA ON UZMOGNE DA MENJA BILO KOJU FIZIČKU STRUKTURU, UKLJUČUJUĆI I STVARANJE FIZIČKOG TELA (2.2).

Podigavši duh do nivoa kada on može ne samo da menja fizičku strukturu, već i da je stvara, time i fizičko telo, kao posledicu dobijamo to da čovek može uopšte da ne umire. Ako čovek može da ne umre, onda on može i druge da vaskrsava.

Sledeći princip:

VREME I PROSTOR NE OGRANIČAVAJU TRAJANJE ŽIVOTA. POJAM TRAJANJA ŽIVOTA FORMIRA SE ODNOSOM DUHA PREMA PROSTORU I VREMENU (2.3).

U prošlom odeljku pojasnili smo šta su to duša, duh, svest. Sada ćemo nastaviti razgovor o korišćenim terminima i reći ću nekoliko reči o prostoru i vremenu.

Prostor.

Prostor je, kao i vreme, konstrukcija svesti. Prostor je struktura za ostvarenje dejstava kako duše, tako i duha, svesti, tela. Postoji prostor duše, postoji prostor duha, postoji prostor svesti, a postoji i prostor tela.

Prostor tela je prostor u kome se telo kreće, to jest običan fizički prostor.

Prostor duše je struktura organizacije Sveta. Pojam fizičkog prostora tamo nije primenljiv. Prostor duše ima prioritet u odnosu na druge prostore.

Primetimo da je prostor duše sekundaran pojam u odnosu na samu dušu, duša je osnova.

Duša postoji u nekakvom apsolutizovanom prostoru, gde ju je stvorio Bog. Duh postoji već u prostoru dejstva i tu je prostor vezan sa pojmom svesti.

Kad čovek o nečemu razmišlja, to se događa u prostoru mišljenja.

Prostor može biti kako individualan, tako i združen. Svaki čovek ima svoj individualni prostor mišljenja, ali kada nekoliko ljudi, recimo u bioskopu gleda film, onda prostor mišljenja postaje združen.

Suštinsko značenje ima način na koji svest reaguje na ono što se događa, jer svest može da preobražava prostor, uključujući i fizički prostor. Dovoljno je svesti dati impuls uticaja, i – prostor se menja.

Za one koji bivaju vaskrsavani, prostor kao da u nekom smislu raste. Za vaskrsavajuće prostor raste unutar svake ćelije, svakog mikroelementa, svake informacione veze i, narastajući, on puni sobom informacionu strukturu vaskrsavanog. Na taj način, u datom slučaju prostor postaje i element dejstva.

Razradio sam i u određenom stepenu realizovao tehnološke uređaje za obnavljanje izgubljenih organa i za vaskrsavanje ljudi. U njima se prostor sažima do tog stepena da makronivo postaje mikronivo, to jest svest istovremeno utiče na mikro i makroproces. Ti tehnološki uređaji omogućavaju da se u potpunosti obnovi ceo organizam, da se čovek vaskrsne, pri čemu se radi upravo o vaskrsavanju, zato što se duhovna struktura ličnosti u potpunosti identifikuje. Osnovna perspektivna funkcija tih uređaja je realizacija algoritma koji omogućuje da se po analogijama razvija svest čoveka do mogućnosti potpune obnove materije. Kao što se vidi, u datom slučaju prostor se može posmatrati i kao radni instrument za stvaranje tehnoloških ciklusa namenjenih vaskrsavanju.

Često se mogu čuti razgovori o paralelnim svetovima, o paralelnim prostorima. U stvarnosti ničeg posebno paralelnog nema, prosto u jednoj te istoj oblasti prostora, čak

i u samo jednoj njegovoj tački može biti sve. Tačnije, sve što u toj tački može nastati pojavom kolektivne svesti.

Jedan od poznatih gostiju koji posećuju naš prostor je jeti, snežni čovek. On pokazuje raznorvsnost čoveka; jetiji su oni koji su stekli izmenjeni oblik na račun elemenata transmutacije, to jest koji su zbog pomerenih stanja dobili mutacioni parametar i prešli u drugi prostor. Tako su se odvojili od čoveka i njihov razvoj je krenuo drugim putem. Kod njih je Zemlja ravna i hladna. Ponekad oni dospevaju u naš prostor i tada možemo da ih sretne, ali u principu su to bića drugog sveta.

Drugi poznati posetioци Zemlje su posade NLO (neidentifikovanih letećih objekata). NLO su u osnovi veštački sačinjeni objekti koji su ili sa drugih planeta, ili se odnose na druge prostore, to jest, opaženi slični objekti ne pristižu obavezno sa drugih planeta već mogu biti prosto rezultat vizualizacije drugih prostora.

Ljudi, ili bolje reći bića koja pilotiraju NLO su predstavnici drugih civilizacija i imaju oblik objekata koji nalikuju čoveku. Ti objekti su biološki ili viši po nivou.

Sami NLO se u najvećem broju opažaju u obliku sferoidalnih diskova, mada oni uopšte mogu imati proizvoljni oblik – prosto se kroz strukturu našeg prostora oni tako opažaju.

Interesantno je pitanje dimenzionalnosti raznih prostora. Da bi se donekle bolje razumelo, kao tu stvari stoje, razmotrimo konkretan primer – građu čoveka.

Poznato je da je u svesti čoveka ispoljeno mnogo tela: fizičko, eterično, astralno, mentalno i druga. Svima dobro poznata matrjoška, u kojoj se nalaze sve manje i manje matrjoške je simbol toga, kako je sagrađen čovek. Njegova tela, gore nabrojana, nalaze se svako u svom prostoru.

Fizički prostor, koji se vidi običnim fizikim pogledom, u uprošćenoj varijanti se pojavljuje kao trodimenzionalni. Upravo takvim on se predstavlja čoveku sa svakodnevnim stanjem svesti. Ali za čoveka u višem stanju svesti fizički prostor može biti i četvorodimenzionalan (setite se reči apostola Pavla, citiranih u Uvodu).

Eterični prostor može biti sedmodimenzionalan, astralni – devetodimenzionalan, a struktura mentalnog prostora je dvojaka: on postoji i u šestodimenzionalnoj i u četvorodimenzionalnoj varijanti.

Hoću samo na nešto da vas upozorim. Ni u kom slučaju nemojte misliti da su dimenzionalnosti koje sam gore naveo utvrđene jednom i zauvek. Te dimenzionalnosti su danas takve, sutra mogu biti sasvim druge. Istinski život ne stoji u mestu, on se sastoji u neprekidnom razvoju duha, i upravo to hoću posebno da naglasim. Duhovno usavršavanje, duhovni razvoj daje mogućnost da se uvidi dinamika celog procesa, što opet sa svoje strane pomaže razvoj duhovne strukture.

Što se tiče dimenzija, tu treba imati u vidu sledeće. Ukoliko duhovna struktura u sebe uključuje sve poznate pojave, ona može da jednu dimenziju prevodi u drugu. Tako poznavanje dimenzionalnosti različitih prostora i nije toliko važno, glavno je to da se duhovna struktura može menjati, razvijati, a ona određuje sve ostalo.

Vreme.

Na pitanje o tome, šta je to vreme, može se različito odgovoriti, zavisno od toga, sa koje tačke gledišta se to pitanje razmatra. Postoji i takav pristup sa čije tačke gledišta vremena, onako kako se ono obično shvata, prosto i nema. Ali to će, istina, biti prilaz sa tačke gledišta viših stanja svesti, u takvim stanjima svesti opažanje Sveta je i inače potpuno drugačije, o čemu smo već govorili u Uvodu. U ovoj knjizi ograničiću se samo na prve korake u rasvetljavanju pitanja vremena.

Može se razmatrati nekoliko različitih pristupa.

O jednom pristupu faktički se već govorilo pri objašnjavanju principa (1.15). A upravo se vreme može posmatrati kao nekakav transformator prostora. U tom slučaju vreme se može zamisliti u vidu nekakvih silnice prostora, duž kojih se odvija transformacija i pomeranje. Ako se razume ta struktura vremena, onda je potrebno vreme u potrebnom prostoru moguće dobiti ispoljavanjem potrebnog prostora, a time postići i ostvarenje željenog događaja.

Tako, promena vremena daje transformaciju prostora. Ali moguća je i obrnuta varijanta: promenom prostora moguće je promeniti vreme. Ovo se moglo očekivati, jer su obe strukture – i prostor i vreme – zapravo konstrukcije svesti.

Može se razmatrati i pitanje o tome kako vreme opažaju otišli ili oni koji bivaju vaskrsavani. Ovde je moguće usmeriti pažnju na razne momente. U sledećem razdelu, na primer, biće rečeno da se vaskrsavajućem vreme najpre čini diskretnim, iako je ono za živećeg u istom trenutku neprekidno.

Ali ono što je najvažnije u ovom pitanju je to što se za otišavše i vaskrsavajuće vreme uvek kreće ka strani živih, ka strani živećih, i zato je njihov put uvek samo jedan – za njih postoji samo put ka životu. Može se reći da otišli opažaju vreme kao tok informacija, kao tečenje reke koja ih izbacuje na stranu života. U današnje vreme za njih ima još veoma malo mesta, oni bivaju sve više sabijani jedni uz druge, i nastaje velika gužva. Zato za nove otišle već faktički nema mesta.

Kada dolazi do vaskrsavanja čoveka, taj zanos, interes prema živima iskazuje se dovoljno jednoznačno: vaskrsavajući imaju osećaj da se pred njima sve vreme većom ili manjom brzinom kreće struktura celokupne stvarnosti, i da se ona sve vreme kreće prema životu. To jest, u principu je stanje otišlih, po njihovom subjektivnom osećaju, veoma nepostojano. I za to postoji značajni razlog.

Ranije, u pre nuklearnoj epohi, mnogi od onih koji su otišli birali su put reinkarnacije, reinkarnacioni sistem svog razvoja. Zato su se malo udaljavali od tog toka vremena, gradili su događaje za svoj povratak i tek potom ulazili u već oformljeno telo, u rođeni plod.

Sada, u nuklearnoj epohi, zbog opasnosti od mogućeg sveopšteg nuklearnog uništenja, kod otišlih se zbog takvog stanja stvari oseća značajna nepostojanost i sve više i više ličnosti počinje da se orijentiše prema vaskrsnuću. I tako oni sada ne odlaze daleko od tog toka vremena. I zato se može reći da je vreme u suštini struktura

postojanja nekih od onih koji su otišli i vaskrsavajućih, može se čak reći mnogih, ali ne svih. Ne svih, jer samo najprosvetljeniji mogu da upravljaju situacijom i da samostalno biraju. Oni koji ne poznaju strukture padaju u veoma moćne tokove vremena. Napominjem da se ti tokovi uvek kreću ka životu.

Ovde hoću da naglasim još jedan važan momenat. Posle vaskrsnuća, informacija vaskrslog daje mogućnost za početak življenja mnogima, potpuno drugim ljudima u potpuno drugim mestima, a kao rezultat toga uvećava se prostor, uvećava se broj ljudi, što opet sa svoje strane dovodi do novih vaskrsnuća, to jest, taj proces počinje da teče kao lavina. Čak samo jedan jedini vaskrsli može u prostoru, zbog promene informacija vaspostaviti mnogo novih ljudi, i to ne na osnovu stvaranja informacije, nego na osnovu prostog prenosa informacije.

Duša vaskrslog, znajući da je moguće vaskrsnuti otišle, predočava drugim ljudima tu mogućnost, mogućnost vaskrsavanja. To se radi ovako. Duša vaskrslog u prostoru stvara oblik, ili, bolje je reći, obris čoveka, pri čemu je to obris samog vaskrslog. Jedna duša nedelju dana posle vaskrsnuća može da stvori dva takva obrisa, a posle mesec dana – mnogo više. U oblasti obrisa već postoji gotov put – postoje neophodni uslovi za život, postoje svi potrebni događaji. Kada otišli dospe u taj oblik, taj obris, dolazi do njegovog vaskrsnuća. Pri tom otišli, po pravilu, ne dospeva u taj obris slučajno. On skenira prostor i tek kada otkrije takav gotov obris, ili, drukčije rečeno, gotovu ćeliju prostor-vremena, ulazi u nju i tada dolazi do njegovog vaskrsnuća.

Napominjem da se takav obris u početku odnosi na status onoga ko je sproveo vaskrsenje. Eto ja sam, na primer, vaskrsao čoveka, a dalje vaskrsenje počinje da razvija prostor. U mnogome to je moj status, moja informacija, ali je ona počela da se razvija, jer je vaskrsli Svetu dao novi impuls, a impuls daje novi prostor, nove ljude. Kao što sam već ne jednom rekao, vaskrsenje je uvek veoma povoljan događaj za sve: i za vaskrsle i za živeće, koji dobijaju dopunski prostor i nove povoljne događaje.

I još treba dodati, da postoji veoma važan zakon koji se sastoji u tome da se U PRISUSTVU ODRADENE TEHNOLOGIJE VASKRSENJA VREME ŽIVOTA SAMO PO SEBI POVEĆAVA DO BESKONAČNOSTI. Jer sa vaskrsućem počinje da se povećava prostor a vreme života postaje beskonačno.

Mogu vam reći i kako se praktično odvija popunjavanje obrisa. Vaskrsao sam, recimo, nekog čoveka. I evo, idem ulicom, i odjednom vidim obris, obris koji je veoma sličan onom vaskrsnutom, i u tu konturu, često i meni pred očima ulazi neko, na primer neki od otišavših, i dolazi do vaskrsenja. Ali, onaj ko dospe u taj obris uopšte ne mora obavezno biti neko od otišlih, to može da bude i živući, kod koga je došlo do obustave događaja. On dospeva u taj obris, u tu oblast, u tu ćeliju prostora i vremena – i počinje da živi dalje.

Još ćemo se vratiti na ovo pitanje kad budemo govorili o principu (4.3).

Idemo dalje.

PRINCIP BESMRTNOSTI, A PREMA TOME I PRINCIP PONOVOG USPOSTAVLJANJA NAKON MOGUĆE BIOLOŠKE SMRTI POLOŽEN JE U PRVI UZROK, U PRVU PRIRODU IMPULSA PRIRODNOG RAZVOJA ČOVEKA (2.4).

Prirodni razvoj čoveka u principu se nalazi u skladu sa čitavim Svetom, a Svet je večan, sama činjenica postojanja Sveta je element Večnosti. Zato je besmrtnost primarno položena u prvu prirodu impulsâ prirodnog razvoja čoveka. **IMPULS, USMEREN KA VASKRSENJU, UVEK JE USMEREN KA BESKONAČNOM RAZVOJU VASKRSLOG (2.5).**

Metodologija vaskrsavanja je zasnovana na uzajamnoj povezanosti onoga ko vaskrsava ne samo sa vaskrsanim, već i sa svim događajima koji su sa njim povezani. Prema tome, radi se o sledećem. Kada se odvija vaskrsenje, onda impuls onoga ko vaskrsava mora biti usmeren ne samo na neposredno ostvarenje akta vaskrsnuća, to jest, na stvaranje, na primer, fizičkih tkiva, već mora biti rasprostranjen na ceo tok događaja koji se odnose na vaskrsavanog, treba da pokazuje ceo tok događaja tih zbivanja. Uopšteno govoreći, bilo kakav impuls je obično usmeren ka obuhvatanju zbivanja, ali u odnosu na vaskrsenje taj impuls ima specijalnu prirodu: on je uvek usmeren na beskonačni razvoj vaskrsavajućeg.

Ako je potrebno doći do nekih događaja, koji nisu povezani sa vaskrsavanjem, onda odaslati impuls u početku dovodi do formiranja nekog događaja, za kojim se na osnovu postojećih veza drugi događaji obrazuju kao posledice.

Stvari drukčije stoje kod vaskrsenja. Impuls koji upravljn ka vaskrsnuću ima uopšteni karakter: on je uvek usmeren ka beskonačnom razvoju vaskrsavanog u svakom događaju.

VASKRSAVANI UVEK VIDI I OSVEŠĆUJE PROCES VASKRSAVANJA I PRI TOME UVEK UČESTVUJE U VASKRSNUĆU KAO INICIJATIVNA LIČNOST (2.6).

Vaskrsenje – to je uvek prijatan i potreban proces, jer je usmeren ka životu i otišlima obzbeđuje optimalni put razvoja.

Taj proces se uvek u potpunosti osvešćuje i kontroliše od strane vaskrsavanog. I pored toga, napominjem, nema ni jednog slučaja, ni jedne činjenice, da je neki od otišlih, kada mu je predloženo vaskrsnuće to odbio. Upravo suprotno, mogu reći da otišli uvek sa blagodarnošću prihvataju predlog za vaskrsnuće. Stvar je u tome da mnogi od njih ne vladaju znanjem pomoću koga bi njihova svest mogla da ponovo stvori fizičko telo. Zato, kada im predlog za vaskrsnuće dođe sa strane, oni ga prihvataju sa blagodarnošću, i moram reći da ga uvek prihvataju odmah.

O ovome govorim radi toga, da bi bilo jasno da je na moralnom planu uvek moguće savršeno spokojno vaskrsavati, i to bilo koji broj ljudi, glavno je to da im se istovremeno sa vaskrsnućem ustupe i maksimalno povoljni uslovi za normalan život.

VASKRSAVANI UVEK SAVRŠENO TAČNO ZNA DA ĆE POSLE VASKRSNUĆA ŽIVETI KAO OBIČAN ČOVEK (2.7).

VASKRSLI UVEK SMATRA DA ĆE MU SE ŽIVEĆI OBRAĆATI KAO SEBI RAVNOM, ON NE OSEĆA DA JE NA BILO KAKAV NAČIN ODVOJEN OD ŽIVEĆIH, OSEĆA SE ISTO TAKO NORMALNOM LIČNOŠĆU KAO I ŽIVEĆI (2.8).

Dakle, vaskrsavajući sve vreme zna da će posle vaskrsnuća živeti kao običan čovek u svom običnom biološkom telu.

Napominjem, da se vaskrsavajući prilikom vaskrsnuća po pravilu uglavnom koncentriše na osnovne momente samog procesa vaskrsavanja, on ne prati budno tehničke detalje vaskrsavanja. Vaskrsavajući tako postupa zato da bi mogao da spozna ono što se događa sa tačke gledišta upravljanja, čime će kasnije i sam biti u stanju da vaskrsava druge. Već sam govorio da je nekada u interesu spasenja potrebno praktično trenutno vaskrsnuće, i tada često prosto i nema vremena za obraćanje pažnje na tehničke detalje, a i inače na prvom mestu uvek treba da bude razumevanje opštih principa.

Treba da kažem da na informacionom nivou između onih koji su umirali i onih koji nisu umirali neko vreme postoji razlika. Ona se sastoji u tome da onaj koji nije umirao ima savršeno providnu informacionu matricu koja ima slobodan pristup u sve oblike svesti i materije, dok u matrici vaskrslog postoje strukture povezane sa elementom razaranja materije. Taj element je lepljiviji, predstavlja veći balast, zbog čega svest vaskrslog ima određenu zadržku, na primer u brzini obrade informacija. Ipak je vaskrsenje u svakom slučaju mnogo bolje od reinkarnacije, čak suštinski bolje, zato što posle vaskrsnuća čovek počinje da vlada instrumentom neprekidnog života i više ne umire, dok se kod reinkarnacije, istina, ne kod svih, ali kod većine, radi se o sasvim drugoj ličnosti koja je često povezana sa drugačijim fizičkim parametrima.

I uopšte, kao što sam ranije rekao, u sadašnje vreme reinkarnacija postaje nesvršishodna. Na sadašnjem stupnju razvoja prirodni proces postaje vaskrsnuće.

Onaj koji nije umirao uvek znatno brže osvaja procese upravljanja i vaskrsavanja nego vaskrsli. Jer proces razlaganja tela predstavlja nekakvu dezintegraciju intelektualne forme, što dovodi, kao što sam upravo rekao, do promene informacione matrice ličnosti, a pritom još i razlaganje tela predstavlja i gubljenje vremena, jer živeći za to vreme ima mogućnost da neprekidno uvećava svoj potencijal i da povećava koncentraciju svoje svesti.

Usporavanje kretanja zbog razlaganja fizičkog tela može se uporediti sa posledicama obične bolesti po školske aktivnosti. Ako je iznenada nastala potreba da se učenik smesti u bolnicu zbog neke teške bolesti, onda je jasno da se on nalazi u nepovoljnom položaju u poređenju sa onima koji mogu normalno da idu u školu.

Međutim, a to hoću posebno da naglasim, nakon nekog vremena, mada to može biti i prilično dugo, vaskrsli se po objedinjenom statusu u potpunosti izjednačuju sa

neumrevšima. A pošto je život netljen, pošto je on večan, to za čoveka nakon nekog vremena više i nije od prvorazrednog značaja da li je njegovo fizičko telo nekada bilo razgrađeno ili ne, a to uglavnom nikoga i ne interesuje, osim strukture postojanosti Sveta, kojoj su potrebni neumiravši. Upravo zato tako veliko značenje danas zadobija pitanje besmrtnosti. Besmrtnost se pojavljuje onda kada postaje poznata tehnologija vaskrsenja.

POSLE VASKRNUĆA OBAVEZNO JE POTREBNO SPROVESTI METODIČAN RAD NA OBJAŠNJAVANJU VASKRSLOME NJEGOVOG NOVOG STANJA, POVEZANOG SA TIME DA SADA IMA FIZIČKO TELO (2.9).

Kao što je već rečeno, otišli svesno opažaju stanje u kome su se našli nakon razlaganja fizičkog tela ili posle kremacije. Oni doživljavaju tu etapu u svom životu kao fazu događaja koji su povezani sa telom. A kada se dogodi proces vaskrsenja i kod njih se ponovo pojavi fizičko telo, oni već očigledno postaju svesni neuništivosti čoveka. To je saznanje o neuništivosti ljudi, o besmrtnosti, koje svako sve vreme nosi u duši, ali koje, može biti, nije svako osvestio. Posle vaskrsavanja to znanje o neuništivosti za vaskrsle postaje osvešćeno samo u vidu jednog akta, dok neumiravši poseduju to znanje kao rezultat neprekidanog toka života. Upravo je znanje o neuništivosti čoveka sredstvo za ponovno stvaranje života njegovog fizičkog tela. Vaskrsli mora da doživljava znanje o neuništivosti na isti način kao i onaj koji nije umirao.

Nakon ponovnog zadobijanja fizičkog tela vaskrslome je potrebno da se prilagodi uslovima života. U vezi sa tim potrebno je sprovesti metodičan rad sa vaskrslima na njihovoj adaptaciji u odnosu na društvene norme.

Oni sve to uglavnom razumeju, jer to su obični zdravorazumski ljudi, i zato oni, prirodno, mogu reći da će se oni i sami sa svim time nekako snaći, ali ipak sve što je potrebno treba iskazati rečima. Da, oni sve to logički razumeju, ali reč živoga neobično doprinosi prilagođavanju njihove svesti na ono što se događa oko njih. „U početku beše reč“ – živ čovek, onaj koji nije umirao, treba sve da kaže rečima.

Pri pravilom metodičnom radu prelaz vaskrslog iz stanja otišavših u stanje živećih se suštinski ukorenjuje. Što se tiče vremena, to prilagođavanje može da traje do mesec dana, nekada i više, mada se događa i da se taj prelaz odigra trenutno. To je veoma mnogo određeno nivoom razuma vaskrslog.

Nivo razuma vaskrslog zavisi od toga koliko je rada uloženo, kako oko njega, tako i unutar njega.

Naravno, vaskrsli ima svoj sopstveni razum, mada se prilikom vaskrsavanja odvija nešto što bi se u nekom smislu moglo shvatiti kao formiranje njegovog razuma, njemu se predaje određena tehnologija od strane onoga ko sprovodi vaskrsenje. Tako razum vaskrslog zavisi i od rada koji je obavljan pri njegovom vaskrsavanju. Primetiću da kao rezultat tog rada razum vaskrslog može praktično i da se ne izmeni,

ali on pre svega zavisi od kvaliteta i količine tog rada, taj rad određuje njegove mogućnosti da se brzo prilagodi životu u društvu.

U svoj sistem sam uveo ovaj pojam: nivo razumnosti nastajućeg objekta. Vaskrsli po mnogo čemu i jeste objekat u nastajanju. Uvođenje tog pojma, pojma razumnosti, daje mogućnost klasifikacije. U zavisnosti od svog nivoa razumnosti vaskrsli može da se svrsta u jednu ili drugu kategoriju ljudi. Po pravilu, to je ista ona kategorija u koju je i ranije spadao. Na taj način, nivo razumnosti određuje onaj početni nivo sa kojim vaskrsli ponovo ulazi u život sa fizičkim telom.

Ako je odmah posle vaskrsavanja nivo razumnosti vaskrslog dovoljno veliki, onda on ima velike mogućnosti da se brzo prilagodi i to prilagođavanje se može dogoditi recimo za sekund, sat ili dan. Ako njegov početni nivo nije veoma visok, onda prilagođavanje može da potraje prosečno mesec dana, ali ne više od tri meseca.

Iz rečenog proizilazi važna činjenica, koju hoću da naglasim: onaj, ko radi na vaskrsavanju, vaskrslome krči put.

KOD VASKRSLOG ČOVEKA U POTPUNOSTI SU OČUVANE PROFESIONALNE I SVE DRUGE NAVIKE KOJE JE STEKAO RANIJE U ŽIVOTU (2.10).

Sadržaj ovde iskazane tvrdnje je dobro ustanovljena činjenica.

POJAM (shvatanje) DUHA DAJE ISTINITOST STRUKTURE POZNANJA (2.11).

Duhovni aspekt uvek, pa tako i pri vaskrsnuću, daje mogućnost upravljanja materijom i poznanjem. Struktura poznanja postaje istinita kada osvestimo duhovni aspekt, a ne usmeravamo pažnju samo na vaskrsenje u fizičkom telu. Pri tome je prevashodno važno da se dogodi stvaranje fizičkog tela koje odgovara upravo toj duši. Faktički, pri vaskrsavanju čoveka njemu se predaju duhovna znanja na osnovu kojih duša vaspostavlja svoj fizički deo. Zato struktura poznanja biva istinita kada se skladno spajaju duhovna i fizička struktura.

JEDAN OD ASPEKATA VASKRSENJA JE VASPOSTAVLJANJE STVARALAČKE SVESTI KOD ŽIVEĆIH LJUDI (2.12).

Stvaralačka svest u principu je svojstvena čoveku od trenutka kada je njegov život počeo. Kada organizam raste, u neko vreme on stalno stvara oko sebe, dok ne dospe u sistem veštačkih ideoloških postulata, izmišljenih misaonih formi, netačnih psiholoških tvrdnji koje blokiraju njegov razvoj i tako dalje. Svo to na veštački način kvvari normalan prirodni razvoj i kod čoveka dovodi do zatamnjenja stvaralačke svesti. Zato je isključivo važan zadatak ponovno uspostavljanje stvaralačke svesti kod ljudi. Jedan od metoda za postizanje tog cilja je meditacija, o kojoj smo već govorili u Uvodu. Univerzalni metod je praksa vaskrsenja kojom se ostvaruje besmrtnost.

Posle vaspostavljanja stvaralačke svesti čovek počinje da razume kako je i on sam organizovan, i tada on već može i da vaskrsava druge, predajući im taj impuls.

PROCESU VASKRSENJA TREBA ISTOVREMENO PRISTUPATI I KAO PROCESU STVARANJA DETETA (2.13).

Ovaj princip je formulisan sa tačke gledišta organizacije života vaskrsloga. Kada po biološkom zakonu od muškarca i žene nastaje plod, za njega se rezerviše mesto na kome će on živeti i razvijati se, i odmah se podrazumeva da će on potom imati i pravni dokumet, i tako dalje. Na analogan način treba pristupiti i procesu vaskrsenja, t.j. unapred treba promisliti o različitim organizacionim detaljima. Istina, kao što sam već rekao u prvom poglavlju, ključne momente u vaskrsavanju kontrolišu tamo opisane strukture Sveta.

OTIŠLI SE NE ZAUSTAVLJAJU U SVOM RAZVOJU. DUHOVNI RAZVOJ LIČNOSTI ODVIJA SE STALNO, U SVIM USLOVIMA. ZATO SE NA DUHOVNOM NIVOU VASKRSENJE SHVATA KAO PROJAVLJENJE OPŠTE HARMONIJE SVETA. I UPRAVO ZBOG TOGA SVI LJUDI U DUŠI ZNAJU ZA SVEOPŠTE VASKRSENJE OTIŠLIH (2.14).

Svet je tako ustrojen da je kod čoveka najpre nastala duša, tvorevina Božja, a da telo predstavlja fizički deo duše. Ranije se fizičko telo nije razmatralo kao element od opšte važnosti i u vezi sa tim biološka smrt je značila samo određeni status duše, pri kome se razvoj duše odvija u odsustvu fizičkog tela.

Međutim, mi znamo da postoji uzajamna zavisnost duhovne i fizičke strukture. O tome govori princip (2.2). Prisustvo fizičkog tela doprinosi bržem razvoju duše. I sada, u uslovima opasnosti koja se nadnela nad svet, opasnosti od globalnog uništenja, to pitanje, pitanje bržeg razvoja čoveka zadobija veliku aktuelnost.

U sadašnje vreme, kad dođe do konflikta između ljudi ili država, ponekad se pribegava nasilnom rešavanju problema. Često se biološka smrt protivnika koristi prosto za to da bi se izbeglo rešenje, da se izbegne principijelno razmatranje problema.

Sada treba dati prioritet fizičkom telu, potrebno je učiniti ga neuništivim. Samim tim postaće nelogično i čak besmisleno razvijanje sredstava za uništavanje.

Jer po zamisli Tvorca čovek je večan i zato se sada zadatak sastoji u tome da se ponovo raširi znanje o Tvorcu i da se ljudima vrati svest istinskog nivoa Večnosti. U vezi sa tim vaskrsenje se pojavljuje kao povratak razumevanju večnosti Sveta.

Vaskrsenje se shvata kao projavljenje opšteg sklada Sveta.

U duši svi ljudi znaju za sveopšte vaskrsenje, jer je duša odraz čitavog Sveta, ona se nalazi u uzajamnoj vezi sa čitavim Svetom. Stvarajući večnu dušu Bog je stvarao i večnog pratioca te duše, to jest, stvarao je večno telo kao večni deo duše - i tako se može reći.

Prelazimo na razmatranje trećeg nivoa. Treba napomenuti da se sa tačke gledišta hijerarhije ovi principi u nekom smislu nalaze niže, ali da se ponekad mogu nalaziti i više od principa drugog nivoa.

Kod čitaoca se može pojaviti pitanje zašto je to tako, zašto se principi ukrštaju i zašto ih uopšte ima toliko mnogo, jer su ovi principi nazvani osnovnim. To je ozbiljno pitanje i zato ćemo ga podrobno proučiti.

Zamislimo nekakvu zgradu, na primer, glavnu zgradu Moskovskog univerziteta na Vorobjevim gorama. Da bi se o njoj dobila potpuna predstava, treba obići oko nje, jer ćemo tek tako moći da je osmotrimo sa svih strana. Treba ući i unutra i razgledati svečanu salu, slušaonice, trpezarije, sobe u studentskom domu, stanove predavača. Međutim, ako čovek vlada visokim stanjem svesti, onda, kao što smo rekli u Uvodu, on može odjednom istovremeno da vidi čitavu zgradu, i spolja i iznutra. Celu zgradu, sve prostorije odjednom. I pri tom nema značaja koliki je njihov ukupan broj. A onaj ko još uvek ne opaža četvrtu dimenziju prostora, taj će morati mnogo da hoda da bi upoznao čitavu zgradu.

Moguće je, obilazeći zgradu i praviti fotografije. Ako zgradu posmatrate sa jedne strane, a zatim je, obišavši oko nje, pogledate sa druge strane, onda će vam, prirodno, ugao zgrade koji ste tek obišli ponovo biti vidan, ali u drugom rakursu. A to isto će se videti i na fotografijama. Preklapanje je neizbežno.

Upravo tako stvari stoje i sa principima. U stvari postoji jedan **Princip**, ali uobičajenoj budnoj svesti on izgleda mnogostran, i zato, kao i u primeru sa zgradom, moramo da ga razmatramo sa svih strana. Kao rezultat, pojavljuje se mnogo principa. Upravo tako, kao i kod upoznavanja zgrade putem fotografija, moramo razgledati mnogo snimaka. Jer, stvar je u stanju svesti.

Može se navesti još jedan primer. Pre izvesnog vremena ljudi su se kod nas zanimali jogom, uglavnom hatha jogom. Mnogi su sa entuzijazmom počeli njome da se bave, međutim s vremenom njihov entuzijazam se smanjivao, jer nisu videli onakve rezultate na koje su računali. Međutim, takav rezultat je potpuno zakonomeran i situacija se ovde preklapa sa prethodnim primerom.

Stvar je u tome, da u stvari postoji samo jedna Joga, i nju su stvorili ljudi sa visokim stanjem svesti. Svakodnevnog budnoj svesti ona se čini mnogodimenzionalnim objektom i zato se može opažati samo u delovima, samo u vidu razdvojenih strana, a sve te razdvojene strane Joge, Joge sa velikim slovom, predstavljene su kao hatha joga, radža joga, bhakti joga, karma joga, džnjana joga. Postoje i druge joge, ali ove možemo smatrati osnovnim.

Cilj Joge je uzdizanje stanja svesti i na taj način približavanje Bogu. Sama reč „joga“ znači spajanje, savez, jedinstvo. Tako i sama reč „joga“ jasno pokazuje cilj: sjedinjenje sa Tvrocem.

Ako se prihvatimo samo jednog aspekta Joge, na primer fizičke (hatha joge) a ne dodajemo makar samo ključne elemente drugih aspekata joge, a to su pravilno

dugovno usmerenje (bhakti joga), pravilno znanje (džnjana joga), principi razvoja svesti (radža joga) i razumevanje toga, šta je to pravilno delanje i kako se ono ispunjava (karma joga), ako su svi ti elementi odsutni, onda se bavljenje hatha jogom pretvara u proste fizičke vežbe, u običnu gimnastiku.

Analogna situacija postoji praktično u svim oblastima ljudskih delatnosti. Uzmimo jedno od najvažnijih pitanja – poimanje Sveta. Pred nama je ponovo mnogodimenzionalni objekat. I zato se opet svi prihvataju samo po jedne njegove strane, i zato opet imamo, kao što smo videli kod joge, odvojene pristupe, razdvojene puteve: put religije u njenom savremenom vidu, put nauke, put umetnosti. Postoje i drugi pristupi, ali ovi navedeni su osnovni u savremenom društvu.

Hajde da pažljivije pogledamo te odvojene pristupe, na primer, put nauke. Pri tom, uzmimo kao primer fiziku, jednu od fundamentalnih nauka.

Uspesi te nauke, njena dostignuća, nesumnjivi su. Međutim, pod ustiskom dostignutih uspeha nauka je počela da biva idealizovana, njene tvrdnje su počele da zadobijaju apsolutni karakter, rač naučnika počela se smatrati istinom poslednje instance. U vezi sa time pojavljuje se potreba da razmotrimo kako se uopšte gradi nauka.

Stvar je u tome, što kod ljudi koji se naukom ne bave profesionalno, veoma često postoji predstava o tome da je, na primer fizika, egzaktna, tačna nauka, da se u njoj sve dokazuje i da se stoga možemo osloniti na tvrdnje naučnika. Međutim, u stvarnosti stvari su mnogo složenije.

Glavne opasnosti se kriju u polaznim postavkama, na osnovu kojih se izgrađuje celokupno znanje nauke. Te postavke se ne dokazuju, njih prosto nije moguće dokazati. Ako se neka tvrdnja može dokazati, to znači da taj stav nije osnovni. Samo postojanje mogućnosti da se nekakav stav dokaže već govori o tome da taj stav nije polazni, nije temeljan, fundamentalan. Fundamentalni stavovi svake nauke su tvrdnje na kojima se, kao na temelju, gradi znanje date nauke, to su tvrdnje, ili zakoni, iz kojih se može izvesti sve ostalo. Ali oni sami se ne izvode. Njih prosto proglašavaju, i to je sve.

Kao primer možemo navesti drugi Njutnov zakon o kome smo učili još u školi. To je jedan od zakona koji leže u osnovi klasične mehanike. On je predstavljen jednačinom koja povezuje tri veličine: masu tela, silu koja deluje na to telo i ubrzanje koje telo dobija pod uticajem te sile.

Razmotrimo ukratko ta tri pojma.

Počnimo od mase. Problem mase je jedan od nerešenih zadataka savremene fizike. I potpuno je nemoguće u potpunosti rešiti taj problem, ako se ne uzima u obzir da je svako telo, o čijoj masi se govori, proizvod kolektivne svesti. To već znamo. Sva tela su stvorena na osnovi kolektivne svesti. Kao i zakoni, koji se zato mogu i menjati.

Sada o sili. Sila karakteriše uzajamno dejstvo tela. Savremenoj ortodoksnoj fizici poznata su četiri vida fundamentalnih međudejstava: gravitaciono, elektromagnetno, i

još dve vrste koje su povezane sa nuklearnim silama. To je ono što je poznato savremenoj nauci. A u stvari postoje i druge vrste uzajamnih dejtava.

Kao primer razmotrimo slučaj iz nedavne istorije. Prilikom izgradnje Asuanske brane u Egiptu, posle podizanja vodostaja Nila pod vodom je trebalo da se nađu neki od spomenika drevne arhitekture, uglavnom statue faraona. To su bile statue ogromne veličine načinjene iz jednog kamenog bloka. Tako se ispostavilo da savremena tehnika nije u stanju da prenese te statue iz jednog mesta na drugo, i zato su morali da ih izrežu na odvojene delove. Pitamo se, a kako su se sa njima nosili ljudi koji su ih gradili? Žreci tog vremena su znali kako da se nose sa sličnim zadacima. Oni su sakupljali dovoljnu količinu ljudi i na potreban način usmeravali kolektivnu svest okupljenih. A kao rezultat, kameni blokovi su se premeštali na potrebno mesto.

U Njutnovoj jednačini preostaje još i ubrzanje. Taj pojam nam je svima dobro poznat. On govori o tome koliko brzo automobil koji kreće iz mirovanja može da postigne potrebnu brzinu. I ubrzanje i brzina se mere između dve tačke prostora. Znači, u krajnjoj liniji, pojmovi ubrzanja i brzine svode se na pojmove prostora i vremena.

Mi već znamo da su prostor i vreme konstrukcije svesti. I sve što iz njih sledi, prema tome, može da se menja putem svesti.

I još treba da kažem u čemu je ovde problem: da bi se razumelo šta su to prostor i vreme, potrebno je postići više stanje svesti.

I tako, dobija se da u polaznoj jednačini klasične mehanike ima velikih nejasnoća. Analogno stoje stvari i u drugim oblastima fizike. I zato ne treba očekivati da će sve izvedeno iz osnovnih jednačina biti tačno. A posebno pažljivo treba prilaziti tvrdnjama naučnika koje se odnose na Vaseljenu.

Kao što sam već ranije rekao, fizička, odnosno nekakva objektivna realnost kao takva zapravo i ne postoji. Ono što ljudi shvataju kao objektivnu stvarnost, u stvari je projekcija kolektivne svesti.

Položaj naučnika sa njihovom verom u postojanje objektivne stvarnosti može se pojasniti sledećim primerom.

Zamislimo čoveka koji sedi u pozorišu i posmatra predstavu. Pažljivo prati razvoj događaja. Pri tome može da počne da se saživljava sa nekim od likova, može da se uzbuđi, može čak i da mu se promeni disanje. Može toliko da se uživi da zaboravi na sve i da počne da opaža ono što se događa na sceni kao stvarnost. A stvarnost je sasvim drukčija. Glumci mogu otići sa scene, preobučiti se i početi da igraju sasvim drugi komad.

Naučnici od ranog detinjstva posmatraju veliki komad na sceni postojanja. I mnogi se tako uživljavaju u nju, da u suštini počnu automatski da opažaju okolni svet kao stvarnost. A između ostalog, ljudi baš zbog toga često imaju mnogo problema u životu – oni ne shvataju da u slučaju potrebe treba samo promeniti tok radnje u komadu ili čak promeniti ceo komad. U stvarnosti, svaki čovek ima ključeve sreće u

sopstvenim rukama. Treba samo pravilno razumeti situaciju i na pravi način reći: „Sezame, otvori se!“

Veoma se čestodogađa da često shvatamo kao bajku, kao nešto izmišljeno ono što je u stvari živopisna priča o onim istinama koje se kriju iza spoljašnje zavese stvarnosti.

Tako, kad kao primer navodim reči „Sezame, otvori se!“, samo hoću da kažem da se u toj frazi predaje znanje o upravljanju stvarnošću. I upravo ta praksa, praksa upravljanja stvarnošću, praksa upravljanja događajima u današnje vreme postaje aktuelna za sve nas.

Vrativši se nauci, hoću da kažem sledeće. Problem se sastoji u tome što se naučniku, čak i istaknutom, ali sa svakodnevnim stanjem svesti, stvarnost predstavlja savršeno drugačijom nego što se otkriva čoveku u višim stanjima svesti. Napominjem, da svakodnevna budna svest posmatra svet proz prizmu trodimenzionalnog prostora i vremena, a upravo takvim modelom se služi i ortodoksna nauka. Iz onoga što sam rekao ranije vidi se koliko je to ograničen i problematičan prilaz. Na osnovu takvog prilaza sagrađeno je i oružje masovnog uništenja.

I zato ne čudi što se ortodoksna nauka, često baš fizika, u današnje vreme nalazi u krizi. Pri tom, izlaz iz te krize nauka ne traži tamo gde bi trebalo.

Da bih pojasnio situaciju, poslužiću se izvesnim poređenjem. Zamislite da se pred vama nalazi razgranato drvo sa mnoštvom listova. Ako iznenada nastupi sušna sezona, listovi na drvetu će početi da žute, da se suše, uvijaju. Ako hoćete da to lišće ponovo vidite zelenim, bilo bi nerazumno i besmisleno da počnete da ga razgledate, ili da ih nekako obrađujete pokušavajući da im pomognete. Da biste rešili problem, treba da pođete na sasvim drugo mesto, treba da se bavite nečim sasvim drugim – treba politički korenje drveta i tada će svi listići ponovo ozeleneti i ponovo će početi da žive punim životom.

Tako je i sa naukom. Treba obratiti pažnju na korenje. Treba zaliti korenje svog organizma, treba izmeniti njegovo stanje, treba izmeniti stanje svesti. Vaša sopstvena svest treba da upravlja stvarnošću i upravo na toj osnovi treba graditi svaku nauku. Nauka koja se oslanja na upravljajuću svest ličnosti omogućava da se neutrališu razarajuće tehnologije i da se čovek stvarno zaštiti.

Još jednom ponavljam da od nivoa svesti čoveka zavisi njegovo opažanje i doživljavanje Sveta. Zadobijanje višeg stanja svesti pruža drugačije opažanje sveta, drugo shvatanje, drugo znanje. O tom problemu govori i poznata poslovice: Malo znanje udaljava od Boga, a veliko znanje ponovo vraća Njemu.

.....

Hoću da vam obratim pažnju na jedan veoma važan momenat, povezan sa principom (1.3). Navodim taj princip: **NAŠA SVEST OPAŽA KAO STVARNOST ONO ŠTO POSTOJI U NAŠOJ SVESTI.** Već znamo da je sve ono što čovek vidi oko sebe, što ga okružuje, izgrađeno na temelju kolektivne svesti. U vezi sa tim javlja se

sledeće pitanje: a ako je nivo stanja svesti kod nekog čoveka bitno viši nego nivo kolektivne svesti, kako bi se onda na tom čoveku odrazila nuklearna eksplozija?

Za odgovor na ovo pitanje može se uvesti ovakvo poređenje. Zamislite da van grada hodate po polju. I odjednom nailazi oluja. Nebo se prekriva crnim oblacima, i iz njih na zemlju počinju da udaraju zaslepljujuće munje. A udar munje u čoveka, kao što je poznato, ne nosi ništa dobro. Tako da je vaš položaj u ovom slučaju veoma ozbiljan.

Međutim, ako se u to vreme nalazite ne u polju, nego u trupu aviona koji leti visoko nad oblacima, tako da se razbesnela oluja nalazi negde ispod vas, onda kroz prozor možete sa zanimanjem da pratite ono što se dole dešava.

A još udobnije možete posmatrati buduću oluju iz kabine satelita. Iz satelita možete videti i mnoge druge pojave, na primer, kako se po zemlji kreće uragan, rušeći sve na svom putu.

Isto tako, kao što sa visina satelita možete spokojno da posmatrate rušeći uragan, možete i sa visina bitno višeg nivoa stanja svesti posmatrati ono što se događa u oblasti kolektivne svesti.

I zato ista ta nuklearna eksplozija neće moći da uništi čoveka koji je dostigao visok nivo stanja svesti, jer se takav čovek već nalazi van domašaja običnih bura, on je već stao u bujicu Večnosti. Takvi ljudi postoje, i mogu reći da će ih kroz izvesno vreme biti mnogo više.

Ovo što smo rekli može se izložiti i malo drukčijim jezikom. Kako što smo govorili, postoje naučnici koji veruju u to da okolnim svetom upravljaju nekakvi objektivni zakoni. S te tačke gledišta postepeno podizanje nivoa stanja svesti nekog čoveka znači da, po meri svog rasta, to jest po meri sve većeg i većeg nadilaženja nivoa kolektivne svesti, on počinje da se podčinjava sve manjem i manjem broju tih „objektivnih“ zakona.

Jedan od relativno prostih primera za to je levitacija, to jest nadvladavanje svešču sile gravitacije i letenje koje se kao rezultat toga ostvaruje. Primetiću da mnogi prosto i ne razmišljaju o takvoj pojavi, a to se događa zato se što pod uticajem ortodoksne nauke u savremenom društvu složila predstava o zakonima kao o nečem fiksiranom, kao o nečemu što predstavlja nekakvu neizmenljivu datost.

Međutim, svaki čovek za relativno nedugo vreme može da nauči da za sebe menja zakon gravitacije i da na taj način na sopstvenom iskustvu sazna šta je to levitacija.

A ako se promeni kolektivna svest u odnosu na to, onda će to dovesti do izmene samog zakona.

U mojoj praksi spasenja veoma je važno ne prosto posmatranje i uočavanje nekih zakona, nekih situacija, nego umeće da se na osnovu upravljanja svešču ti zakoni, situacije, događaji menjaju u pravcu koji su čoveku potrebni.

Mislim da treba podrobnije razmotriti upravo pomenuti principijelni nedostatak ortodoksne nauke, upravo to, da se ona bavi prostim posmatranjem pojava i formulisanjem otkrivenih zakona. Takav njen prilaz, naravno, objašnjava se time što postoji vera u objektivni karakter pojava u okolnom svetu, u njihovu nezavisnost od čoveka i zato zadatak nauke postaje otkrivanje postojećih zakonitosti i njihovo opisivanje.

Razmotrimo konkretan primer. Po tradiciji, krajem decembra svake godine izdavači jednog od vodećih naučnih časopisa „Science“ („Nauka“) biraju deset najznačajnijih naučnih dostignuća iz protekle godine. Pogledajmo šta je bilo na prvom mestu u izboru najznačajnijih dostignuća 1998. godine.

Za najvažnije naučno otkriće 1998. godine proglašen je zaključak da će se naša Vaseljena većito širiti, i to sa sve većom brzinom.

Ovde vidimo primer toga kako naučnici na osnovu brižljivo sprovedenih eksperimenata prosto konstatuju činjenicu koju su utvrdili. I to je sve. I to se smatra najvećim naučnim dostignućem. A istovremeno bi naučni prilaz morao biti sasvim drugačiji.

U navedenom konkretnom primeru čak i nije od suštinske važnosti šta su tačno utvrdili naučnici, da li se Vaseljena širi ili sažima, nije u tome stvar. Stvar je u tome da prava nauka, t.j. ona nauka koju ja predlažem, treba sebi da postavi sasvim druge ciljeve i da ima sasvim drugi karakter. Utoliko pre u današnje vreme, kada se nad čovečanstvom i celim svetom nadnela realna opasnost od poptunog uništenja, nauka treba da određuje put, u saglasnosti sa nastojanjem da se svet spase od globalne katastrofe.

Zato svoju nauku gradim na principima postizanja konkretnog rezultata nizom sukcesivnih stvaralačkih akata, pri ostvarenoj potpunoj kontroli nad svakim od njih. Moja nauka, koja je istovremeno i nauka spasenja, usmerena je ka tome da se kao krajnji rezultat dobije spasenje i da se pri tom na potreban način izmeni postojeća stvarnost.

Prava nauka dejstvuje po sledećoj šemi. Ovladavši poznavanjem situacije, ona od početka menja stvarnost tako da bi kao rezultat postigla spasenje. Zatim, kada je spasenje postignuto, gradi se obezbeđenje sigurnosti. I konačno, kada je bezbednost utvrđena, na red dolazi zadatak daljeg razvoja svih događaja u pravcu koji je čoveku potreban. Ista ta šema se primenjuje i za postizanje bilo kog drugog blagotvornog rezultata.

Kao što se vidi, u pravoj nauci ne može biti reči samo o prostoj konstataciji nekih činjenica. Ako bilo kakvi postojeći sistemi ili situacije ne doprinose dobijanju potrebnog rezultata, to znači da te sisteme treba menjati, a time i sistem zakona.

Osnovni kriterijum u mojoj nauci je postizanje potrebnog rezultata stvaralačkim putem. Istinitost tvrdnje, da je neka nauka ispravna, sastoji se u činjenici da ona na samom početku, pre svega, postiže pozitivan rezultat, na primer, spasava čoveka, ili

vaskrasava čoveka, ili spasava čitavo društvo, a tek se posle, s takvim pozitivnim rezultatom, gradi naučni sistem kojia pokazuje kako se to radi.

Da bi se bolje razumela ova važna misao, obratimo se nečemu što nam je dobro poznato. Sa otprilike analognom situacijom srećemo se, na primer, u muzici.

Kao što je poznato, postoji teorija muzike. Međutim, remek dela muzičke umetnosti nisu napisana na osnovu teorije muzike, već obratno, teorija muzike se gradi na osnovu analize muzičkih remek dela, koja su napisali geniji. Na taj način, praksa je izvorna. Na osnovu najboljih obrazaca prakse gradi se teorija koja može da pomogne početnicima da učine prve korake.

I tako, temeljni momenat u mojoj nauci je praksa, to jest postizanje željenog rezultata. A kako je najvažnija osobina sadašnjeg života njegov neprestani razvoj, onda ne gradim nikakve strogo statične sisteme, u vidu fiksiranih, nepromenljivih zakona, već jedna gibak dinamični sistem čija je osnova potrebnii rezultat.

Ako uzmemo gore navedeni primer otkrića sve bržeg širenja Vaseljene, u vezi sa njim javnja se pitanje: šta je konkretno potrebno uraditi u vezi sa tim otkrićem? Jer ako prosto prihvatimo to sve brže širenje Vaseljene kao činjenicu, kako to rade naučnici, to jest, ako pođemo mehanicističkim putem, očigledno je da će kontrola svake faze tog procesa postepeno bivati sve slabija i slabija.

Zato bih postavio drugačije pitanje: kako da objasnimo datu situaciju, kako da je prikažemo na taj način da bi bilo moguće postići akt spasenja? Kako da preustrojimo svest, to jest kako da napravimo takav mehanizam opažanja, mehanizam razvoja, da svaki akt spoljašnjeg sveta bude kontrolisan?

Za odgovor na ova pitanja veoma je važno određivanje bilo kakave početne forme kroz koju se može upravljati svim procesima. Može se uzeti, na primer, moj princip o tome, da **KROZ BILO KOJI IZABRANI ELEMENT SVETA MOŽE SE UPRAVLJATI BILO KOJIM Njegovim ELEMENTOM, PRI ČEMU TAJ IZABRANI ELEMENT MOŽE BITI POSEBNO IZGRAĐEN OD STRANE VAŠE SVESTI RADI TOG CILJA.** Na osnovu ovog principa uvek je moguće upravljati procesima u svojoj Vaseljeni, i sa te tačke gledišta ne opažati je kao šireću ili skupljajuću, već je shvatati prosto kao sistem koji se nalazi u jednoj određenoj fazi, ali koji menja, recimo, oblik, i koji menja posledice. Pri tome, ako je potrebno, treba promeniti i neke zakone, kakvi god da su oni i kako god da su bili ustanovljeni.

Jer, čak iako se suština datog otkrića ostavi neizmenjenom, to se otkriće može sasvim drukčije interpretirati, prema njemu se možemo sasvim drugačije odnositi. Svi elementi Vaseljene, međusobno povezani, su objekti informacije. Može se, naravno, kao što to radi nauka, među njima utvrditi i nekakva konkretna veza. Međutim, da bi se upravljalo ovim Svetom, nije potrebno posmatrati ga iznutra, dovoljno je izaći iz svoje svesti u makrostrukturu i tada upravljati tom informacijom, glavno je da ona bude u zoni upravljanja, a to se uvek može obezbediti.

Tako, moja nauka rešava upravo takva pitanja, a ne pitanja registracije nekakvih procesa i njihovo uočavanje putem instrumenata, već pitanja **upravljanja** bilo kakvim svetskim procesima.

Ubedljivi primeri takvog prilaza su u prvom poglavlju navedene konkretne činjenice o vaskrsavanju ljudi. U četvrtom poglavlju razmotrićemo slučaj izlečenja od različitih ozbiljnih bolesti. Sv ti primeri rečito ilustruju istinsku nauku na delu: ona se ne ograničava na prostu konstataciju činjenice da čovek, na primer, nije više na našem svetu, ili da je on, već u razvijenom poslednjem stadijumu raka ili side, došao do granične crte. Prava nauka na osnovu pravog znanja o Svetu a uz pomoć principa upravljanja pre svega postiže željeni rezultat, u datom slučaju spas čoveka: ako je on već otišao, ona ga vraća nazad u naš svet, ili ako je bolestan, principijelno menja karakter odvijanja procesa u njegovom organizmu, tako da čovek ponovo postaje zdrav.

Navešću ovde još jedan primer iz prakse primene moje nauke. Radi se o prognozi zemljotresa i smanjenju njegove snage.

Za prognozu zemljotresa i drugih katastrofa i za smanjivanje njihove siline upotrebio sam formulu opšte stvarnosti i teoriju talasne sinteze koje sam stvorio na osnovu jasnoviđenja. Na osnovu tih opštih teorijskih postvaki razradio sam i izgradio specijalni aparat. To hoću posebno da objasnim. Stvar je u tome, da ja lično mogu da prognoziram zemljotrese i da smanjujem njihovu snagu i bez bilo kakvih aparata, meni lično oni nisu potrebni. Ali ako se govori o nauci, onda je potrebno napraviti takve tehničke aparate kojima bi svi mogli da se služe.

Zbog toga sad i govorim o ispitivanju aparata koji sam konstruisao i koji se može pustiti u proizvodnju. Suština rada tog aparata, a prema tome i sprovedenih eksperimanata sastoji se u sledećem.

Pre svega aparat omogućava prognoziranje zemljotresa. On određuje geografski položaj budućeg zemljotresa i njegovu snagu. Posle toga taj aparat počinje da umanjuje snagu budućeg zemljotresa i umanjuje je sve dotle dok ima tehničke resurse koji su za to potrebni. I tek kada su resursi aparata u tom smislu iscrpljeni, tek onda dolazi do fiksacije snage budućeg zemljotresa na nivou do kog je bilo moguće smanjiti njenu veličinu. Prirodno, upotreba aparata sa većim resursom daje mogućnost da se postigne veći efekat.

Data metodika je bila ostvarena na osnovu korišćenja informacija o prošlim i budućim događajima. Korišćeni su podaci o ukupno hiljadu zemljotresa koji su se odigrali u prošlosti i potvrđena je informacija faze prognoze.

Ovde se može navesti veliki deo pisma rukovodioca Agencije za monitoring i prognozu katastrofalnih situacija MČS Rusije Šahramanjana M.A. predsedniku RAEN akademiku Kuznecovu O. L.

„Akademik RAEN Grabovoj Grigorij Petrovič, koristeći formulu opšte stvarnosti i teoriju talasne sinteze koje je stvorio u cilju profilaktičke prognoze zemljotresa i

katastrofa, preveo je kristalni modul prognoze u brožčani oblik. Kao činjenički materijal koji dokazuje da rečeni modul omogućava realizaciju profilaktičke prognoze zemljotresa, korišćeni su statistički podaci o zemljotresima Centralne eksperimentalno-metodičke ekspedicije geofizičke službe Ruske Akademije Nauka. Ispitivanja numeričkog modela aparata sprovedena su na zemljotresima iz prošlosti i budućnosti. Na zemljotresima prošlosti – prevođenjem polaznih parametara modela do početka zemljotresa. Na zemljotresima iz budućnosti – programom obrade elektronske karte lokacije i ekstrapolacionih podataka monitoringa Zemljine površine sa satelita... Što se tiče zemljotresa koji su se stvarno dogodili u prošlosti, korišćeni su podaci o 1000 zabeleženih zemljotresa do kojih je došlo u periodu od 7. januara 1901. godine do 4. jula 1918. godine... Što se tiče budućih zemljotresa, u julu 1999. godine dobijena je potvrda prognoze za sve oblasti gde se sprovodila programska obrada elektronske karte lokacija... U svim slučajevima dobijena je potpuna potvrda faza prognoze. U današnje vreme za prevođenje parametara kristalnog modula u numeričkom obliku u oblik mikroprocesora koji radi dug vremenski period bez dodatnih izračunavanja neophodno je sprovesti prevod karakteristika laserskog zračenja sa fizičkog izvora u numerički oblik.“

Ovde preostaje još ne sasvim jasno pitanje o tome, kako se možemo uveriti da predloženi aparat zaista smanjuje snagu zemljotresa, i da bi bez njega taj zemljotres imao još veću razornu snagu. Jer, mi prosto registrujemo zemljotres one snage koju smo izmerili, i to je sve. A možda bi on i bez aparata bio isti?

Odgovor na ovo pitanje bio je dobijen ranije, prilikom sprovođenja niza podzemnih nuklearnih ispitivanja. Može se izvesti nekoliko proba u kojima se u istim uslovima izaziva eksplozija iste količine nuklearnog punjenja. Pri tome se isključuje aparat i registruje veličina nastalog udarnog dejstva. Zatim se uključuje aparat i sprovodi druga serija analognih eksplozija pod istim uslovima kao i ranije. Pomoću merenja se utvrđuje šta se i koliko menja kada je aparat uključen. Merenja su vršena na rastojanju od oko 20 km od epicentra eksplozije. Rezultat tih eksperimenata je istinski poražavajući: pri samo jednom jedinom uključenom aparatu veličina rušilačkog udara smanjila se praktično dva puta. Uz savršeni i moćniji aparat veličina razaranja se može umanjiti mnogo puta, a uz nekoliko aparata razaranja se u potpunosti može isključiti. Tako je aparat prošao veoma ozbiljne provere i u potpunosti potvrdio svoju isključivu delotvornost.

Dodajem i to da, kada sam se i sâm uključivao u rad, razaranja praktično nije ni bilo.

Prilikom sprovođenja podzemnih nuklearnih eksplozija vršeno je i podešavanje instrumenta u zavisnosti od oblika i razmera korišćenog kristala. Dobijeni grafikoni služili su potom kao računaska osnova u eksperimentima sa zemljotresima.

A sada o korišćenju aparata u uslovima stvarnog zemljotresa. Poznato je da se od epicentra zemljotresa na sve strane šire udarni talasi koji su povezani sa deformacijom

zemljine kore. Na izvesnom rastojanju od epicentra može se videti kakva će biti veličina tih deformacija. Razume se da veličina tih deformacija zavisi od rastojanja i od snage zemljotresa u epicentru. Početak zemljotresa može se registrovati i običnim aparatima. Ako je negde došlo do zemljotresa, može se reći kakve će približno biti deformacije na mestu posmatranja. Međutim, ako se posle početka zemljotresa u mestu posmatranja uključivao aparat, onda se veličina izmerenih deformacija zemljine kore na tom mestu nekoliko puta smanjivala – ne za nekoliko procenata, već nekoliko puta.

Tako je i u uslovima realnih zemljotresa moj aparat pokazao isključivu delotvornost. Ali važno je još nešto. Važno je to, što je taj aparat bio načinjen na osnovu nove nauke, i upravo zato se pokazao tako delotvornim.

Treba reći još nekoliko reči o tome na čemu se zasniva prognoza. Moja nauka rešava zadatak koji pred njom stoji, to jest, dobijanje potrebnog rezultata, ali pri tome ona ne fiksira neki određeni oblik međuprocasa. Na primer, ako uzmemo moju teoriju talasne sinteze, u toj teoriji se bilo koji događaj razmatra kao rezultat uzajamnog dejstva stacionarnih oblasti sa dinamičkim. Upravo iz međudejstva statične i dinamične faze realnosti nastaje događaj.

Teorija talasne sinteze je posledica mog otkrića stvaralačke oblasti informacija. To otkriće je 1997. godine registrovalo Međunarodno Registraciono Nadležstvo. Suština tog otkrića se sastoji u tome da **U BILO KOM OBJEKTU INFORMACIJE UVEK JE MOGUĆE IZDVOJITI OBLAST STVARANJA TOG OBJEKTA, KOJA JE I STATIČNA FAZA STVARNOSTI. A KADA OPAŽATE TAJ OBJEKAT, TAD NASTAJE DINAMIČKA FAZA STVARNOSTI, KOJA I STVARA INFORMACIJU.** Odavde sledi da je sve što na Svetu postoji stvoreno kolektivnom svešću, uključujući u nju i svest Tvorca. I zato, poznavajući zakone svesti, dobijene od Tvorca, mogu se stvarati kakvi god svetovi i ostvarivati večni život. Korišćenje ovog otkrića daje konkretni kriterijum budućnosti. Na tome se i zasniva prognoziranje.

Dalje. Moja formula opšte stvarnosti podrazumeva da je svaka ličnost povezana sa svim objektima informacije. Kada čovek na osnovu te formule shvati da može doći do zemljotresa, i pri tom se usmerava na to da oslabi moguće posledice stihije, onda dolazi do smanjenja sile zemljotresa. Isti taj zadatak mogu da ispune i pravilno konstruisani aparati koji su zasnovani na zakonima opštih međusobnih povezanosti i funkcionisanju svesti čoveka. Takvi aparati ni u kojim uslovima ne razaraju.

Na taj način, u mojoj nauci je svaki objekat povezan sa svim ostalim, pri čemu je sve veze u Svetu na osnovi svesti moguće opisati savršeno tačno u tačnim simbolima. Pri tome svaki element, bilo da je to, na primer, čovek, biosistem, opšti sistem ili čak samo formula, radi na postizanju jednog zajedničkog cilja – izgradnji stvaralačke bezbedne budućnosti. I stoga je u istinskoj nauci formalni mehanizam, koji ostvaruje taj cilj, u isto vreme i radni instrument koji utiče na konačno stanje problema koji se rešava.

I sve to se odnosi na korišćenje moje nauke za razmatranje bilo kakvih pojava, koje ne moraju obavezno biti povezane sa prirodnim katastrofama.

Sušтина moje nauke sastoji se, dakle, u tome, da svaki njen element, prema tome i formalni aparat, treba da menja Svet tako da bi se njime moglo upravljati, tako da on sam ne predstavlja problem.

Zato, ako je učinjeno otkriće koje kazuje o sve bržem širenju Vaseljene, onda bi se, po mom mišljenju, u saopštenju povodom tog otkrića obavezno morale navesti i preporuke o tome, kako se može učiniti da čovek uzmogne da kontroliše tu pojavu i kako bi se ona mogla iskoristiti za sveopšte dobro.

U tom cilju predložio bih upravljanje kroz nepromenljivu statičnu realnost Sveta. Reklo bi se da je to samo informacioni plan, ali gore citirano pismo dokazuje da se svi informacioni planovi mogu prevesti u stvarnost.

I tako, još jednom, poređenje moje nauke sa ortodoksnom naukom pomaže da se bolje shvati da kriterijum naučnog mišljenja treba da bude orijentacija ne na konstataciju neke uočene činjenice, već na dobijanje rezultata savršeno drugog nivoa, takvih rezultata koji bi obezbedili stvaralački razvoj društva sa punom kontrolom nad svim etapama tog razvoja.

Da je istinska nauka postojala u vreme otkrića radioaktivnosti, onda otkriće radioaktivnosti nikada ne bi dovelo do izgradnje nuklearnog oružja. Na žalost, mnoga otkrića ortodoksne nauke mogu se porediti sa duhom oslobođenim iz boce: kontrola nad njim posle izlaska postaje problematična.

I to nije začuđujuće. Na primeru gore razmatranog drugog Njutnovog zakona može se videti prvobitni uzrok tog stanja. Uvodi se masa tela, njegovo ubrzanje i dejstvujuća sila i dalje se te tri veličine povezuju u jednu jednačinu, ali zbog čega se sve to radi, da li zbog stvaranja ili razaranja, savršeno nije jasno, i više od toga, to pitanje se čak i ne postavlja. Ovde se jasno vidi ispoljenost potpune neodređenosti polaznih karakteristika, a to je karakteristično za ortodoksnu nauku u celini.

Svaka nauka je povezana sa pojmovima istraživanja i realizacije rezultata istraživanja. Istinska nauka u fazi istraživanja ne mora ništa da razori (setimo se primera sa cvetom koji je naveden u Uvodu), a u fazi realizacije ona treba da obezbedi poboljšanje za sve aspekte Sveta.

I zato se suština istinske nauke može formulisati na sledeći način: suština nauke je umeće izučavanja, umeće upravljanja i umeće realizacije bez mešanja u stanje objekta istraživanja a nekada čak i bez dodira sa njim.

Jasno je da se pri takvoj principijelnoj razlici između dveju nauka, ortodoksne i istinske, one moraju koristiti i potpuno različit matematički aparat. A to je zaista tako. I može se odmah reći u čemu je principijelna razlika aparata moje nauke.

Svako otkriće, u suštini, stvara događaj. Prema tome, dolazi do promene situacije. Ta promena situacije treba da bude praćena u samim formulama. Zato treba menjati formule.

Moja matematika se menja istovremeno sa promenom stvarnosti i u isto vreme ona sama menja stvarnost. Upravo zato ona može da obezbedi upravljanje rezultatom u bilo kojoj od etapa.

Obična matematika za svoju primenu pretpostavlja poznavanje početnih i graničnih uslova i uopšte, postojanje nekakvih podataka o ispitivanom objektu. Moja matematika može da deluje i da dovodi do potrebnih rezultata čak i u uslovima kada su svojstva agresivne sredine nepoznati.

Uzrok takve delotvornosti moje matematike se sastoji u tome što ona koristi operatorni princip dejstva, isti koji koristi i duša. Znamo da je duša ta koja sprečava, da duša spasava, da ona reguliše Svet. Sličan je i princip delovanja istinske matematike.

To je sasvim druga matematika. Ona je izgrađena po strukturi Sveta, ona je deo Sveta i stoga je osnovni element u njoj pojam dejstva. I to dejstva koje ne razara, dejstva koje stvara.

Poražavajuća razlika između nauke koju sam predstavio i pređašnje, ortodoksne nauke ima svoje objašnjenje. I vi se, naravno, već dosećate o čemu se tu radi. Cela stvar je u razlici nivoa stanja svesti.

Karakter nauke koju stvara naučnik se u principu određuje nivoom njegovog stanja svesti. I zato u stvarnosti reč „nauka“ sama po sebi malo šta govori. Jer, prevashodno je važno to, kakav je nivo stanja svesti čoveka koji stvara tu nauku. Tako postoji nauka koja odgovara svakodnevnom nivou stanja svesti, a to je ortodoksna nauka, postoji i potpuno drugačija nauka koja odgovara višem stanju svesti, a postoji i nauka koja odgovara još višem nivou stanja svesti, i tako dalje.

Uračunavajući sve to, može se reći da ortodoksna nauka kakva danas postoji i ne može biti drukčija. Ona je upravo takva kakva samo može odgovarati uobičajenom stanju svesti. I zato sam malo pre i rekao da izlaz iz sadašnje krize nauke i ključ za kvalitetnu promenu njenog karaktera leži u menjanju stanja svesti ljudi koji se njome bave.

Ovo što sam upravo rekao o nauci, o njenim gradacijama, njenim nivoima, odnosi se i na svaku drugu ljudsku delatnost. Isto tako treba, na primer, precizirati značenja reči „umetnost“, ili „religija“ u zavisnosti od toga kom nivou stanja svesti odgovara neka od njihovih praksi.

.....

A sada prelazimo na principe vaskrsenja. Pri tome će nam upravo sprovedena analiza nauke pomoći da razumemo i čitav niz važnih momenata koji se odnose na te principe. Jer principi vaskrsenja su primer nauke, istinske nauke.

Pre svega, hoću da kažem sledeće. Obično se pod principima podrazumeva nešto fiksirano, nešto nepromenljivo. I to nije slučajno. Svi pred očima imamo primer svima poznate ortodoksne nauke koja barata sa fiksiranim, nepromenljivim zakonima, a analiza tih zakona i upoznavanje posledica koje iz njih slede ostvaruje se pomoću

nepromenljivog matematičkog aparata sa fiksnim formulama. Slično fiksiranje ključnih pojmova kalemami nam se od detinjstva, jednostavno na osnovu takvog opažanja Sveta koje je karakteristično za svakodnevnu budnu svest.

Međutim, već smo videli da se prava nauka ne ograničava na prostu konstataciju stvarnosti. Jer stvarnost je, kao što znamo iz prvog dela ovog poglavlja, u stvari veoma promenljiva. Mogu, na primer, da materijalizujem objekte, da ih dematerijalizujem. I zato prava nauka, istinska nauka koristi promenljivi matematički aparat. Mogu se takođe menjati i osnovni zakoni.

Na analogan način svaki od principa vaskrsenja može sa vremenom da promeni svoj oblik. To odgovara osnovnoj karakteristici reanog života – njegovom neprekidnom razvoju.

I ostale osobine prave nauke koje smo uočili mogu se takođe ovde videti. Ovde takođe dejstvuju principi koji su usmereni na postizanje potrebnog rezultata, ali u uslovima odsustva razaranja i pod uslovom potpune kontrole nad svakom od međuetapa.

Skrećem vam pažnju na to da podelu principa na četiri nivoa i njihovu odgovarajuću raspodelu na četiri razdela ne treba shvatati statično. Prilaz svemu mora da bude dinamičan, gibak. Realizacija tih principa od strane ljudi može se odigrati, na primer, tako što princip iz četvrtog razdela može izazvati veći rezultat od principa iz prvog razdela. Reklo bi se, da ako se princip odnosi na prvi nivo, onda treba da daje i veće rezultate. Međutim, u stvari može biti i drugačije, situacija se može pokazati složenijom.

Može se dogoditi, na primer, da čovek pročita principe četvrtog razdela, a da nije pročitao principe prvog razdela. Ali svi oni se nalaze u informacionom polju, on ih može neprimetno opažati i zato ih u stvari i poznavati. Setite se šta se u vezi sa tim govorilo u Uvodu o Kosmičkoj mreži Internet.

I mada su formalno, u stvari principi koji su svrstani u prvi razdeo uopšte gledano važniji, ipak je, ukoliko je njihovo delovanje na čoveka povezano sa konkretnim uslovima, s nekom konkretnom situacijom, njihovo zajedničko, kolektivno dejstvo bitnije po čoveka. Treba imati u vidu da zajedno, sve ukupno, ti principi predstavljaju jedan živi organizam. I kod vas, koji ste takođe živ organizam, bivaju u životu situacije kada vam je, recimo, ruka potrebija nego glava. Ali pri tom niko neće poricati ulogu glave.

Tako je ovde najvažnija zapravo opšta raspodela principa i njihovo kolektivno međudejstvo sa čovekom. Ti principi, po suštini, predstavljaju sistem dejstava usmerenih na konkretna rešenja pitanja našeg života.

Prvi princip u tom razdelu glasi:

STREMLJENJE BOGA I ČOVEKA KA SJEDINJENJU U OKVIRIMA PONOVOG STVARANJA I PONOVOG SJEDINJENJA DOVODI DO MATERIJALIZACIJE I DO VASKRSANJA (3.1).

Ovaj princip je posebno blisko povezan sa principom (1.2) i sa principom Božanstvenosti (1.7).

Kao što sam već rekao na početku ovog poglavlja, sada je nastupila nova etapa u razvoju čoveka. Pređašnji put razvoja, povezan sa odricanjem od fizičkog tela, već se potpuno iscrpeo. On ne odgovara potrebama sadašnjice. Čovek stupa na novi put, put neumiranja, put besmrtnosti. I na tom putu počinje da se mnogo jasnije pojavljuje njegova duhovna suština, njegova duhovna osnova, i počinje da se ostvaruje sve veće osvešćivanje istine da je čovek sazdan po liku i podobiju Božjemu.

Vaskrsnuće, to jest obnavljanje onih koji su otišli, i njihova stremljenja, kao i stremljenja živećih, ka sjedinjenju s Tvorcem odražavaju istinsku prirodu čoveka.

Vaskrsli ljudi dokazuju bolje od ičega drugog, da je život sazdan na duhovnoj osnovi.

KONCENTRISANJE SOPSTVENE SVESTI OD STRANE ČOVEKA MOŽE DOVESTI DO RADIKLANE PROMENE STRUKTURE SVETA (3.2).

Taj princip je tesno povezan sa principom (1.4). Treba samo primetiti da se reč „koncentracija“ ovde upotrebljava istovremeno u dva simsla.

Jedan smisao te reči je dobro poznat, pri čemu naročito onima koji su se bavili takvim disciplinama kao što je na primer joga. U nekim duhovnim disciplinama se objašnjava kako se uz pomoć koncentracije svesti, na primer, na nekom telesnom organu može izmeniti stanje tog organa, učiniti ga zdravim.

Drugi smisao reči „koncentracija“ koji se ovde takođe podrazumeva se sastoji u sledećem. Kao što sam već govorio u prvom razdelu ovog poglavlja, svest je struktura koja omogućuje duši da upravlja telom, a u širokom smislu te reči svest – to je struktura koja objedinjuje duhovnu i fizičku materiju. U tom kontekstu koncentracija svesti označava njeno realno nagomilavanje.

Može se izvesti, istina, veoma približna analogija sa kompjuterima, prosto da bi se naglasila ideja. Setimo se, šta se koristilo za obavljanje složenih proračuna u zoru kompjuterske ere. Prve elektronske računске mašine (EVM) zauzimale su po nekoliko prostorija, a savremeni kompjuter se smanjio toliko da može da stane na dlan i pri tom ima znatno veću moć.

Jasno je da se, ako je nekakav uređaj u početku zauzimaao nekoliko prostorija, a sada je smanjen na veličinu dlana, može govoriti o koncentraciji tog uređaja u maloj zapremini, sa svim njegovim strukturama koje ga i čine kompjuterom.

Analogno stoje stvari i sa svešću, koja je, kao što znamo, takođe nekakva struktura. Po meri čovekovog rada na njoj, po meri njegovog razvoja, po meri njegovog duhovnog rasta, odvija se i sve veća i veća koncentracija njegove svesti. Upravo takav drugi smisao reči „koncentracija“ se koristi u formulisanju dato principa.

Taj drugi smisao reči „koncentracija“ je posebno važan. Koncentracija svesti ovde znači, u suštini, uvećanje gustine informacija, uvećanje mase informacija po

jedinici zapremine. Takva koncentracija svesti može da ima dalekosežne posledice. Kada u procesu razvitka čoveka u nekakvoj zapremini koncentracija njegove svesti dostigne određenu veličinu, onda ta zapremina počinje da se potčinjava čoveku, počinje da se potčinjava njegovoj svesti. U takvoj situaciji menja se struktura Sveta, više neće Svet određivati strukturu čoveka, već će sam čovek zadavati ton.

Čim koncentracija svesti postane veća od koncentracije materije, na primer, iste te mašine, čovek će postati nedodirljiv, biće neuništiv. Misli, reči i dela čovekova postaće osnovni element, a mašine, zdanja, planete i svi drugi materijalni objekti će biti sekundarni element. I to će biti već sledeći nivo postojanja. Upravo zbog toga ja i predajem znanja, nova znanja, da bi ljudi nakon osvajanja tog novog sistema znanja mogli da pređu na upravljanje svetovima.

To će biti savršeno drugi nivo postojanja. Tamo više neće biti mesta raspadanju, tamo će se odvijati savršeno drugačiji procesi. To će biti procesi ponovnog obnavljanja Svetova, t.j. procesi pri kojima će večno rađati večno, pri kojima će se status Večnosti prevoditi u status sledeće večnosti.

U tom slučaju nastaje već nadkoncentracija svesti, neobično uvećavana brzina razmene informacija, i kao rezultat toga pojavljuju se potpuno druge strukture, strukture više svesti, strukture višeg života. Na tom nivou već je, na primer, misao delo, a delo je misao. Za taj nivo, za takvu strukturu Sveta, za te Svetove, objekat i dejstvo, fizičko i duhovno – sve je jedno.

Upravo o takvoj korenitoj promeni struktura Sveta govori dati princip. A čovek može da mu priđe pomoću koncentracije svoje svesti.

FIZIČKO TELO JE UVEK DEO DUŠE (3.3).
I TEORIJSKI I PRAKTIČNO ČOVEK SE MOŽE POSMATRATI KAO
STRUKTURA SVESTI KOJA IMA TELESNU OBLOGU (3.4).

Formulacija poslednjeg principa u ovde navedenom obliku upotrebljena je u prvom razdelu prethodnog poglavlja, tamo gde se izlagala priča o vaskrsavanju Rusanova.

Zahvaljujući iskazima onih koji su lično boravili s one strane granične crte, a zatim se ponovo vratili u naš svet, mogu se iz prve ruke dobiti detaljna svedočenja o tome šta su osećali u momentu biološke smrti, šta su opažali, šta su osećali i zatim i kako su doživljavali naš svet gledano s one strane.

Na taj način, ta tajna iza sedam pečata, koja je postojala u vezi sa biološkom smrću, blagodareći vaskrsavanju prestaje konačno da bude velika zagonetka a pred nama se otkriva istina koja poražava svojom jednostavnošću. A suština te istine, suština učinjenog otkrića sastoji se u tome da se sada, kada je sa te velike tajne podignut prekrivač, ispostavilo da smrt uopšte nije potrebna. Više od toga, kako smo to malopre zaključili, ona je već postala smetnja za dalji razvoj čoveka i zato je sada na dnevnom redu besmrtnost.

Ako govorimo konkretno o iskustvu Rusanova, on je dao podroban opis etapa kroz koje je njegova svest prošla posle njegovog odlaska. Tokom prvog meseca događalo se kao nekakvo sažimanje svesti, Rusanov je osećao da negde u oblasti glave svest ulazi u neku tačku, apsolutno jasno je osećao da mu se svest nalazi u toj tački.

U prve dve nedelje Rusanov je pokušavao da vaspostavi svoj organizam do nivoa običnog života, međutim posle toga njegova svest je prešla na osmišljavanje nove etape u njegovom stanju, stanju u uslovima tela koje se razlaže. I pri tome je svest jasno opažala kako duša odlazi u strukturu Božanskog sveta. Tamo se odvija stapanje svesti i duše.

Treba napomenuti da su etape kroz koje prolazi svest posle biološke smrti kod različitih ljudi savršeno različite. To je krajnje individualan proces. Ali ovde se neću upuštati u dalje detalje, jer već znamo da taj put, put duhovnog razvitka uz upotrebu odricanja od fizičkog tela već odlazi u prošlost, on već odlazi u istoriju. Sada je drugačije vreme. Niko sad više ne stremlji tome da se prevozi u zaprežnim kolima, kada je moguće poslužiti se automobilom, ili avionom.

U vezi sa dva razmatrana principa može se još reći nekoliko reči o jednoj interesantnoj praksi drevnih magova. I sada je moguće naći informaciju o njoj, iako se ona sačuvala pre svega u bajkama.

Principi koje sada razmatramo govore o tome da je oko duše moguće sagraditi fizičko telo. Ali ne mora se nužno sagraditi telo čoveka, može se sagraditi i telo neke životinje. To jeste upravo ta praksa koju imam u vidu i kojom su vladali drevni magovi. Oni su mogli da stvore telo životinje, da pređu u njega i da se potom vrate. Čitali smo o tome u detinjstvu. Naglasiću, međutim, da je radi takvog pretvaranja u životinje potrebno vladati dovoljno brзом obradom informacija u strukturi duha.

NA NIVOU STVARANJA INFORMACIONIH VEZA NIJEDAN OBJEKAT SE NE UKRŠTA NI SA KOJIM OD DRUGIH OBJEKATA, PA TAKO NI SA SAMIM SOBOM. PRINCIP VASKRSAVANJA ČOVEKA, ILI PRINCIP PONOVRNOG STVARANJA BILO KOG OBJEKTA SAS TOJI SE U UKRŠTANJU POČETNE INFORMACIJE O OBJEKTU SA RAZVIJAJUĆOM INFORMACIJOM O NJEMU SAMOM U OBLASTI POSLEDIČNIH VEZA, KOJE NASTAJU PRI STVARANJU INFORMACIJA (3.5).

Radi daljeg pronicanja u suštinu ovog principa neophodno je razumevanje različitih aspekata Sveta na informacionom nivou. Informacioni prilaz će, mislim, biti razmatran u jednoj od knjiga ove serije a sada ću se ograničiti samo na nekoliko pojašnjenja.

Dati princip faktički govori o tome da u stanju svakodnevne budne svesti čovek može da vaskrsava na osnovu postavljanja na isto mesto svog početnog stanja svesti sa sledećim stanjem svoje svesti, koje će nastati u momentu vaskrsnuća. Za čoveka u svakodnevnom stanju svesti na informacionom nivou početnog stanja u principu nikakav objekat ne može da se preseca ni sa kakvim spoljašnjim objektom,

pa ni sa samim sobom. Potreban je prelaz na viši nivo stanja svesti da bi postalo moguće presecanje početne informacije o objektu sa razvijajućom informacijom o njemu samom, što i daje vaskrsnuće čoveka ili uopšte, ponovnu obnovu bilo kog objekta.

Setimo se primera sa cvetom koji smo naveli u Uvodu. U svakodnevnom stanju svesti čovek u principu ne može da postigne suštinu cveta, a ni bilo koje druge tvorevine. On može koliko hoće da posmatra cvet, ali neće moći da pronikne u njegovu tajnu, tajnu njegovog bića. Međutim, u višem stanju svesti čovek može da se sjedini sa cvetom, na jeziku datog principa može da dođe do svojevrsnog „ukrštanja“ sa cvetom, i kada se čovek sjedini sa cvetom, postane isto što i on, onda se događa dostizanje suštine cveta, tajna se otkriva.

Istinski put ka poimanju Sveta je upravo povišenje nivoa stanja svesti, upravo viša stanja svesti predstavljaju taj zlatni ključić, koji otvara vrata Sveta.

Viša stanja svesti dovešće do isključenja razaranja. Stvar je u tome da je u određenom stanju svesti svaki svaki element sveta večan. Zato će, kada osnovni deo kolektivne svesti dostigne takav nivo, razaranje postati nemoguće.

SISTEM DUHOVNIH GLEDIŠTA ONOGA KO SE BAVI VASKRSAVANJEM I JESTE PRINCIP ORGANIZACIJE DRUŠTVA NA SLEDEĆIM ETAPAMA NJEGOVOG RAZVOJA (3.6).

Princip (2.1) kog smo već razmatrali govori o tome da je vaskrsenje zasnovano na projavi večnog u čoveku. Zato onaj koji se bavi vaskrsavanjem ima posla sa Večnošću. U vezi sa tim društvo će se na sledećim etapama svoj razvoja izgrađivati na principima večnosti, što je u saglasnosti sa zamislima i idejama Tvorca. Te zamisli i ideje Tvorca u praksi realizuje onaj koji vaskrsava.

ODVOJENI OBJEKTI STVARNOSTI – TO JE ONO ŠTO JE PRIBLIŽENO VASKRSLOM A UDALJENO OD ŽIVEĆEG. (3.7)

Najpre ću objasniti suštinu ovog principa, a potom ću ga predstaviti u drugoj formulaciji, da bi se mogao bolje razumeti.

U datom principu, jedni te isti objekti, jedne te iste činjenice, razmatraju se sa dve tačke gledišta: sa tačke gledišta živećeg čoveka i sa tačke gledišta vaskrslog. Ako se neki objekat sve više i više udaljava od živećeg, povećavajući rastojanje, onda će on za živećeg postajati sve udaljeniji i udaljeniji objekat. Međutim, od svih pojmova povezanih sa udaljenošću najudaljeniji je odlazak čoveka s one strane granične crte jer ako se, na primer, pri povećanju rastojanja može govoriti o nekakvim gradacijama, onda za živećeg nakon odlaska čoveka nikakvih gradacija jednostavno više nema.

Međutim ta udaljenost, onako kako je opažaju živeći, vaskrslome se pokazuje kao približenost. Upravo o tome se govori u formulaciji ovog principa.

Između ostalog, to da se ono što je za živećeg udaljeno vaskrslom čini približenim, u prvom mesecu posle vaskrsnuća može se primetiti, naprimer, na

izgradnji ćelija. Pomoću citološke analize, to jest analize ćelija, može se otkriti da izgradnja ćelija u ovom periodu može biti unekoliko drugačija, na primer sa tačke gledišta raspodele elemenata ćelije u odnosu na jedro. Mikroelementi ćelije kod vaskrslog mogu se raspoređivati na većoj udaljenosti od jedra, a i orijentacija njihovih struktura još uvek je drugačija u poređenju sa tim karakteristikama ćelija kod živećih.

U vezi sa rečenim može se preformulirati razmatrani princip. Vaskrsli kao element upravljanja ima strukturu kroz koju je prošao, koju je zadobio, na primer, svojim odlaskom. Međutim dati element upravljanja u stvarnosti nije delotvoran, naprotiv, u cilju normalnog postojanja među živećima vaskrsli treba da obavi veliki rad kako bi ponovo zadobio karakteristike živećih i u svim odnosima postao jedan od njih.

Na dati princip može se pogledati i sa donekle druge strane. S tačke gledišta delovanja i razvoja vaskrsli doživljava stvarnost, naročito u prvo vreme, na taj način da mu se Večnost čini kao pokretna struktura, dok se živećem čoveku u isto vreme Večnost čini apsolutnom strukturom.

Upravo prolaz kroz strukturu odlaska i povratka dovodi do toga da vaskrsli opaža Večnost kao dinamičnu i pokretnu strukturu. I u vezi sa time javlja se problem adaptacije na svet živećih, neophodnost da se na pravi način realizuju različiti elementi opažanja, kako bi Večnost zadobila drugačiji karakter, kako bi postala statična i apsolutna.

Ovo tek rečeno je, u suštini, još jedna formulacija datog principa. Zbog njegove važnosti može se ponoviti još jednom u lakonskom obliku.

Vaskrsli u prvo vreme posle vaskrsnuća opaža Večnost kao dinamičku strukturu. Da bi se prilagodio živećima, on mora da se vrati njihovom opažanju, opažanju koje odražava apsolutnu realnost, odnosno ka tome da Večnost ima statičnu strukturu.

Činjenica da u tom odnosu kod vaskrslog dolazi do promenjene predstave o stvarnosti objašnjava se time da je prilikom vaskrsnuća on iz opšte slike zahvatio samo jedan element – fazu vaskrsavanja, a kao rezultat toga on vidi samo jedan od rakursa statike Večnosti, one statike koja se onima koji nisu umirali čini kao apsolutna realnost i koja za njih odražava apsolutni karakter Večnosti.

Dati princip, ukazujući na suštinsku razliku koja u prvo vreme postoji između vaskrslog i živećih, govori o postojanju neophodnosti da im se pomogne u prilagođavanju. Pri tome proces prilagođavanja se odvija ne samo na društvenom planu. Kod vaskrslih se odvija i pregrupisanje ćelija, donekle se menja njihova građa, određeni atomi postavljaju se na potrebna mesta, u potrebnu strukturu. Kao rezultat tih procesa, elementi udaljavanja od živećih o kojima sam govorio polako se izgladuju i postaju nebitni za dalji razvoj vaskrslog. Zato je vaskrslog potrebno

predati posebne metode koncentracije kako bi se pomenuti procesi u telu odvijali uspešnije.

Sada se može dati i još jedna formulacija razmatranog principa. Vaskrsli ima strukturu svesti koja je delimično bila oformljena i odlaskom, pa je u vezi sa tim potrebno prilagođavanje te nove strukture na strukturu svesti živećih, onih koji nisu umirali, kako se kroz neko vreme njihove strukture svesti faktički ne bi razlikovale jedna od druge.

VASKRSLI APSOLUTIZUJE PROSTOR I DETALJIŠE VREME. U POČETNOM PERIODU VREME JE ZA NJEGA DISKRETNO, DOK JE ISTOVREMENO ZA ŽIVEĆEG VREME NEPREKIDNO (3.8).

U kom smislu vaskrsli apsolutizuje prostor? On apsolutizuje prostor kao strukturu na osnovu koje može sve da se dogodi, kao naprimer razlaganje tela i njegovo ponovno prikupljanje.

Apsolutizacija prostora kod vaskrslog je povezana još i sa privezanošću za određeno mesto koju smo ranije razmatrali.

Živeći ne apsolutizuje prostor, zato što on nikada nije bio privezan za neko određeno mesto. I pošto nikada nije bio privezan za neko određeno mesto, pošto kod njega nikada nije bilo takve vezanosti, to on i nije mogao da proširi tu vezanost u večnu strukturu.

Stvari stoje drugačije kod vaskrslog. Neko vreme on je bio privezan za prostor u nekoj tački, u nekoj oblasti. Taj konkretni deo prostora za njega je bio struktura Večnosti. Zato ta njegova faza, tokom koje je bio otišli, apsolutizuje za njega prostor kao strukturu Večnosti, iako u stvarnosti stvari ne stoje baš tako. A upravo je prostorom, mi to znamo, moguće upravljati pomoću impulsa misli, ili je čak moguće potpuno ga izmeniti, kao što sam objasnio, putem kolektivne svesti.

Uopšte, vaskrsli shvata da je prostor moguće preobraziti, za njega je to čak i prirodno, za njega je to prosto očevidno, zato što je i on sam na isti način upravo bio preobražen. Ipak, poput otišlih, tako i vaskrsli u prvo vreme apsolutizuje prostor, čini ga apsolutnim, to jest prostoru pridaje jednaka svojstva za proces opažanja. Otuda sledi praktična posledica da je čoveka moguće vaskrsnuti na bilo kom mestu prostora, gde god hoćete, nezavisno od vremena.

Može se primetiti da se takav doživljaj vremena, uopšteno govoreći, čuva u svesti vaskrslog, mada on postepeno prestaje da obraća pažnju na to, kao na činjenicu koja nije bitna.

A sada o vremenu. U kom smislu vaskrsli u početnom periodu detaljiše vreme? U početnom periodu vaskrsli detaljiše vreme u tom smislu što se za njega svaki element Sveta nalazi u različitom vremenu. To se može razumeti, pogledavši, kako je tekao proces prikupljanja tela. Kada je teklo vaskrsnuće i kada se telo prikupljalo na ćelijskom nivou, tada se svaka ćelija vaspostavljala u različito vreme.

Razlike u vremenu mogle su da iznose samo male deliće sekunde, ali ipak su različite ćelije nastajale u različita vremena.

Ovde se može videti principijelna razlika od slučaja kada se čovek rodi na običan način. Pri običnom rođenju takođe se odvija formiranje organizma, ali on se organizuje monolitno, sinhrono, tu nema one asinhronizacije koja se uočava prilikom vaskrsnuća. Kao što sam kazao, prilikom vaskrsnuća neke se ćelije formiraju brže, neke sporije, i čovek to oseća. On to opaža na taj način, kao da vreme za različite objekte teče različito. To dovodi do toga da se vreme vaskrslome čini razdvojenim, jedno je ovde, drugo tamo, a rezultat toga je da je vreme za njega u početku diskretno. Diskretnost vremena nastupa, posledično, kao jedan od aspekata njegove detaljizacije.

Ta diskretnost vremena, ili uopšte njegova detaljizacija, odnosi se na probleme opažanja. Logički je shvatljivo da je Svet moguće opažati na različite načine. Svest vaskrslog je prošla fazu kada postoje kakve bilo tačke gledišta, gde je vreme i neprekidno i isprekidano. I kada vaskrsli u prvo vreme vidi da je vreme u različitim pojavama različito, on u stvari prosto vidi diskretnu sliku Sveta.

Specijalni kursevi mogu pomoći vaskrslome da dovoljno brzo, za otprilike dve nedelje vaspostavi opažanje vremena kao kod živećih.

Posebno su jasno vidljivi diskretnost i detaljizacija vremena kada se telo čoveka prikuplja iz pepela. U tom slučaju telo čoveka je razloženo na veoma male čestice, čestice pepela, a pepeo može da bude rasejan na velikom prostoru, i razdvojene čestice mogu dospeti u potpuno druge uslove.

Čestica pepela se i sama dalje razlaže na mikroelemente. Za rasejane čestice pri tome se pojavljuje nešto nalik kolektivnoj svesti koja kontroliše svaki element praha. I kod svakog od tih elemenata uočava se sopstveni protok vremena.

Čovek u tom slučaju postaje kao rasejan – jer su sve čestice njegovog tela rasejane. Međutim i u takvom stanju on odlično shvata da je on ona ista duša, ona ista svest, ona ista ličnost, i da posle svega toga sledi vaskrsnuće, jer je duši prosto neophodno da vaskrsne telo kako bi imala dodatne mogućnosti za brži rast.

Uporedite: ako je čovek bolestan, on nije u formi, ne oseća se veoma dobro, zato što je bolest – otklon od norme. Tako i otišli odlično shvata da je u rasejanom stanju daleko od norme, zato se on trudi da vrati normu, taj svoj prirodni status.

U poređenju sa otišlim, živeći se nalazi u neuporedivo boljem položaju: on ne treba ništa da prikuplja, sve svoje sile i vreme može da posveti onome što treba da radi. A pritom, zbog postojanja fizičkog tela on ima i dopunske mogućnosti - na primer, on može da podigne telefonsku slušalicu i da pozove, dok je za to vreme otišli lišen takvih mogućnosti. Uopšte treba jasno razumeti da s one strane granične crte nema ničeg dobrog, a pri tome još potom treba i prikupljati telo. To znači da se vreme ne sme gubiti.

Kao što sam kazao, za otišle put reinkarnacije već odlazi u prošlost, sada osnovni put postaje vaskrsenje. Pri tome, vaskrsenje će se u svakom slučaju dogoditi svim otišlima, a sada u odnosu na to postoje još solidniji uslovi. Postoji i ovakva varijanta razvoja događaja: kada količina vaskrslih dostigne neku određenu veličinu, može se reći, nominalnu masu, onda će tada odjednom vaskrsnuti i svi ostali. Taj proces vaskrsavanja je već u toku.

Mislim, treba napomenuti, da doživljavanje prostora i vremena zavisi od nivoa stanja svesti, od nivoa duha. Ako čovek nije prosvetljen, onda on opaža prostranstvo i vreme u tekućem trenutku. Ako je pak čovek prešao na viši nivo stanja svesti, onda on može da opaža Svet putem jasnoviđenja. U tom slučaju može da vidi razne prostore i različita vremena, i uopšte drugu vrstu prostora i druga vremena, kao i, na primer, odsustvo vremena. To je zato što su pojmovi prostora i vremena za svakog individualni i što je tu sve određeno nivoom stanja svesti.

PRINCIP AUTONOMIJE FUNKCIONISANJA INFORMACIJA U RAZNIM VREMENIMA (3.9).

Pre svega treba reći da autonomnost ovde znači nezavisnost. Dati princip govori o tome da se informacija prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, ili da se prosto prošlost, sadašnjost i budućnost javljaju nezavisni jedan od drugog, nezavisni u odnosu na trenutni impuls svesti onoga ko vaskrsava, ili sa tačke gledišta onoga ko biva vaskrsavan.

Razmotrimo podrobinije u čemu se sastoji suština tog principa. Kada neko hoće da vaskrsne čoveka i daje impuls svesti za njegovo vaskrsenje, on treba da u taj impuls čitko zabeleži odvojene elemente informacija saglasno u odnosu na prošlost, sadašnjost i budućnost. Prošlost treba da bude učitana, budućnost treba da je formirana, a sadašnjost treba da bude usmerena na tehnologiju: kako sada, u datoj situaciji, sprovesti vaskrsenje, šta konkretno raditi.

Korpusi informacija prošlosti, sadašnjosti i budućnosti postoje nezavisno, oni imaju različite strukture i različitu usmerenost. Uopšte, među njima prirodno postoje međusobne veze, ali oni ipak postoje samostalno u raznim vremenima. A kada se sva ta tri sistema objedne, tada se ostvaruje, da tako kažemo, nekakav princip trojedinstva, i u tom slučaju se pojavljuje sistem međusobnih povezanosti između vaskrslog i spoljašnjeg i unutrašnjeg sveta. To je jedan od rakursa datog principa, principa autonomnosti funkcionisanja informacija u različitim vremenima.

Drugi rakurs, druga strana tog principa kazuje da prilikom vaskrsavanja svaki element informacije može da ima autonomno značenje. To treba ovako shvatiti. Uzmimo na primer da neki čovek postoji u prošlosti do trenutka svog odlaska. Faza odlaska je autonomna oblast, to jest oblast koja ne zavisi od drugih oblasti. Zato se faza odlaska mirno može izuzeti, iskuljučiti. Već smo videli primenu tog principa na primeru vaskrsavanja Valentina iz prvog poglavlja. Iako su tamo taj događaj i taj

princip bili opisani na donekle drugačijem jeziku, tamo se govorilo o rasformiranju događaja. Suština je međutim ista.

Na taj način, princip autonomnosti funkcionisanja informacija u različitim vremenima zasnovan je na tom što svaki element informacije, u saglasnosti sa ustrojstvom Sveta, funkcionise nezavisno, drukčije rečeno, u svakom vremenu funkcionise po drugačijim sopstvenim zakonima. To jest, element vremena je elemenat strukture informacija. U datom slučaju vreme se, posledično, razmatra kao strukturna forma informacije.

Između ostalog, upotrebivši dublji prilaz, može se pokazati da je vaskrsavani u principu podjednako živ u prošlosti kao i u budućnosti. I može se pokazati šta je konkretno potrebno uraditi radi praktičnog ostvarenja te situacije.

Večnost života potiče iz smeštanja sveukupnog vremena u tekući trenutak. I prema tome, moguće je iz tekućeg trenutka dobiti svu prošlost i budućnost, što znači i večiti život.

I tako, sa tačke gledišta primene datog principa na vaskrsenje, vaskrsenje se može ostvariti prosto izuzimanjem tačke odlaska. To je prvo. A drugo, dodavanjem autonomnih karakteristika impulsu svesti, to jest dodavanjem impulsu svesti dovršenih formi za prošlost, sadašnjost i budućnost. Kao što sam već rekao, za prošlost – to je učitavanje postojećih konkretnih situacija za nekog konkretnog čoveka, za sadašnjost – to je metodika koja se primenjuje prilikom vaskrsavanja, to je ono što vaskrsavajući radi i kako se kod njega odvija reakcija, i konačno, za budućnost – to je formiranje budućnosti u potrebnom pravcu u zavisnosti od konkretne situacije.

ISTINSKA RELIGIJA JE ORIJENTISANA NA TO DA DOPRINOSI STVARALAČKOM RAZVOJU DUŠE, TELA I DRUŠTVA (3.10).

I tako, nakon što smo malo ranije razmotrili probleme nauke, sada prelazimo na pitanje religije.

Na samom početku ovog razdela već sam govorio da za čoveka sa uobičajenim stanjem svesti poimanje Sveta predstavlja određene poteškoće. Razlog tih teškoća je u tome što se dati zadatak uobičajenoj budnoj svesti čini mnogodimenzionalnim i zato ga ona u principu ne može obuhvatiti u celini. A ako je tako, onda se moraju zahvatati pojedinačne strane, kao na primer sa glavnim zdanjem Moskovskog univerziteta ili sa jogom. I eto te pojedinačne strane, ti pojedinačni prilazi, ti odvojeni putevi i predstavljaju put religije, put nauke, put umetnosti i neke druge prilaze.

Jasno je da je podela na odvojene puteve veštačka, to je iznuđena mera, to se mora raditi sve dok svi istovremeno ne dostignu više stanje svesti. U višem stanju svesti ta podela jednostavno ne postoji, tamo postoji samo celovito jedno, i stoga je razumljivo da ukoliko je više stanje svesti kojeg je čovek dostigao, utoliko ima manje razlike između, recimo, nauke i religije.

U današnje vreme čine se pokušaji da se ustanovi veće uzajamno razumevanje između nauke i religije, održavaju se, na primer, konferencije na kojima učestvuju predstavnici crkve i naučnici, objavljuju se radovi sa tih konferencija, ali osnov tog raznoglasja u stvari se krije u stanjima svesti. Potrebno je samo početi uzdizanje ka višim nivoima stanja svesti pa da taj problem, problem uzajamnog nerazumevanja, počne na nestaje sam od sebe, jer, ako je moguće tako reći, nauka će postati religioznija, a religija – naučnija. Na samom vrhu razlika više neće biti.

Međutim, kada sad budem govorio o religiji i nauci, orijentisaću se samo na najbliže više nivoe stanja svesti, i zato će nekakve razlike između ta dva prilaza još uvek biti, ali one neće više biti velike.

Reč „religija“ ima drevne korene, ona potiče od reči koja je za svest povezana sa rečju „realnost“. Na taj način, religija je nauka o realnosti. Kao što vidite, uporedo sa rečju „religija“ već se pojavljuje i reč „nauka“. I može se primetiti kao su se one približile. Zaista, ako hoćemo da veoma kratko okarakterišemo suštinu nauke, onda se može reći: nauka je upravljanje realnošću. Razume se, ovde se govori o istinskoj religiji i o istinskoj nauci, koje ja predlažem.

I tako, religija je nauka o realnosti. I zato pre svega hoću da govorim o onim izmenjenim realnostima, o onim pogrešnim predstavama o realnosti koje su povezane sa religijom.

Moja religija ne prihvata pasivan odnos prema životu, pa još i sa lažnom predstavom o tome da se tokom zemaljskog života treba samo pripremati za nekakav istinski život. To je savršeno lažna predstava, ona je već nanela ogromnu štetu i nastavlja da lišava život njegovih najboljih atributa i da mu oduzima njegov izvorni značaj.

Slične predstave nemaju ničega zajedničkog sa onim o čemu je govorio Hrist, o čemu je on poučavao. Hrist je govorio u alegorijama, i nisu svi uspeli da razumeju pravi smisao njegovih reči. On je pozivao ljude ne da se odreknu ovog života, ne od života na ovom mestu, već od života u stanju svakodnevne svesti, jer se život u takvom stanju svesti još uvek ne može nazivati životom u istinskom, Božanstvenom smislu. Hrist je pozivao ljude da se probude iz tog stanja koje je on poredio sa snom, i uđu u Carstvo Božje, Carstvo Nebesko, u Večnost. Savršeno je očigledno da je Isus Hrist svojim vaskrsenjem pozivao u večni život u fizičkom telu.

Pod Carstvom Božjim Hrist je podrazumevao viša stanja svesti. On je, dakle pozivao na razvoj čoveka, na njegovo ostvarenje u Božjoj suštini, što bi čoveku dalo mogućnost da napokon počne da živi kako treba, da živi u ovom svetu i u ovom fizičkom telu, da živi ovde i sada. Pri tome, u saglasnosti sa istinitim smislom života poziv da se živi ovde i sada označava osvešćeno upravljanje događajima iz bilo kog vremena.

Ogromna šteta direktive za pripremanje za bolji život sastoji se još i u tome da je čovek, pogrešno pretpostavljajući da će pravi život nastati nekada kasnije, a da se

sada odvija samo priprema za taj život, ogromna šteta te lažne direktive sastoji se u tome što čovek, pri takvom pogledu na život u ovom svetu ne ceni sadašnji trenutak, ne ceni tren u kome se sada nalazi, ne ceni sam taj momenat koji i jeste realni život. Živeti ovde i sada! – to je velika mudrost. Samo na delu, osvešćeno proživljujući svaki trenutak, može se osetiti ukus života, samo u tom slučaju može se osetiti istina života, samo u tom slučaju otvara se čovek za stvarni život, sadašnji život!

Jedna od najvažnijih osobina moje religije je njena praktična usmerenost, njena orijentacija na postizanje konkretnog rezultata, zapravo na obezbeđivanje stvaralačkog razvoja duše, tela i društva. I zato je sledbenik moje religije istovremeno i praktičar koji gradi svoj život i pomaže drugima da grade svoje živote na osnovu stvaralačkog načela, onog načela koje odražava realne zakone Sveta. I na taj način on svojim radom najpotpunije odražava i najpotpunije realizuje zamisao Tvorca.

Pri tom je važno uzajamno dejstvo odvojenih ličnosti i grupa lica radi neprestane razmene tehnologije stvaralačkog razvoja.

U svakom društvu obično postoje ljudi koji zajedničkim naporima mogu da usmeravaju različita društva, oni mogu da formiraju stvaralački razvoj društva i usavršavanje za to potrebne tehnologije. Ujedinjenje takvih ljudi može se nazvati rukovodećom grupom ili grupom lidera ili centrom.

Suštinski momenat u mojoj religiji je tesna međupovezanost pojedinih ličnosti sa rukovodećom grupom. Ako je neko, na primer, pronašao korisnu tehnologiju, potrebno je da se ona odmah prosledi u centar i da postane imovina svih, što će doprinosti uspešnijem razvoju celog društva i kolektivnom kretanju unapred.

Na taj način, istinska religija naglašava ono što je opšte, svima zajedničko, zajedničko za sve pojedinačne ljude, rukovodeće grupe i društva u celini. Bilo kakvo dejstvo u Svetu istovremeno se odražava u svakom i u zajedničkom za sve. Pri tome dejstvo istovremeno odražava i tehnologiju stvaranja.

Već sam govorio o praktičnoj usmerenosti moje religije. Religija kao nauka o realnosti je dužna da adekvatno odražava postojeći Svet. I ona je dužna da se u prvom redu bavi životno važnim problemima, naravno onima čije rešenje ne trpi odlaganja. Najozbiljniji takav problem je sada postojeća opasnost od globalnog uništenja. Zato je u sadašnjoj situaciji glavni zadatak religije – razvijanje tehnologija usmerenih na sprečavanje sveopšte katastrofe.

Takva linija ponašanja će i biti odraz realnosti, jer su sve suštine stvorene od Boga, stvorene radi života, radi razvitka, a pogotovo su to ljudi koji su stvoreni po liku i podobiju Božjemu – svi oni imaju pravo na život i slobodni razvoj. I zato pri opasnosti od globalnog uništenja prvi impuls svake suštine, prirodno, mora biti usmeren ka Tvorcu, pri čemu taj impuls treba da uvek orijentisan ka tome da se stvarno realizuje pravo na život koje nam je dao Tvorac, što u praksi znači neophodnost svemogućih dejtava koja su usmerena prema sveopštem spasenju.

Moja religija prema tome daje praksu, kako dejstvo, tako i istinsku veru, pri čemu u pojam vere ulazi i obraćanje Tvorcu kroz konkretne tehnološke principe, kroz konkretna spoljašnja dejstva, usmerena na podržavanje i razvoj života. I u isto to vreme jednovremeno je pristuno i dejstvo koje je usmerene ka sopstvenoj unutrašnjosti, u one dubine gde se čuvaju prikupljena iskustva i gde se može dobiti neposredno uputstvo od Gospoda o tome kako treba pravilno raditi u svakoj konkretnoj situaciji.

Na taj način u istinskoj religiji dolazi do objedinjavanja dejstva vere i spoljašnjeg dejstva, a time se obezbeđuje beskonačni stvaralački razvoj. Jer, kao što znamo, spoljašnji svet je izgrađen na temelju svesti, a svest je struktura koja objedinjuje duhovno i fizičko, i zato, kada dejstvo kreće iznutra, iz samog centra, iz izvora same duše, to je u suštini takvo delovanje koje već postaje Božji akt.

Isto to se može kazati i drugim rečima: spoljašnje delovanje mora se odvijati pri istovremenom osvešćivanju samoga sebe, svog delanja, celokupne situacije.

Sada sve vreme govorim o jednom te istom, ali sa nekoliko različitih stanovišta. Već u Uvodu je bilo napomenuto da je napredak čoveka, njegov razvoj, pre svega povezan sa razvojem svesti. Istinska religija zahteva od čoveka da povisi nivo stanja sveti, ali ona u u tome i pomaže. Istinska religija govori o tome da je za razvoj svesti veoma delotvorna praksa osvešćivanja sebe i svojih dejstava.

Hoću da pojasnim šta to imam u vidu, kada govorim o osvešćivanju sebe samog i svojih dejstava.

Zamislite da je neko sedeo u svojoj kući i nešto pisao, kada su ga iznenada pozvali telefonom i zamolili da odmah negde dođe, u vezi sa nekakvim događajem. Vrativši se potom kući, taj čovek, želeći da nastavi da piše, otkriva da mu nema olovke ni pored stolice gde je sedeo pre telefonskog poziva, ni na stolu kraj telefona, i on prosto ne zna gde je ona – uopšte ne može da se seti gde ju je u žurbi ostavio. To upravo znači da je on negde spustio olovku potpuno nesvesno, da nije osvešćivao sebe i svoja dejstva u tom trenutku.

Slična situacija nam je svima dobro poznata, mi se često sudaramo sa tom pojavom. A analiza tih slučajeva nam ukazuje na to da uz pomoć sve većeg i većeg osvešćivanja sebe i svojih dela možemo sve više i više podizati nivo svoje svesti, a kretanje ka sve višim i višim stanjima svesti i jeste, kao što znamo, put ka Bogu.

Svet je u praksi i ustrojena kao struktura projavljene svesti, svesti vrhovne suštine, to jest Boga.

Bog je stvorio Svet onakvim, kako je i sam ustrojen. A kako je sam Bog večan, on je stvorio Svet tako da svaki element Sveta bude večan. Bog na taj način ostvaruje svoju ideju koja se sastoji u tome da Njegov sopstveni život u Večnosti pronalazi Večnost u bićima koje je stvorio. I zato sledbenik moje religije treba da stremlji večnom životu u fizičkom telu, jer će tada on u sebi odraziti i suštinu Boga.

Međutim, ne treba misliti da čovek treba da radi samo na sebi. Razvoj ljudi treba da se prenosi i svim drugim bićima, na primer, i lavovima, kako bi i oni mogli da se istovremeno razvijaju ka Večnosti. Tako je zadatak svakog verujućeg, svakog sledbenika moje religije – obezbediti beskonačan razvitak svakom elementu stvaralačkog plana. A kada ovde kažem „svakom elementu“, onda imam u vidu ne samo životinje, ptice, insekte, stanovnike mora, već i drveće, cveće, trave, sve biljke i uopšte sve objekte Sveta, to jest, govorim o obezbeđivanju beskonačnog razvoja i besmrtnosti zaista svim elementima Sveta. Napominjem, da svi oni daju svoj doprinos zajedničkoj kolektivnoj svesti.

U vezi sa time da je Tvorac u sam temelj Sveta položio večni život i večni razvoj, u vezi sa tim postaje očividno da ništa što doprinosi razaranju ne može biti istinski zadatak Boga. To jest, potrebno je razvijati se na korenito drugačiji način, u društvu ne treba da bude mesta za stvari kao što je nuklearno oružje. I zato je neophodno transformisati život na duhovnoj osnovi, a istinska religija, kao nauka o realnosti, upravo i ukazuje ljudima put.

Prvenstveni zadatak čoveka je uzdizanje nivoa stanja svesti. Tome veoma doprinosi težnja ka upoznavanju i osveščivanju samog sebe i svojih dela, te svakoga dana treba posvećivati pažnju toj praksi. Veoma su važne i one jednostavne vežbe za svaki dan u mesecu koje su opisane u Prilogu G.

Sušтина moje religije je pravilan odnos prema svemu postojećem u saglasju sa zamišlju samoga Tvorca. Takav pravilan odnos omogućava da se bilo koji proces, čak i onaj koji je spolja opasan, preobrazi u koristan i stvaralački.

U vezi sa rečenim u mojoj religiji važno mesto zauzima tehnologija, tehnologija sopstvene besmrtnosti, tehnologija predavanja znanja drugima, tehnologija preobrazavanja različitih procesa u stvaralačke i, konačno, tehnologija potpuno drugog mišljenja, takvog mišljenja koje je usmereno na to da se zamislimo o podršci večnom životu svih elemenata Sveta i njeihovog večnog razvoja.

Pri ovome je veoma važno to da je moja religija doista tehnološki potkrepljena već postojećim nivoom razvoja, u mnogome je čak i tako obrazložena – potporepljena dokazima. U četvrtoj glavi ću na primer ispričati o tehničkim aparatima koji su razrađeni za realizaciju tehnologije vaskrsavanja ljudi ili ponovnog stvaranja njihovih uništenih organa. I tako je moja religija u mnogome potvrđena čak i tehnološki.

VASKRSENJE JE NAJREALNIJA, NAJPRAGMATIČNIJA, NAJSVRISHODNIJA I NAJDOKAZANIJA OSNOVA ZA BUDUĆI RAZVOJ, ZA RAZVITAK MIŠLJENJA BUDUĆIH POKOLENJA (3.11).

To, da je vaskrsenje najrealnija, najpragmatičnija, najsvrshodnija i najdokazanija osnova za budući razvoj, sve je to potpuno očividno. Zato ću reći samo nekoliko reči o ulozi koju ima vaskrsenje u razvoju mišljenja budućih

pokolenja. Međutim, prethodno je potrebno objasniti neke termine. Treba razmotriti šta su to intelekt, um, znanje, misao i osećanje.

Intelekt.

Intelekt je struktura koja ujedinjuje reakcije svesti, tela, duha i duše. To je sistem njihovog preplitanja na nivou opažanja, preplitanja informacionog ili faktičkog. Ovde korišćena rač „preplitanje“ daje nam ideju o tome, kako bi nam se činile pomenute reakcije u svojoj sveukupnosti kada bismo ih posmetrali sa strane. Pri tome treba imati u vidu da svest, telo, duh i duša u opažanju postoje na nivou njihovog dejstva, dejstva na opažanje i na onog ko opaža.

U kom je slučaju intelekt harmoničan? Intelekt je harmoničan u slučaju kada duša, duh, telo i svest, a pored njih tu treba dodati još i pojave stvarnosti, kada se svi ti elementi, svi ti objekti međusobno harmonizuju, tada intelekt postaje harmoničan. U tom slučaju, u slučaju sklada, može se govoriti o istinskom intelektu. On se može nazvati i intelektom razvoja, ili intelektom ličnosti.

Ako za određenje intelekta treba upotrebiti još lakonskiju varijantu, onda se može i ovako reći: intelekt je struktura ličnosti koja razumeva veze unutar posmatrane pojave i u isto vreme upravljajući prepoznaje povezanost te pojave sa svim ostalim pojavama Sveta.

Um.

Um je način, sredstvo reakcije na informaciju, na spoljašnji uticaj. Kako reakciju na informaciju, na spoljašnje dejstvo može imati bilo koji objekat, to znači da se pojam uma može proširiti na bilo koji objekat. Ali mi ćemo govoriti o umu čoveka. Pri tome mi se posebno interesantnim čini razmatranje karakteristika uma u razvoju.

Prilikom vaskrsavanja, u proseku vaskrsenja, um se formira od ćelijskog nivoa. Formiranje uma se odvija, razume se, na nivou duše. U um se polaže informacija o stvaranju svakog elementa ćelije, čak i svakog mikroelementa, atoma, jezgra, i elemenata još dubljih nivoa.

Um može da posluži kao opredeljujuća karakteristika objekta. Na primer, ako probamo da ćeliju ubodemo iglom i ona tome počene da se protivi, onda tu ćeliju možemo nazvati umnom u poređenju sa onima koje pokazuju manje aktivno suprotstavljanje ili se uopšte ne suprotstavljaju.

Um se može razmatrati i kao pojam koji objedinjuje dušu, duh, svest i telo. U umu se odvija raspoznavanje i objedinjavanje objekata po načinu njihove reakcije.

Treba primetiti da je problem vaskrsnuća u značajnom stepenu takođe i problem uma. Ako je čovekov um dovoljno razvijen, onda mu se vaskrsenje ne čini kao nešto neobično, on nalazi da je ta pojava prirodna. Tako je isto i sa besmrtnošću. Ako čovek shvata besmrtnost kao normalno stanje, to govori o tome da je um tog čoveka veoma dobro razvijen, u datom slučaju se čak može reći da je njegov um odraz Večnosti i Tvorca.

Gore sam odredio um kao strukturu koja objedinjuje različite elemente po tehnologiji njihove reakcije. Sada tome dodajem još i sledeće: um je i organizujuća struktura za dostizanje ciljeva, za dostizanje uopšte čega god. To jest, um se može posmatrati kao mehanizam postizanja, kao sistem postizanja, na primer, vaskrsnuća ili besmrtnosti, ili bilo čega drugog.

Znanje.

Znanje je i sam prelaz iz svesti u dušu a onda obratno, iz duše u svest, a i posledica tog prelaska. To mogu da jednostavno obrazložim ovako. U svesti postoji neki element koji periodično navraća u skrovište duše, tamo crpe informaciju i vraća se, recimo tako, prosvetljeniji. Kao posledica toga, u svesti se prikupljaju znanja, to jest, u suštini dolazi do preobražaja strukture svesti zbog njenog kontakta sa dušom. I tako je znanje zapravo ono, što se dobija kao rezultat tog kontakta. To jest, u suštini znanje je kontakt svesti sa dušom. Znanja se mogu sticati, na primer, čitanjem, mada treba imati u vidu da pročitano, po zakonu opšte povezanosti, u stvarnosti već od početka postoji u duši. To se isto odnosi i na bilo koji drugi način sticanja znanja. Napominjem, da se jasnoviđenje zasniva na neposrednom opažanju znanja sadržanih u duši. Znanjem upravlja duša. Status upravljanja pripada duši.

Nakon sticanja znanja, postavlja se pitanje njihove realizacije. Realizacijom znanja se bavi um.

Rečeno se sada može ilustrovati na sledeći način. Zamislimo, da imamo veliki rezervoar. Taj rezervoar se može uporediti sa umom. Rezervoar, to jest um, sadrži znanja. Um reguliše izlaz znanja iz rezervoara.

Treba pomenuti još jednu specifičnu ulogu znanja kod vaskrsloga. Prilikom vaskrsavanja, kod vaskrsavajućeg dolazi do formiranja znanja, pri čemu se znanje formira u procesu registracije svega što se događa, znanje nastaje na osnovu svojevrstne obrade događaja koji su u toku. Zbog toga, u početnom periodu je upravo znanje, to jest ono, što iz sebe predstavlja Svet u opažanju, za vaskrslog postaje kriterijum razvoja Sveta. To je jedna od razlika između vaskrslog i živećih.

Živeći čovek se odmah pri rođenju nalazi u vezi sa celokupnom stvarnošću. Vaskrsli se neko vreme nalazio u drugačijem stanju, živio je bez formiranog fizičkog tela. Zato se, tokom prikupljanja njegovog tela a zbog registracije procesa koji su u toku, formira njegovo znanje o Svetu, a to znanje je nekakav međuelement veze između njegovog nastajanja i spoljašnje stvarnosti, i zato je u počenoj fazi za njega upravo znanje kriterijum sveukupnog Sveta u razvoju.

Odavde se vidi da je tokom vaskrsavanja znanje još i određeni mehanizam. Ta okolnost se koristi u tehnološkim uređajima koje sam razradio za vaskrsavanje ljudi i za ponovno stvaranje izgubljenih ili oštećenih organa i tkiva. Ideja je ovo. S jedne strane aparata ulazi potrebna informacija, a sa druge strane vaskrsavani tu informaciju doživljava kao stvarnost. Spoj tih dveju strana obezbeđuje jedan

međumehanizam, mehanizam znanja, a to je upravo funkcionalna svrha znanja u datom slučaju.

Korišćenjem jasnoviđenja brzina vaskrsavanja se mnogostruko povećava i vaskrsenje može da bude čak i trenutno.

Cilj izgradnje tehničkih naprava za vaskrsavanje ljudi je stvaranje takvog kolektivnog znanja koje će svakom čoveku omogućiti da sprovodi vaskrsenje na svojoj sopstvenoj duhovnoj osnovi.

Naravno, ovde postoji još i niz konkretnih tehničkih momenata, na primer to da je vaskrsavajućem najbolje prenositi informacije u odvojenim porcijama, diskretno, naročito u prvim časovima, kako bi on mogao da se ponovno uspostavlja kao da se penje po stepenicama. To je važno – davati informaciju u određenim porcijama, zato što upravo ta informacija, upravo to znanje za vaskrsavanje postaje kriterijum stvarnosti i upravo kroz taj kriterijum on međudejstvuje sa stvarnošću.

Prelaz na kriterijume stvarnosti kojima se koriste živeći obično se događa kroz otprilike mesec dana, u retkim slučajevima za mesec i po ili dva.

Kada se za vaskrslog završava taj prelazni period, onda nisu više znanja, već je sama stvarnost to što za njega postaje kriterijum Sveta.

Misao.

Misao je ona informacija koja je zapravo vezujuća karika između svesti, duha i tela. Pri tome, duša organizuje misao.

Odnosi između ovde figurirajućih pojmova mogu se bolje sagledati na primeru sledeće analogije. Zamislimo vodopad. Voda pada i sliva se naniže pod dejstvom sile zemljne teže. Sila teže se može uporediti sa duhom, a voda sa svešću. Telo odgovara korito reke kroz koje voda teče, korito reke na sebi nosi vodu. A duša odgovara onome što je sve to stvorilo: i Zemlju, i silu teže, i vodu.

Uopšte duša učestvuje u stvaranju kako neposredno, tako i posredstvom misli.

Može se reći da je misao sjedinjena sa celokupnom strukturom Sveta i označava konkretno dejstvo čoveka u toj opštoj strukturi.

Osećanje.

Osećanje je projava duše u dinamici duha, i to u onom delu gde je duh povezan sa svešću i telom. Kada duša organizuje telo, onda se osećanje javlja kao konstrukcija na kojoj se telo izgrađuje. Prema tome, osećanje predstavlja osnovu, tlo, na kome se gradi telo. I zato se smatra da osećanje potiče iz tela.

Pri međudejstvu sa stvarnošću osećanje brže od misli uočava informacije.

Već sam prešao na razmatranje onoga u čemu se sastoji razlika između misli i osećanja. Osećanje brže reaguje. Upravo zato čovek često može da kaže ili da uradi nešto i tek kasnije da shvati da to nije trebalo da kaže ili uradi.

Druga razlika se sastoji u sledećem. Kad čovek misli, onda se u fazi upravljanja nalazi osećanje. A kada čovek oseća, onda se u fazi upravljanja nalazi misao. Ovde je reč o upravljanju stvarnošću. Vidimo da misao i osećanje mogu da

zamene mesta, za zamene (svoje) oblasti. Pritom, kad na primer misao radi na upravljanju, osećanje može da se razvija.

Misao i osećanje mogu da se nalaze u jednom te istom prostoru, ali oni u osnovi ne mogu da se istovremeno nalaze u fazi upravljanja. Izuzetak od ovog pravila javlja se samo u nekoliko specijalnih slučajeva, zapravo u sledećim: kada se stvara i razvija fetus ili kada oživljava neka ćelija ili kada teče proces izlečenja od nekakve bolesti, ili u toku vaskrsavanja. U tim posebnim slučajevima misao i osećanje mogu da budu ujedinjeni i zato mogu da se istovremeno nalaze u jednoj istoj fazi.

Postoji još jedna važna razlika između misli i osećanja. Zamislite da se čovek susreće sa nekakvom pojavom, Naravno, kod njega će se, u vezi sa tom pojavom, pojaviti i misli i osećanja. Međutim, oni se različito formiraju.

Misao se formira svešću, na osnovi celokupne informacije o spoljašnjem i unutrašnjem svetu, povezane sa datom pojavom. Svest stvara i osećanje u odnosu na tu pojavu, ali drugačije. U tom procesu svest oseća telo, prolazi kroz telo, koristi sve informacije tela i u takvom potpunom međudejstvu s telom svest formira osećanje.

Postoje i neke finije razlike, ali u ovoj knjizi neću se upuštati u sitnije detalje.

A sada o tome, šta misao i osećanje imaju zajedničko.

Zajedničko je to, što i osećanje, i misli određuju poredak dejstava u strukturi svesti. Može se govoriti o postojanju poretka u procesima svesti, svest ima svoje zakone razvoja, tako da su misli i osećanja ono što kontroliše i određuje taj poredak.

Radi ilustracije ovoga možemo pogledati, recimo, kako radi arhitekta. Ako se ne upušta u podrobnosti, na primer, ako pri izradi slike ne iscrtava pedantno sitne detalje, nego krupnim potezima crta samo ono što je najvažnije, onda se može reći da misli arhitekta određuju skicu zdanja, a osećanja mogu da ocene tu skicu sa gledišta harmonije, a pored toga mogu i da kod arhitekta probude želju da posle završenog posla pođe da nešto pojede ili da popije čaj.

Tako misli i osećanja mogu da ispunjavaju jednu istu funkciju, a to je da određuju poredak dejstava u strukturi svesti.

Može se navesti još jedan interesantan primer oblasti gde misao i osećanja imaju nešto zajedničko. To je reakcija spoljašnjeg objekta, na primer, kamena ili biljke, na čoveka.

Ovde će biti potrebno da pojasnim da ne samo biljke, već i kamenje imaju elemente reakcije koji odgovaraju mislima i osećanjima čoveka. Naravno, oni su potpuno drukčiji, ali ipak i kamen živi svoj život, a uz to još i ne treba zaboraviti da sva bića daju svoj doprinos zajedničkoj kolektivnoj svesti. Taj doprinos je, razume se, kod svih različit, ali on postoji, i to je najvažnije.

Šta bi se sa tačke gledišta čoveka moglo nazvati mišlju kamena, a šta osećanjem?

Mišlju kamena može se nazvati njegova reakcija na spoljašnju sredinu. Osećanje - to je takođe reakcija na spoljašnju sredinu, ali drugog tipa, na primer, to može biti deformacija. Nešto je palo na kamen, ili, recimo, na njega je počela da kaplje voda – pojavljuju se deformacije – neka su one čak i veoma male, stvar nije u veličini, stvar je u tome da one postoje i da se mogu posmatrati kao oseti kamena, kao njegovo osećanje, koje je nastalo usled međudejstva.

Tako se ispostavlja da, kada čovek posmatra kamen, nastaje reakcija kamena koja se pruža prave koja spaja kamen sa čovekom, koja je usmerenaprema čoveku, i ta reakcija je često istovremeno i osećanje i misao kamena, to jest, osećanje i misao kamena su ovde objedinjeni.

Kada čovek pogleda biljku, kod nje takođe dolazi do objedinjavanja misli i osećanja, ali, za razliku od kamena, reakcija biljke ima pravac koji je normalan na liniju koja je spaja sa čovekom. Ako u stanu imate sobnu biljku, onda će vam opažanje njenih misli i osećanja omogućiti da stupite sa njom u kontakt, i tako na primer nikada neće te imati problema sa zalivanjem: biljka će vam sama reći da li treba da je zalijete vodom ili još nije vreme za to.

Rasuđivanja o reakciji kamena u vidu misli i osećanja na prvi pogled mogu da se nekom učine apstraktnim. Međutim, u stvarnosti to nije sasvim tako. Ako razmotrimo slučaj kada misli i osećanja kamena bivaju objedinjena, i ako razumemo zbog čega se to događa, onda je uopšte moguće shvatiti kao je ustrojena misao sa tačke gledišta prelaza znanja sa jednog objekta ka drugom. Više od toga, ukoliko združivanje karakteristika pri njihovom prenosu na druge strukture daje zakon veze, onda je na osnovu toga moguće uopšte spoznati čitavu stvarnost i svim objektima Sveta predati tehnologije večnog razvoja.

Zamislite da prenosite misli i osećanja, na primer, na kamen ili na biljku. Tada se kamen i biljka po jednom od svojih obeležja nalaze u istom svetu u kome i čovek. A u tom slučaju o njima se može saznati sve, tačnije, mogu se saznati sve njihove funkcije.

Ovde se može napraviti analogija sa mojom matematikom, o njoj sam već govorio na početku ovog razdela. Pomoću moje matematike mogu da dobijem informaciju i o nepoznatom objektu, mogu da saznam sve njegove funkcije. To je nova matematika. Njeni operatori u sebi odražavaju ustrojstvo Sveta. I zato nije obavezno poznavati sve karakteristike objekta, među njima i destruktivne. Korišćenje ove okolnosti postaje naročito važno u sprečavanju katastrofa strukturizacijom svoje svesti u oblasti upravljajućeg jasnoviđenja. U toj oblasti zadatak jasnoviđenja je ne ispoljiti negativne datosti, već maksimalno delotvorno formirati pozitivne događaje. Primenjivati upravljajuće jasnoviđenje je svrsishodno i u onim slučajevima kada su datosti za nastanak katastrofe već fiksirani. Ja sam već sprečio nekoliko takvih katastrofa globalnog karaktera.

Može se govoriti o još nečemu. Kada se među strukturama pojavi zajedništvo, onda je moguće prevesti jednu strukturu u drugu. A to znači da se, pri određenom pravilnom radu, iako možda i samo posle dugog treninga, može naučiti da se misao prevodi u osećanje, a osećanje – u misao. Ili, drukčije, možemo se naučiti da jednu stvarnost prevodimo u drugu.

Uopšte svako iz svog iskustva zna da misao izaziva određeno osećanje, i da obratno, osećanje može da izazove misao. Čovek u ujedinjenom stanju svesti često brka misao sa osećanjem, on može da jedno prepozna kao drugo. Na primer, neko može da *misli*, i to potpuno iskreno, da nekoga voli, iako u stvarnosti on možda još prosto ni ne zna, ne oseća i čak i ne podozreva, šta je to istinska ljubav. Slično mešanje misli i osećanja u životu na svakom koraku dovodi do nerazumevanja, a nekada i do velikih komplikacija.

Vidite da razgovor o mislima i osećanjima otkriva nove slojeve za razmišljanje. U vezi sa time možemo se setiti devize „Upoznaj sebe“. Jedan od njenih aspekata je upravo i pitanje o osećanjima i mislima. Ako se ovo pitanje razume, onda je već moguće graditi svoju strukturu poimanja.

Sada možemo da se vratimo na proučavanje razmatranog principa. Govorio sam o važnosti vaskrsenja za dalji razvoj a time i za razvoj mišljenja budućih pokoljenja.

Vaskrsenje je, kao što već znamo, uvek blagotvorni događaj. Vaskrsenje u širokim razmerama dovodi do promene kolektivne svesti. Deca će, na primer, početi da vladaju drugačijim intelektom, drugačijim umom, drugačijim znanjima. Njihove misli i osećanja i organizam u celini će se odlikovati većim skladom. Oni će sa mnogo većom lakoćom moći da dobijaju informaciju (setite se, da sam u Uvodu govorio o različitim načinima dobijanja informacija). Zbog toga će dete moći, na primer, da piše književna dela ili da odlično poznaje višu matematiku. I pri tome neće morati da ulaže nikakve titanske napore niti da se preopterećuje. Prosto, imaće drugačiji intelekt, um, i sve ostalo. Ono sâmo će biti drugačije. I još dodajem da će vaskrsenje u širokim razmerama dovesti do globalne promene znanja. I na samo znanja.

Buduća pokolenja će dobijati informacije i materijalne objekte iz sopstvenog mišljenja, iz sopstvenog duha. Zato otpada problem ograničenosti resursa naše planete. Eto ja, na primer, u postupku širenja tehnologije, sprovodim materijalizaciju objekata pokazujući samim tim i realnu mogućnost toga.

Na taj način, vaskrsenje dovodi do usavršavanja intelekta, uma, misli i osećanja čoveka, do njegovog usavršavanja u celini i ka ustanovljenju većeg sklada čoveka sa Vaseljenom.

ONAJ OD ŽIVEĆIH KOJI NIJE UMIRAO, UVEK ĆE MOĆI DA VASPOSTAVI OTIŠLOG U OPTIMALNIJE VREME I U NUŽNIJOJ VARIJANTI NEGO ŠTO ĆE TO MOĆI DA URADI VASKRSLI (3.12).

Pre svega o tome, da onaj koji nije umirao uvek može da vaspostavi otišlog u optimalnije vreme. Pri razmatranju principa (2.7) i (2.8) već smo videli da na informacionom planu onaj koji nije umirao ima suštinska preimućstva u poređenju sa vaskrsim.

Ako se okrenemo osnovama ustrojstva Sveta, ka onom nivou odakle sve potiče, onda je moguće govoriti o matričnoj organizaciji Sveta. Na informacionom planu svaki čovek ima svoju matricu. A kako je istinski status života – odsustvo smrti, t.j. večni život i konstantni razvoj, onda po istinskom statusu života onaj koji nije umirao ima savršeno prozračnu matricu, koja ima potpuni pristup u sve forme svesti i materije. Zato neumrevši ima veću brzinu obrade informacija i, prema tome, može vaspostaviti otišlog u optimalnije vreme.

Sada o drugom delu principa, o tome, da onaj koji nije umirao može da vaspostavi otišlog u nužnijoj varijanti. Pre svega, šta znači vaspostaviti otišlog u nužnijoj varijanti? Zar ne postoji samo jedna varijanta?

Naravno, varijanta je za vaskrslog samo jedna, zato što je vaskrsli upravo onaj čovek koji je bio i ranije. To je jednoznačno. Kada kažem „u nužnijoj varijanti“, imam u vidu nužniju varijantu sa tačke gledišta stvaralačkog organizacionog plana, to jest, onaj koji nije umirao vaspostavlja otišlog na taj način da na prvom mestu stoji prioritet života i zato se ostvaruje najnužnija varijanta za sve.

Može se napomenuti da će vremenom vaskrsli ispraviti svoje nedostatke, povezane sa njegovom prošlom biološkom smrću, on može da ih kompenzuje svojim kasnijim pravilnim razvojem i da po svom statusu postane apsolutno isti kao i oni koji nisu umirali.

PRAKSA VASKRSENjA, PRAKSA VASPOSTAVLjANjA NE PROTIVREČI NI JEDNOJ OD RELIGIJA, NI JEDNOM ZAKONODAVSTVU I NI JEDNOM OD USMERENjA STVARALAČKOG PLANA (3.13).

Dati iskaz je savršeno očevidan, jer, kao što sam već nekoliko puta rekao, vaskrsenje je uvek događaj koji je koristan za sve, a u današnje vreme ono je i fundamentalna osnova sveopšteg spasenja.

VASKRSENjE LJUDI DAJE MOGUĆNOST VASKRSAVANjA I VASPOSTAVLjANjA BILO KOJIH OBJEKATA (3.14).

Setimo se početka principa (1.1):

Istinski status Sveta je u večnom životu. Večni život obezbeđuje istinsku postojanost Sveta. Stremljenje ka postojanom Svetu stvara večni život.

Ako je Svet istinski večan, onda svaki objekat postoji uvek. Ta činjenica se koristi u tehničkom uređaju za obnavljanje izgubljenih organa koji sam razradio. Ideja prilaza je sledeća.

Vreme se može posmatrati i kao sistem paralelnih ekrana. Tada, prirodno, iza nekog od tih ekrana postoji objekat. Zato sa tačke gledišta tehnologije vaspostaviti objekat – to znači prosto otići iza potrebnog ekrana – i to je sve.

U realnom uređaju ugrađuje se, recimo, do sto paralelnih ekrana. Oni mogu da budu i veoma tanki. Kroz te ekrane propušta se impuls svetlosti sa informacijom o organu koji nas interesuje. Taj impuls pri prolasku kroz jedan od ekrana, upravo kroz nužni ekran, prolazi kroz strukture gde je razmatrani organ još postojao, gde je bio zdrav. Usled toga impuls prenosi informaciju o tom zdravom organu na potrebno mesto u organizmu čoveka. I taj organ se obnavlja.

Ako pogledamo Svet u tom kontekstu, onda u njemu ništa nikuda ne odlazi, i zato je uvek moguće uzeti nešto sa jednog mesta i premestiti ga na drugo, to jest, izvršiti običan premeštaj.

Zato nije slučajno što za osnovu uzimam ne prostor-vreme, nego premeštanje. Ako se za osnovu uzme prostor-vreme, onda je potrebno izračunavati koordinate, a to je suvišan, nepotrebn rad, a kada se oslonite na premeštanje, onda nije potrebno da se bilo šta izračunava, ne treba misliti o tome gde je objekat koji nas interesuje – premeštanje već pokazuje mesto gde se on nalazi.

I tako, uvek je moguće ući u ono vreme koje nam je potrebno, uzeti predmet koji nam je potreban i preneti ga ovde, u naše vreme. Bavio sam se tim pitanjima kada mi je bilo dvanaest godina. Pored toga, otkrio sam da, kada sa svojim fizičkim telom prelazim u prošlost, tamo takođe postojim. Naravno, može se odlaziti u bilo koje vreme i u bilo koju tačku prostora kroz duhovnu strukturu, ali sada govorim upravo o odlasku u fizičkom telu. Postoji mehanizam putovanja u fizičkom telu kuda vam se sviđa, tako da je moguće trenutno se pojaviti u bilo kojoj tački Vaseljene.

Hoću da napomenem jednu važnu okolnost. Princip (2.2) govori o međuzavisnosti duhovne i fizičke strukture. Pri tome se poznata izreka: „U zdravom telu zdrav duh“ može pročitati i obratno: „U zdravom duhu zdravo telo“. Vidimo da je druga izreka kao neki odraz prve. U samoj stvari ovde imamo primer čitanja u odrazu. Drevni Grci su na primer mnoge tekstove čitali u odrazu, mada savremenim ljudima ta tehnika nije poznata.

Izraz „U zdravom duhu zdravo telo“ govori o tome da se telo nalazi u duhu i prema tome i u duši, to jest, da je telo deo duše.

Gore sam izložio svoju ideju na osnovu koje radi uređaj za obnovu izgubljenih organa. Ali tehnički aparati su prolazno pomoćna sredstva koja su potrebna samo dok još nije dostignut potrebn nivo duhovnog razvoja. Kada taj nivo bude dostignut, onda neće biti potrebna nikakva pomoćna sredstva, biće dovoljno sile duha za vaskrsenje. I tada će postati očevidno da vaskrsenje pokazuje da duša, duh, svest, i uopšte sve ono što pripada ličnosti, najpunije, najskladnije odražavaju postojeći Svet, a potpuni odraz – to i jeste, u suštini, stvaranje Sveta. Vaskrsenje sobom licetvori tu istinu. I zato vaskrsavanje ljudi zaista daje mogućnost za vaskrsavanje i vaspostavljanje bilo kojih drugih objekata. Uvek je moguće u potpunosti vaspostaviti objekte koji su postojali u prošlosti, čak iako su oni u sadašnjosti

razrušeni. Čak i samo istinsko poimanje tih principa će omogućiti vaspostavljanje bilo kog objekta. Pri tome to vaspostavljanje može biti i trenutno.

Kao primer mogu da navedem slučaj iz moje prakse. Na primer, jednom u avionu je bila oštećena instrumentna tabla, zbog čega je avion počeo da pada. Realno sam vaspоставio tu tablu u padajućem avionu – i situacija se popravila, avion je ponovo nastavio da normalno leti. Taj događaj su potvrdili podaci dobijeni dešifrovanjem zapisa iz crne kutije.

4

Prelazimo sada na poslednji razdeo principa vaskrsenja.

VASKRSENJE JE UPRAVLJANJE SVIM SPOLJAŠNIM PROSTOROM
(4.1).

Pri vaskrasavanju imamo posla sa sledećom zanimljivom pojavom: sav spoljašnji prostor kao da igra ulogu pritiska. Ta situacija se može uporediti sa onom u kojoj se svako od nas nalazi na Zemljinoj površini. Radi se o atmosferskom pritisku. Vazduh je veoma razređena sredina, njegova gustina je mala u poređenju sa gustinom tvrdih tela. Međutim, visina atmosferskog sloja je veoma velika i zbog toga on svaki kvadratni santimetar na površini Zemlje pritiska silom od jednog kilograma. Tako je svaki kvadratni santimetar našeg tela podvrgnut dejstvu sile od jedan kilogram.

Isto tako pri vaskrsavanju može se posmatrati delovanje takvog fizičkog i u isto vreme biološkog principa: na svakom vaspostavljenom elementu pojavljuje se pritisak informacija, informacionih sistema, bioloških sistema, fizičkih sistema. Taj pritisak koji se pojavljuje prilikom vaskrsavanja deluje na svaku ćeliju, na svaki molekul, na svaki element u nastajanju.

Ovde treba napomenuti da prilikom ponovnog stvaranja nekog elementa radi njegove materijalizacije treba faktički razgrnuti prostor, a isto tako i vreme, ali najpre prostor, i to spoljašnji, jer se vaskrsenje ostvaruje na osnovu impulsa koji dolazi iznutra, to je unutrašnji impuls, impuls duše.

Odavde sledi da je pravilno odašljanje duhovnog impulsa, stvorenog, kako kažu, na unutrašnjem nivou, to jest na nivou duše – upravo i jeste mehanizam vaskrsenja. Vidimo, prema tome, da pri pravilnim pulsacijama duše, da tako kažemo, telo postaje večno. Ili, drugim rečima, kada je upravljanje celokupnim spoljašnjim prostorom pravilno, čovek postaje besmrtn.

Ako razmatramo ponovno stvaranje elemenata vaspostavljanog objekta, onda se može primetiti sledeće. Eto, na primer, kao rezultat impulsa svesti bila je načinjena ćelija. Sada treba upravljati celim spoljašnjim prostranstvom tako da ta ćelija ne nestane, da se ona očuva, da bi nastala još jedna ćelija. Sada imamo već dve ćelije i spoljašnji prostor. Nastavljamo da dodajemo ćelije. Evo, već imamo organ i spoljašnji prostor, onda ceo niz organa, i eto, na kraju, već postoji i ceo čovek i

celokupni spoljašnji prostor. Tu treba dodati i još nekoliko karakteristika datog događaja, na primer, na kom konkretnom mestu treba da se dogodi vaskrsnuće.

Postepeno razmatranje procesa vaskrsenja po elementima uzelo nam je nešto vremena, međutim u stvarnosti taj proces može da se odigra veoma brzo, i čak praktično trenutno.

Smisao razmatranog principa možemo i ovako formulisati. Spoljašnji prostor se može doživeti i kao tačan sistem, i onda se pri određenoj reakciji na taj sistem u procesu vaskrsenja i pojavljuje vaskrsli ili vaspostavljeni objekat. I to je uostalom još jedna od tehnologija vaskrsavanja, pri kojoj se prostor koristi za vaspostavljanje objekta.

Treba još napomenuti da je pri vaskrsavanju moguće koristiti dva prilaza: iznutra i spolja. Pri prvom prilazu onaj ko vaskrsava, gleda na spoljašnji prostor kroz vaskrsavanog, i kao da pritiska na potrebnu tačku prostora. Pri drugom prilazu vaskrsavajući, obratno, posmatra sa strane spoljašnjeg prostora. Konačni rezultat je, razume se, jedan te isti.

I tako, kada se odvija proces vaskrsavanja, sve veze Sveta su zauzete, sve one počinju da se menjaju i u vezi sa time treba ostvariti upravljanje celim spoljašnjim prostorom na taj način, da bi se dogodio akt vaskrsnuća.

ČOVEK – TO JE CELOKUPNI SPOLJANJJI I UNUTRAŠNJI SVET ISTOVREMENO (4.2)

Čovek u Svetu zauzima sasvim posebno mesto. Već sam o tome govorio. A to je povezano sa time što je čovek stvoren po liku i podobiju Božjem.

Ranije sam govorio o orlu, o njegovim zadivljujućim sposobnostima, o tome da vlada teleportacijom, o tome da ume da stvara antigravitaciju i o mnogom drugom. Ali ako se posmatra unutrašnji i spoljašnji svet orla, ispostavlja se da je njegov unutrašnji svet realizovan u manjem stepenu nego spoljašnji. Drugim rečima, informacije unutrašnjeg i spoljašnjeg sveta kod orla su različite, a kod čoveka su one iste. I čak se može reći da, ako je kod nekog objekta informacija unutrašnjeg i spoljašnjeg sveta ista, istovremeno, onda taj objekt i jeste čovek. I može se dodati, kako pokazuje analiza razvoja Sveta, da se svi objekti informacija razvijaju u pravcu ka čoveku. U pravcu čoveka, ka njegovom obliku, njegovim principima reagovanja i razvoja teži, uopšteno govoreći, ceo Svet.

Projave ovoga mogu se svuda videti. Obratimo se, na primer, radu astronoma. Naučnici, naoružavši se teleskopima, proučavaju zvezde, sazvežđa, galaksije, ukratko sve što se otkriva njihovom pogledu. Hajde da sa strane pogledamo delatnost naučnika. Onda možemo da napravimo poređenje.

Zamislite da ste se odjednom našli u unutrašnjosti čovečjeg organizma, recimo u plućima. Osvrnuvši se oko sebe, počeli biste da unosite u dnevnik posmatranja sve što vidite iz svoje pozicije. Takođe bi mogli da snimate različite objekte i svakakva nagomilavanja, na primer, istih tih ćelija. Takva slika bi vam se

otkrila iznutra. Isto tako naučnici nisu svesni toga da optičkim teleskopima posmatraju veliki organizam iznutra. Kada bi mogli da pogledaju taj organizam spolja, sa strane, onda bi ugledali informacioni lik čoveka.

I tada kao otkrovenje dolazi novo poimanje već pominjane izreke: „Čovek je stvoren po liku i podobiju Božjem.“ Taj iskaz, kao i svaka velika istina, ima mnogo grana, mnogo strana.

Ako objektima Vaseljene koje posmatraju astronomi, pridemo sa upravo opisane tačke gledišta, onda se može čak i prognozirati, kako će se ti objekti i sama Vaseljena dalje razvijati. Za to je potrebno prosto poznavati razvoj čoveka ovde. Znajući razvoj čoveka ovde, može se govoriti i o budućem razvitku Vaseljene. Može se reći, na primer, o tome, kakva će biti dinamika Večnosti. Mogu reći da će statični likovi preći u dinamične. Tamo čak neće biti pojma prostora. Prostor će se tamo uvući u strukturu duše, u strukturu duhovnog impulsa. I zato se dobija da se tamo već u samom neposrednom smislu kao osnova pojavljuje duša, duh, a on, duh, sve formira.

Po analogiji sa čovekom, koristeći princip sličnosti, može se reći da se uzajamno formiranje opažanja i Sveta sada odvija na nivou atoma, molekula, ćelija. U budućnosti će se koncentracija materije uvećavati, pojavljivaće se organi, iako se oni i sada formiraju, pojaviće se mozak, oformiće se međudejstvo među odvojenim delovima tog gigantskog organizma.

I kada govorim da je spas Sveta na jednom mestu – i upravo u vreme spasenja svega, onda je i to lako shvatiti na osnovu principa sličnosti. Ako čovek ima nekakvu tešku bolest, na primer, bubrega ili srca, onda mu život može biti ugrožen. Ako se poboljša funkcija tih konkretnih organa, ako se oni učine zdravima, onda će i ceo čovek postati zdrav. Tako je i sa svetom. I još treba imati u vidu da je sve stvoreno na osnovu principa uzajamnog dejstva, međusobne ispresecanosti, uzajamne uslovljenosti.

I tako, sada se formiranje Vaseljene odvija uglavnom na nivou atoma, molekula, ćelija, mada se već uočavaju i procesi i njihove koncentracije, pa, sledstveno tome, i formiranje tvorevina tipa organa, na primer, srca, a dalje će se ostvarivati prelaz ka pulsacionim nivoima, tipa kucanja srca. Zato ono, što naučnici nazivaju širenjem Vaseljene, u stvari predstavlja samo izdvojenu fazu u jednom od otkućaja „srca“ u nastajanju, i sa time povezanim širenjem pluća.

Znajući sve ovo, moguće je stvoriti takve sisteme teleskopa kroz koje će se moći sagledati prostor sa druge strane, a samim tim moći će da se posmatraju zvezde, kuglaste magline, galaksije, sa koje bilo strane, i spolja, i iznutra. Više od toga, znajući kako se razvija Vaseljena, mogu se napraviti i takvi optički sistemi koji će moći da vide i buduću strukturu objekta, to jest, kakav će on biti. Može se napomenuti, da su se u davna vremena za slične ciljeve upotrebljavali kristali:

potrebnu informaciju davali su oblici koji su u njima nastajali. Iako je, naravno, najjednostavnije dobiti informaciju pomoću jasnoviđenja.

U vezi sa rečenim može se učiniti i napomena o kosmičkim putovanjima. Sve je, kao što sam već rekao, povezano sa likom čoveka, s njegovim oblikom, sa delanjem i međusobnim dejstvom njegovih organa. Ako znamo kako se u čoveku kreće krv, kako radi njegovo srce, kako uopšte radi čovečji organizam, onda se mogu praviti svemirski brodovi koji će se kretati na prirodnom nivou kretanja prostora. Ovo ću objasniti malo podrobinije.

Još jednom ponavljam, da se sada nalazimo na nivou razvoja koji se odlikuje time da uglavnom opažamo molekularnu strukturu Vaseljene. Upravo tako mogu se interpretirati rezultati osmatranja astronoma. Međutim, ako to uzmemo za tačku gledišta, onda se odmah može reći kako treba organizovati kosmički let.

Ako uzmemo bilo kakvu česticu krvi, sasvim sićušnu, a koja se u sadašnjem trenutku nalazi, recimo, u oblasti noge, onda će se ona, kroz neko vreme, zbog kretanja krvi kroz krvne sudove, po kanalima u organizmu, naći u oblasti srca. Napominjem, bez ikakvog truda sa vaše strane. To premeštanje se dogodilo prosto zato što se ta čestica nalazi unutar živog organizma. Naša Vaseljena je takođe živi organizam, samo veoma veliki. Analogija koju smo upravo upotrebili daje nam mogućnost da shvatimo da kosmičkom brodu u stvari nisu potrebni nikakvi pokretači. Jedino što treba uraditi da bi se ostvarilo kosmičko putovanje, je da se kosmički brod postavi u korito potrebnog kanala – i to je sve. A onda će se kroz neko vreme brod sam pojaviti tamo gde nam je potrebno. Više od toga, ako dublje proniknemo u ova pitanja, postaće jasno da se naš brod može čak i trenutno stvoriti, na primer u drugoj Galaksiji. U principu, kada se dostigne određeni nivo duhovnog razvića, svaki čovek i bez ikakvih brodova može po svojoj želji da se stvori u bilo kojoj tački Vaseljene.

Mogu da navedem još jedan važni primer primene moje nauke, koji se odnosi neposredno na ovu temu.

U sadašnje vreme razradio sam tehnologiju gradnje kosmičkih brodova kojima se upravlja putem optičkog sistema. Taj sistem je ostvaren na bazi kristala. Dovoljno je u kristal poslati misaoni signal da bi on počeo da pokreće ceo mehanizam, pri čemu je u početnom impulsu dovoljno zadati samo koordinate odredišta – sve ostalo kristal će sam uraditi. Sam će odrediti potrebni kanal i sam će postaviti brod u potrebnu tačku. U osnovi ovog principijelno novog načina kosmičkih letova nalazi se princip sličnosti, sličnosti Vaseljene i čovečijeg organizma.

Kao što sam ranije kazao, na osnovu ove sličnosti mogu se praviti prognoze o daljem razvoju Vaseljene. Međutim, da bi te prognoze bile ozbiljne, one moraju da se baziraju na poznavanju zakona, zakona razvoja. Zato, ako hoćemo da razumemo tok daljeg razvoja Vaseljene koristeći princip sličnosti, treba ne samo da dobro

upoznamo građu čovečijeg organizma, već i da izučimo psihologiju čoveka, i načine na koje on opšti sa drugim ljudima, i da razaznamo kako se uopšte ostvaruje veza u ljudskom društvu. Posle rešavanja tih pitanja biće moguće kontrolisati već značajno velike oblasti Sveta, jer ovaj princip je dovoljno jednostavan.

Upravo razmatrani princip sličnosti može se proširiti na razradu novih tehnologija, na izradu principijelno novih tehničkih aparata, sličnih kosmičkim brodovima, o kojima sam upravo govorio. A ono što je veoma važno, to je da će taj princip obezbediti harmoničnost razvoja.

Navešću i druge primere iz moje prakse koji govore o primeni principa sličnosti. Pri preobražavaju jednog objekta u drugi, svaki objekat treba da se se preobražava po principima organizacije čoveka. Kada, na primer, prevodim jednu materiju u drugu, onda oblik čoveka može da posluži kao oblik prelaza. Kada sam, pretpostavimo, počeo da posmatram neku materiju, i kad sam počeo da opažam informaciju koju ona emituje, onda nezavisno od toga kakva znanja postoje o toj materiji, simbolička ili u vidu formula, u datoj materiji, u svakom njenom elementu, uvek se vidi čovek.

Ako ponovo pogledamo, na primer, onog lava, videćemo da je on zapravo struktura misaonih oblika čoveka. Ako sa te tečke gledišta pogledam orla, postaće jasno, da on predstavlja strukturu događaja koje čovek priželjkuje. Ovaj niz se može produžiti do beskonačnosti. Ako dublje proniknemo u sve to, može se otkriti da je sva spoljna sredina, spoljna u odnosu na čoveka, stvorena u oblicima njegovih pojavljivanja. To jest, da bi se razumelo zašto su životinje ili drugi objekti, ili uopšte materija, stvoreni upravo takvim kakvi su, da bi se to razumelo treba pogledati čoveka i njegova dejstva. Sve što čoveka okružuje – to su njegova sadašnja dejstva i rezultat prethodnih njegovih dejstava. Odavde sledi da kada čovek istrebi neku vrstu, on time faktički samog sebe povređuje. U razumevanju ovoga krije se istinska ekologija.

Na osnovu znanja koja predajem, odmah se može reći šta će se dogoditi kao rezultat istrebljenja neke određene vrste životinja od strane čoveka, kakva će se evolucionarna vrsta pojaviti u budućnosti, to jest kakav će biti konkretni oblik sledeće vrste životinja. Može se takođe reći i do kakvih će konkretno promena dovesti tehnogeni put razvoja. Znajući sve to, može se balansirati i mogu se stvarati onakvi oblici kakvi su potrebni.

U budućnosti ukrštanje vrsta i rodova, njihova sinteza, više neće biti principijelni problem, za razliku od onog što imamo danas. I ako budemo hteli da napravimo nekakvu složenu vrstu, to će biti izvodljivo. Tehnologija je tu prilično jednostavna – treba znati organizaciju čoveka.

Tako iz davnih vremena poznata izreka: „Spoznavaj sebe!“, kao što vidimo, ima mnogo strana. Postizanje tog principa daje izvorno poimanje ustrojstva Sveta, a njegova realizacija dovešće do efektivnog otvaranja cveta života.

DILATACIJA VREMENA, NJEGOVO UDALJAVANJE ILI PRIBLIŽAVANJE ZA NEKE ASPEKTE PROSTORA I OZNAČAVA VASKRSENJE (4.3).

U drugom razdelu ovog poglavlja već se govorilo o tome, da je vreme konstrukcija svesti. Vreme se stvara u odnosu na prostor mislima ljudi. Za ljude sa uobičajenim stanjem svesti uvođenje vremena je, može se reći, veoma korisno, čak i neophodno. Ono im stvara mnogo udobnosti. Uzmimo samo red vožnje železnice ili poletanja aviona. Raspored polazaka obezbeđuje uredenost i bezbednost kretanja. I uopšte pojam vremena se praktično primenjuje u svim oblastima života.

Stvaranje pojma „vreme“ označava i stvaranje informacije, i stvaranje prostora, takvog prostora u kome postoji pojam vremena. U formulaciji principa govori se o dilataciji, udaljavanju i približavanju vremena za neke aspekte prostora. Tu se radi o onim prostorima u kojima vreme postoji. I pored toga, još i o tome, da vreme nije povezano samo sa prostorom, nego da ima još i njegove karakteristike, kao što je širenje (dilatacija), udaljavanje ili približavanje.

Taj prostor, u kome postoji pojam vremena, za vaskrslog znači život. A vreme se u odnosu na prostor, upravo sam rekao, stvara mislima ljudi. Zato možemo da vreme misaono rastežemo, udaljujemo, približavamo. A kako su za ljude sa svakodnevnim stanjem svesti mnoge pojave povezane sa vremenom, kao na primer, pojam odlaska, onda njima biva razumljivo da se širenjem vremena, njegovim udaljavanjem ili približavanjem zaista može ostvariti vaskrsenje.

Na upravo razmatrano pitanje može se pogledati iz donekle drugačijeg ugla. U odnosu na pojmove života i vaskrsenja dilatacija vremena, njegovo udaljavanje ili približavanje u stvari znači uvođenje mesaonog oblika o vaskrsnuću. A uvođenje misaone forme dovodi do promene strukture stvarnosti.

Sada ću pojasniti temin „misaoni oblik“.

Misaoni oblik.

Misaoni oblik – to je struktura koja se opaža putem čovečije svesti, a koja se odnosi na onaj korpus informacija koji se naziva mišlju. To jest, misaoni oblik je faktički konkretni geometrijski oblik koji sadrži misao čoveka.

Ako uzmemo prostor misli (možemo da ga zamislamo ili da neposredno uđemo u njega), onda, na primer, sto u njemu predstavlja jednu konfiguraciju informacija, stolica – drugu, čovek – treću. To jest, misaonii oblik je upravo oblik koji u vezi sa mišlju koja je u njemu sadržana odgovara nekom objektu informacije.

Rizimirajući rečeno, može se reći sasvim jednostavno da je misaoni oblik oblik misli koji sadrži neku konkretnu informaciju.

Kao što sam rekao, misaoni oblik se poima putem svesti. Kada se u životu susretete sa nekim objektom, možete da ga razmotrite iz različitih uglova. Ako je to na primer avion, možete da razgledate, recimo, pilotsku kabinu, ili krila, ili rep. Tako je i sam misaonim oblikom. Ukoliko je to zaista postojeći objekat, stvarni oblik, onda pri njegovom opažanju svest može da mu priđe se različitih strana. I kao

što kod aviona možete da vidite njegove različite elemente, tako i u ovom slučaju pri susretanju svesti sa raznim stranama misaonog oblika odvija se opažanje različitih misli.

Razmotrimo jedan konkretni primer. Neka je, recimo, čovek pošao u prodavnicu da kupi sebi flašu mineralne vode. U odgovarajućem misaonom obliku sadržana je ideja čoveka o kupovini mineralne vode, ali ne samo to. U njemu je sadržan i pojam o tome kuda će ići, kojim putem, i da je za to potrebno da se obuče, ako je recimo napolju zima. Sve to i mnogo šta drugo sadržano je u jednom datom misaonom obliku.

Koristeći se naučnim jezikom, može se reći da je u jednom misaonom obliku sadržano mnogo misaonih parametara. Skeniranje misaonog oblika radi uočavanja tih parametara, to jest, obrada informacije sadržane u misaonom obliku može da se odvija različitom brzinom u zavisnosti od nivoa razvoja čoveka, a razlika tu može biti veoma bitna. Čovek sa uobičajenim stanjem svesti, po pravilu, uopšte opaža samo deo misaonog oblika. Ako je nivo duhovnog razvoja čoveka dovoljno visok, onda se opažanje misaonog oblika odvija istovremeno sa svih strana, to jest u potpunosti, a uz to i trenutno.

Razmatranje pojma misaonog oblika je važno i još sa jedne praktične tačke gledišta. Radi se o upravljanju tehničkim sistemima. Pozabavimo se ovim pitanjem.

Postoji ovakva činjenica: misaoni oblici se po geometrijskim parametrima obavezno krajevima spajaju sa jednom od projava duše. Takav je život. Takva je realna situacija. Misao je po hijerarhiji povezana sa dušom, ili neposredno, što istina retko biva, ili posredno, preko strukture nagomilanog iskustva. Zato se misaonim oblikom upravlja neposredno iz duše. A ukoliko duša reaguje na realnost fundamentalnog plana, dobija se usporavanje procesa razmene misaonog oblika sa spoljašnjim svetom ili ta razmena tokom nekog perioda uopšte i ne postoji.

I tako, misaonim oblikom se upravlja neposredno iz duše i zato impuls iz spoljašnjeg sveta ne može da dopre do njega, ne može da ga izmeni, pa prema tome upravljanje pomoću misli predstavlja najzaštićeniji sistem upravljanja.

Reklo bi se na prvi pogled da kod upravljanja tehnikom najpouzdanija treba da budu tehnička sredstva, jer bi trebalo da su ona postojanija nego misao. Međutim, u stvarnosti nije tako. U stvari misao je najpostojaniji sistem i zato upravljanje tehnikom pomoću misli ili misaonog oblika predstavlja najpouzdaniji vid upravljanja.

Ovo se može razumeti na konkretnom primeru. Neka, recimo, avionom upravlja automatski pilot. Kontakt tehnike, u ovom slučaju automatskog pilota, sa spoljašnjom sredinom postoji neprestano, i to predstavlja značajnu potencijalnu opasnost. U automatski pilot može, na primer, da dospe strano telo, ili se on može izbaciti iz stroja na neki drugi način. Ako je pak upravljački sistem misao, ona faktički uopšte ne može da ima kontakt sa spoljašnjom sredinom. I mada, naravno, u

principu kontakti postoje među svim elementima, u ovom slučaju radi se o vremenu trajanja kontakta, o tome da kontakt ostvaren mišlju može biti trenutni, dok je kontakt automatskog pilota kako sa avionom tako i sa spoljašnjim prostorom neprestan. A ako je kontakt upravljačke misli sa avionom trenutni, onda spoljašnje sredina tu misao više ne može da promeni. I zato avion može spokojno da leti po planiranoj maršruti, i on će je i preleteti, šta god da se pri tome događa.

Hoću ovde posebno da naglasim da se u misao može uneti i element bezbednosti bilo kog objekta. Ta mogućnost se bazira na zaštićenosti misli od spoljašnje sredine.

Za uređaj za prenos informacija u upravljanja pomoću misli dobio sam pronalazački patent.

Vraćamo se pitanju korišćenja misaonih oblika u cilju vaskrsavanja. Stvorivši potrebni misaoni oblik, moguće je obnoviti telo, ponovo ga stvoriti na bilo kom mestu čak i tamo gde, pretpostavimo, sredina nije pogodna za život, gde, recimo, nema vazduha, ili postoji samo vakuum. Međutim, ako je misaoni oblik sačinjen pravilno, onda će se u toj sredini umesto vakuuma pojaviti kiseonik i sve ostalo što je potrebno, i sve će biti kako treba.

Jednom su me zamolili da vaspostavim davno uginulu sobnu biljku. Stvorio sam potrebni misaoni oblik i biljka je izrasla i ozelenela, iako tamo nije bilo vode a zemlja se od onog vremena odavno osušila. Pravilni misaoni oblik menja spoljašnju sredinu na potreban način.

Kako se mogu objasniti slične pojave? U osnovi takvih pojava leži sledeći fundamentalni princip:

SVET SE SASTOJI OD UZAJAMNODEJSTVUJUĆIH STRUKTURA. ZATO PROMENA JEDNE STRUKTURE DOVODI DO PROMENE SVIH DRUGIH STRUKTURA. OPAŽANJE I SVEST SU JEDNA OD STRUKTURA SVETA. PREMA TOME, PROMENOM OPAŽANJA I SVESTI MOGUĆE JE PROMENITI SVET.

Eto zbog čega stvarnost reaguje na misaoni oblik, odaziva se na njega, i naš zadatak se sastoji u tome da odziv stvarnosti na misaoni oblik o vaskrsenju dovede do samog vaskrsenja. Faktički to liči na obučavanje stvarnosti. Da, stvarnost je tako ustrojena da ju je moguće trenirati, ona se može obučavati. Može se, na primer, mirno sedeti i početi sa praktikovanjem. Cilj toga je sledeći: treba tako istrenirati stvarnost da ona počne da se podaje i da kao rezultat daje vaskrsenje. To jest, stvarnost se u ovom slučaju posmatra kao sredina kojom se može upravljati i koja se može trenirati.

Na ove procedure može se baciti pogled i iz drugog ugla. Iako se u stvari, naravno, sve vreme radi o jednom te istom, prosto se koriste različite reči. Za čoveka sa običnim stanjem svesti u prostoru, u kome postoji pojam vremena, postoji i pojam „život“. Mi uvodimo reč „vaskrsenje“ i počinjemo da je pokrećemo: udaljujemo je,

približavamo, postavljamo u različite položaje u odnosu na život. Ako odmah dospemo u oblast prostor-vremena, gde se pojam života poklapa sa elementom njegove večnosti, onda se vaskrsenje događa trenutno.

U drugom razdelu ovog poglavlja govorio sam kao se odvija vaskrsenje čoveka kada on dospe u specijalnu ćeliju prostor-vremena. Govorio sam i o tome, da u tu ćeliju može da dospe i čovek kod koga je došlo do prekida događaja. On dospeva u tu ćeliju – i nastavlja dalje da živi. Sada ću navesti primer jedne od varijanti prekida događaja.

Poznato je mnogo slučajeva kada je čovek odjednom nestajao, često svima pred očima. Samo što je bio ovde, razgovarao sa nekim – i odjednom je nestao, kao da je u zemlju propao. Ponekad se on nakon izvesnog vremena ponovo pojavljivao, pri tome apsolutno isti, u istom odelu, u istoj starosnoj dobi, i za njega samog to nestajanje je bilo neprimetno, njemu se činilo da je trajalo samo jedan trenutak, iako je moglo proći sto ili dvesta godina. Taj čovek kao da je propao u nekakvu pukotinu u prostor-vremenu a sada se opet obreo među nama. Ako je od momenta njegovog nestanka prošlo mnogo vremena, onda njegova odeća, govor, reči i izrazi koje upotrebljava odmah govore onima okolo da čovek dolazi iz druge epohe.

Sušтина ove pojave sastoji se u tome da u sličnim slučajevima čovek dospeva u prostor u kome ne postoji pojam vremena. Između ostalog imao sam i ovakve slučajeve u vidu kada sam prilikom razmatranja principa (2.3) govorio o privremenom prekidu događaja za nekog čoveka.

ONO O ČEMU ČOVEK RAZMIŠLJA, ONO, ŠTO ON GOVORI I ONO ŠTA RADI NOSI OSOBINE VEČNOSTI. (4.4)

Prilikom objašnjavanja principa (1.8) već sam rekao da u oblasti informacija postoji ovakav princip: ako je bilo šta jednom bilo urađeno, onda to u tom vremenu, u kome je urađeno, postoji večno.

I misli su dela. Zato, ako je čovek o nečemu mislio, onda se ta misao fiksira u bazi podataka. Pri tome se ona fiksira zauvek, jer tamo nema ničega što nalikuje kompjuterskim virusima koji postoje u običnim kompjuterskim mrežama i koji mogu da unište informaciju koja se u njima čuva. U bazi podataka Kosmičke Mreže informacije se zauvek čuvaju.

U dela se ubrajaju i izgovorene reči, to jest razgovor. Uopšte ovaj princip neposredno sledi iz toga da je čovek stvoren po liku i podobiju Božjem, a Gospod Bog je večan i stvara samo večno, i zato sve što radi čovek nosi karakter večnosti. To je dovoljno jasan princip.

PRINCIP VEČNOSTI. ON OBEZBEĐUJE OTIŠLIMA SEĆANJE NA TO, DA ĆE SE DOGODITI NJIHOVO PONOVRNO STVARANJE (4.5).

Princip Večnosti govori o tome, da su u večnom sistemu veza postojeće veze organizovane na takav način da će otišli ponovo biti živi. Međutim ovde je važnija duhovna strana, ovo je u suštini duhovni princip.

Već znamo da je život u principu večan, to je pohranjeno u strukturi Sveta. A ukoliko je u pojam duha od početka položen pojam Večnosti, onda živeći zna, uvek zna, u krajnjoj meri na nivou duše, da neće umreti, da će živeti večno i da će, ako bude vladao odgovarajućom tehnologijom, moći da vaskrsava druge. I zato svest otišlih i njihova duša odlično i sami shvataju, i to zbog dodira sa svešću živećih, da će biti vaspostavljeni.

I zato ovaj princip, princip Večnosti, istupa kao nosilac svetlosti, kao svetlost koja može da vodi čoveka i da ga razvija.

Treba napomenuti da, kada čovek odlazi, već u prvom momentu posle odlaska ovaj princip otišlima postaje vidan, i oni ga opažaju ne više samo na nivou duše, već i potpuno svesno.

Mnogi od onih koji su preživeli kliničku smrt pričaju o zadivljujućem spokojstvu koje ih je obuzimalo u tom stanju, o svetlosti koja se pojavljuje. To spokojstvo i ta svetlost nastaju od dodira sa Večnošću. To Tvorac onome koji pokušava da ode daje takav rakurs poimanja Večnosti. U nastaloj svetlosti Bog predaje znanje o večnom životu. Oni koji su razvili strukturu svesti i pre primanja tih znanja odmah se vraćaju.

Napominjem da, ostajući u našem običnom fizičkom telu možemo brzo da steknemo sposobnost da proživimo opisana stanja i razumemo ovaj i druge principe. Za to je potrebno povisiti nivo stanja svesti. U višim stanjima svesti svi ti principi su naprosto očevidne istine.

KRETANJE OTIŠLIH PO NJIHOVOJ ZEMLJI ŽIVOTA, BAJKOVITOJ ZA NAŠE POIMANJE, U STVARI SE OSTVARUJE KROZ STRUKTURU NAŠE SVESTI (4.6).

Kako da se razume tvrdnja da se kretanje otišlih po njihovoj zemlji života u stvari ostvaruje kroz našu strukturu svesti? U ovoj tvrdnji ima nekoliko strana. Jednu od njih već smo razmatrali u vezi sa prethodnim principom (4.5). A čak i ako živome nije mnogo poznata tehnologija vaskrsavanja ili čak i ako o tome uopšte ništa ne zna, ipak je u strukturu njegove svesti položeno znanje o tome, da će otišli biti vaspostavljeni. U strukturi svesti živećih to već postoji. I zato se, kao što sam rekao, to znanje kod otišlih nalazi na nivou duše, a usled dodira sa svešću živećih.

Postoji i druga strana ove tvrdnje. Kretanje otišlih se ostvaruje kroz strukturu naše svesti, zato što u našoj svesti za sad još postoji pojam o odlasku i o otišlima. Ta naša predstava o normalnosti odlaska, o njegovoj prirodnosti daje mogućnost da se odlazak i otvaruje. Otišli postoje samo zbog dopuštenja u našoj svesti da oni postoje. Kada naraste opšte poimanje toga da je život u stvari večan, da smrt nije nužna, da ona, naprotiv, samo usporava duhovni razvoj čoveka, kada zbog sve većeg razumevanja od strane čoveka tih iskonskih realija života iz strukture njegove svesti nestanu pojmovi odlaska i otišlih, i to novo poimanje postane sastavni deo kolektivne svesti, tada će svi večno živeti, nikakvog odlaska i nikakvih otišlih

jednostavno više neće biti. Na taj način, dovoljno je pravilno razumeti Svet i neće biti otišlih, svi će večno živeti.

U formulaciji ovog principa važna je reč „kretanje“ Ali ne radi se samo o dinamici koja postoji u stanju kliničke smrti ni o onoj o kojoj pričaju oni koji su se iz tog stanja vratili nazad u naš svet. Hodnici koje oni opisuju, pojavljivanje spokojsva, pojava svetla – sve se to zaista događa, i to, kao što sam rekao, kao rezultat dodira sa Večnošću. Međutim sad govorim o sasvim drugačijem kretanju, o dinamici potpuno drugog plana.

Radi se o sakupljanju baze mikroelemenata i baze događaja. U stanju otišlih zapravo ne postoje pojmovi zaustavljanja ili prekida procesa. Posle nastupa biološke smrti odmah počinje sakupljanje, sakupljanje po strukturi Večnosti. Nastaje kretanje, na primer informacija, počinje organizacija životnih postavki, počinju određeni mikroprocesi i mnogo šta drugo. Ti procesi se usmeravaju ka unutrašnjosti čoveka, kako i treba da bude po logici stvari pri sabiranju njegove mikroelementne i događajne baze.

Na taj način, samo što nastupi trenutak odlaska i počne biološki raspad ćelija, to jest, čim počne razlaganje tela, odmah počinju i procesi koji su nepohodni za vaskrsenje, počinje prikupljanje po usmerenju okrenuto unutar čoveka.

Sve ovo u velikoj meri potvrđuje apsolutno otstustvo pojama smrti. Postoji samo život i njegov beskonačni razvoj.

Ovo što smo upravo rekli o prikupljanju mikroelementne i događajne baze posle odlaska daje nam mogućnost da uvidimo još jednu stranu toga kako se ostvaruje kretanje otišlih kroz strukturu naše svesti. Imam u vidu sledeće. Kada živeći obeležavaju deveti i četrdeseti dan ili učestvuju u bilo kakvim ritualima ili proslavama, poput Rođenja Hristovog, samim tim oni iskazuju otišlima suštinsku podršku. Jer naša svest je kao što već znamo tako ustrojena, da u sebi sadrži princip vaspostavljanja, to jest vaskrsenja, a kako se u vreme pomenutih praznika odvija posebno jako međudejstvo struktura svesti živećih i otišlih, to svest živećih, čak i ako oni toga nisu ni svesni, ipak pomaže otišlima da se aktivno vaspostavljaju. Upravo to i jeste glavni cilj postojećih obreda i proslava. Oni podržavaju vaskrsenje otišlih, pomažu njihovom prelasku u unutrašnju strukturu, ubrzavaju proces prikupljanja.

Poznavajući principe organizacije čoveka, njegovo prikupljanje se može ostvariti trenutno. Takođe se trenutno može i zaustaviti nastupanje biološke smrti. U savremenoj medicini za izvođenje čoveka iz stanja kliničke smrti se koristi impuls visokog napona. Sve je to svojevrsni potres. Kako je to, međutim, mehanički metod, on zapravo retko uspeva.

U drevnoj Kini mogli su da povrate čoveka čak i iz veoma razloženog stanja. U tu svrhu se koristila akupunktura. Prirodno, razni stepeni razlaganja zahtevaju različite prilaze. Ako je posle biološke smrti prošlo, na primer, ne više od tri dana,

onda su se koristile tačke na udovima. Uvođenje igala u prave tačke dovodilo je do vaskrsenja. Međutim i to je mehanički prilaz, on se zasniva na korišćenju mehaničkih principa. Zato se neću zadržavati na tim metodama. Ovde pre svega dajem duhovne principe.

Ipak može imati smisla i napomena o još jednoj zanimljivoj pojavi iz prošlosti. U drevna vremena u nekim mestima su poznavali tajnu „konzervacije“ ljudi uz njihovu saglasnost. To se u osnovi primenjivalo u odnosu na ratnike. Kada je bilo neophodno da se vojnici prevezu na veliko rastojanje, oni su se arhivirali, to jest negde skladištili, kao što se na primer u arhiv odlažu papiri koji će kasnije možda dobro doći. Vojnici su se isušivali, i u takvom stanju su se mogli, prosto kao grudve materije, očuvati neograničeno dugo. Kada se ukazivala potreba za njima, u svakog vojnika se na posebnom mestu uvodila igla, ili su se oni polivali specijalnim sastavom ili im se davao potrebnii impuls svesti – i vojnici su oživljavali. Tako je bilo moguće odmah dobiti celu armiju obučenih vojnika. Analogno se pod specijalnim uslovima mogu oživeti i neke mumije.

Vraćamo se razmatranju principa (4.6). U njemu se govori o kretanju otišlih po njihovoj zemlji života, koja se našem poimanju čini kao bajka. Ja međutim namerno koristim ovde reč „zemlja“ i čak više od toga izraz „zemlja iz bajke“. Jer reč „bajkovita“ u ovom slučaju ima posebnu težinu.

Stvar je u tome da postoji međudejstvo između sveta otišlih i sveta živećih. Ne govorimo samo mi, živeći, govore i oni, otišli. Oni govore odande. A bajka je prenosnik njihovog govora. Bajka, pripovest, sadrži ne samo ono što smo mi pričali, nego i ono što su oni ispričali. A kada oni govore, onda se njihove reči za živeće pojavljuju u bajkovitim oblicima. Koristeći se naučnim jezikom, može se reći da je bajka sistem preobražavanja, preobražavanja informacije odande ovde, pri čemu se ta informacija prenosi na našem jeziku.

Mnogi elementi bajke su dati za dečje shvatanje. Poznanstvo sa čak samo dve-tri dobre bajke suštinski olakšava proces daljeg razvoja deteta. Dalje se ono već razvija dinamički.

Naravno, pored bajki deci se može predati i savršeno konkretna tehnologija i tada ona mogu da postanu večna gotovo odmah, od samog početka. I počće da se razvijaju kao što treba. Istina, spoljašnji svet može da ih različito orijentiše, ali ipak se deci može predati takav program koji će za rezultat imati ostvarenje preobrazbe društva, i to veoma brzo.

Jer da bi steklo dinamični oblik razvoja detetu su potrebne samo dve-tri bajke. A ako se deci dâ još i odgovarajuća tehnologija, onda će ona odmah moći da se razvijaju pro principima samoregeneracije i večnog života. Tada će svako već odmah postati prisajedinjen statusu Večnosti.

PROMENE GEOGRAFSKOG RELJEFJA, DO KOJIH DOLAZI PRILIKOM ZEMljOTRESA ILI PRI OBRUŠAVANjU VELIKIH KOLIČINA KAMENjA

PRILIKOM LAVINA DOVODI DO GENETSKIH I STRUKTURNIH PROMENA U ČOVEKU, JER ČOVEK REAGUJE NA CEO PROSTOR (4.7).

Pre svega setimo se o čemu govori princip (4.2): Čovek - to je ceo spoljašnji i unutrašnji svet istovremeno. Zato su reljef, geografski pejzaž, zemljotresi koji se ponekad događaju, i uopšte sav okolni svet – sve to su faktički projave statusa čoveka.

Ali zašto su u formulaciji principa izdvojene upravo promene reljefa, koje se događaju prilikom zemljotresa i pri velikim odronima kamenja prilikom lavina? Zato što upravo to u prvom redu dovodi do genetskih i strukturnih promena u čoveku, jer reljef i krupne stenovite formacije imaju duži period formiranja i zato su više povezani sa opštom genetskom strukturom čoveka.

Važna uloga koju ima vreme postojanja može se videti i na primeru građevina. Neka građevina počinje da ostvaruje uticaj na genetiku ako je bila izgrađena, pre recimo više od hiljadu godina. U tom slučaju već se u nekom smislu može govoriti o večnosti. Naravno, taj broj od hiljadu godina je da pravo kažemo uslovan, ali on ipak odražava postojeću situaciju, a to je da takve građevine već utiču na genetiku čoveka. One pokazuju osobito dejstvo na njegovo opažanje. To je povezano sa time da je neka građevina utoliko bolje prilagođena kolektivnoj svesti ukoliko je duže vreme njenog postojanja. Takva građevina formira neki status. Poznat je i izraz: privlačna sila građevine. Takve zgrade, takve građevine ili njihovi ostaci postoje i danas, i nije slučajno to što se ka njima ustremljuju reke turista.

Analogno stoje stvari i sa umetničkim delima. Sa vremenom njihova vrednost raste, a to veoma dobro potvrđuju aukcije.

U vezi sa rečenim napominjem da se razvoj Večnosti u mnogome sastoji u uzdizanju ne samo vremenskog statusa nego i prostornog. To jest, ukoliko se više zemalja osvaja, ukoliko se osvaja više prostora, utoliko sturktura biva postojanija. Zato kod čoveka i postoji težnja ka osvajanju.

Setimo se još jednom principa (4.2): Čovek – to je spoljanjši i unutrašnji svet istovremeno. Taj princip nam ukazuje na to kako treba pravilno postupati u našim spoljašnjim delatnostima. Ako, na primer, gradimo zdanja, onda ih treba graditi tako da bi težila liku i podobiju čoveka. Ako, recimo, uzmemo London i pogledam kako je postavljen, postaće nam jasan pojam glave čoveka. Moskva teži obliku srca.

Postoje dva prilaza u građenju po liku čovečijem: na osnovi spoljašnjih oblasti i unutrašnjih. To su različiti pristupi. Spoljašnje oblasti – to su oblasti velike projave kolektivne svesti. One se nalaze van čovekovog fizičkog tela. A unutrašnje oblasti – to su oblasti velike projave individualne svesti ličnosti. One se nalaze unutar čovekovog fizičkog tela.

Zašto su, na primer, dugo vremena postojale religiozne zabrane koje nisu dozvoljavale da se na ljudima radi obdukcija, nisu dozvoljavale da se pogleda unutra? Razlog je u tome što se u vreme tih zabrana još uvek odvijalo formiranje

informativnih veza između spoljašnjih i unutrašnjih oblasti čoveka po liku i podobiju Božjem a takođe je bilo u toku i formiranje čovekove svesti.

Ako pažljivo pročitate vežbe koje dajem u Prilogu, uvidećete da tamo predlažem koncentraciju uglavnom na spoljašnje objekte. To je u vezi sa time da se unutrašnji sistem čoveka često menja, a menja se principijelno, dok spoljašnji objekti imaju postojanost sa tačke gledišta njihovog trajnog postojanja u opažanju.

Treba još utanačiti i ovaj moment. Kada govorim da zgrade treba graditi po liku i podobiju čovečijem, ni u kom slučaju to ne treba shvatiti bukvalno, to jest, da zgrade treba da imaju izgled čoveka. Pitanje je ovde znatno dublje. Radi se o vezama i o međudejstvu oblika. Potrebno je, na primer, razumeti kako je ravan povezana sa oblikom čoveka, ili kako je sa oblikom čoveka povezana sfera. Kad postoji takvo znanje mogu se graditi potpuno postojane, večne konstrukcije, između ostalog i na antigravitacionom principu. Zgrade izgrađene na taj način i uopšte bilo kakva građevina biće harmonične u odnosu na čoveka i tim samim i u odnosu na Tvorca.

Što se tiče problema oblika, povezanosti oblika i informacije, a takođe i drugih pitanja koje sa na to odnose, sva ona će biti obrađena u jednoj od sledećih knjiga ove serije.

PREGLED OSNOVNIH PRICIPA VASKRSENjA

1

1.1. ISTINSKI STATUS SVETA JE U VEČNOM ŽIVOTU. VEČNI ŽIVOT OBEZBEĐUJE ISTINSKU POSTOJANOST SVETA. STREMLjENjE KA POSTOJANOM SVETU STVARA VEČNI ŽIVOT.

ONAJ KO NIJE UMIRAO PREDSTAVLjA OSNOVU KOJA PROIZVODI SVE OSTALO. TAKVA OSNOVA JE BOG. BOG JE VEČAN, ON NIKADA NIJE UMIRAO. ODATLE SLEDI SVE OSTALO.

1.2. VEČNI ŽIVOT JE PRINCIP RAZVIĆA BOŽANSKE STVARNOSTI.

1.3. NAŠA SVEST OPAŽA KAO STVARNOST ONO ŠTO POSTOJI U NAŠOJ SVESTI.

1.4. STRUKTURA SVETA TREBA DA SE VEOMA INTENZIVNO RAZVIJA U OKVIRIMA RAZVIĆA NAŠE SOPSTVENE SVESTI.

1.5. VASKRSENjE JE POSTIGNUĆE ISTINSKE SVESTI.

1.6. BESKONAČNI ŽIVOT USLOVLjAVA NEOPHODNOST RAZVOJA DUŠE.

1.7. PRINCIP BOŽANSTVENOSTI: STREMLjENjE KA NETLjENOSTI TELA, KA VEČNOM ŽIVOTU I KA RAZVIĆU ISTINSKE SVESTI – TO JE PRAKSA NAVEĆEG PROCVATA LjUDSKOG BIVANjA.

1.8. DOVOLjNO JE DA POSTOJI JEDNA LIČNOST KOJA MOŽE DA VASKRŠAVA I VASPOSTAVLjA SVET, I TADA SE ON VIŠE NE MOŽE RAZRUŠITI.

- 1.9. VASKRSENJE I USTANOVLJENJE ČINJENICE VASKRENJA JE PROCES KOJI JE ISTOVREMEN ZA CEO SVET.
- 1.10. SVEST ČOVEKA I NJEGOVI ORGANI PRI PRAVILOM RAZUMEVANJU NJIHOVE UZAJAMNE POVEZANOSTI DAJU VASKRSENJE. VASKRSENJE JE AKT STVARANJA.
- 1.11. RAZVOJ ČOVEKA TREBA POSMATRATI KAO KOMPLEKSNI RAZVOJ CELOG POSTOJEĆEG SVETA.
- 1.12. PRINCIP VASKRSAVANJA JE U SAGLASNOSTI SA PRINCIPOM ORGANIZACIJE ČOVEKA, KOJI UKLJUČUJE I SVEVREMENSKI RAZVOJ CELOG SPOLJAŠNJEG SVETA.
- 1.13. TUGA, MALODUŠNOST I NOSTALGIJA – TO NISU NAČINI ZA POIMANJE SVETA. SAMO SU RADOST, SVETLOST I LJUBAV NAČINI DA SE SVET RAZUME.
- 1.14. LIČNOST BIVA OČUVANA POSLE BIOLOŠKE SMRTI, PA TAKO I POSLE KREMACIJE. U SLUČAJU KREMACIJE ZA SVAKU ČESTICU PEPELA KOJI OSTAJE NAKON KREMACIJE PRIČVRŠĆENA JE STRUKTURA LIČNOSTI ONOGA KO SE PODVRGAO KREMACIJI.
- 1.15. PROSTOR ZAVISI OD TOGA GDE SE PRESECAJU RAZNI VREMENSKI INTERVALI. KAO POSLEDICA TOGA, ZEMLJINE RAZMERE SE MOGU UVEĆATI.

2

- 2.1. ČOVEK JE PO PRINCIPU SVOGA SAZDANJA VEČNA SUPSTANCA. ZATO JE VASKRSENJE ZASNOVANO NA OBELODANJIVANJU VEČNOG U ČOVEKU.
- 2.2. POSTOJI UZAJAMNA ZAVISNOST DUHOVNE I FIZIČKE STRUKTURE. PROMENOM INFORMACIJA O FIZIČKOJ STRUKTURI U OBLASTI DUHA MOŽEMO DA MENJAMO DUH DO STEPENA KADA ON UZMOGNE DA MENJA BILO KOJU FIZIČKU STRUKTURU, UKLJUČUJUĆI I STVARANJE FIZIČKOG TELA.
- 2.3. VREME I PROSTOR NE OGRANIČAVAJU TRAJANJE ŽIVOTA. POJAM TRAJANJA ŽIVOTA FORMIRA SE ODNOSOM DUHA PREMA PROSTORU I VREMENU.
- 2.4. PRINCIP BESMRTNOSTI, A PREMA TOME I PRINCIP PONOVOG USPOSTAVLJANJA NAKON MOGUĆE BIOLOŠKE SMRTI POLOŽEN JE U PRVI UZROK, U PRVU PRIRODU IMPULSA PRIRODNOG RAZVOJA ČOVEKA.
- 2.5. IMPULS USMEREN KA VASKRSNUĆU UVEK JE USMEREN KA BESKONAČNOM RAZVOJU VASKRSLOG.

- 2.6. VASKRSAVANI UVEK VIDI I OSVEŠĆUJE PROCES VASKRSAVANJA I PRI TOME UVEK UČESTVUJE U VASKRSNUĆU KAO INICIJATIVNA LIČNOST.
- 2.7. VASKRSAVANI UVEK SAVRŠENO TAČNO ZNA DA ĆE POSLE VASKRSNUĆA ŽIVETI KAO OBIČAN ČOVEK.
- 2.8. VASKRSLI UVEK SMATRA DA ĆE MU SE ŽIVEĆI OBRAĆATI KAO SEBI RAVNOM, ON NE OSEĆA DA JE NA BILO KAKAV NAČIN ODVOJEN OD ŽIVEĆIH, OSEĆA SE ISTO TAKO NORMALNOM LIČNOŠĆU KAO I ŽIVEĆI.
- 2.9. POSLE VASKRSNUĆA OBAVEZNO JE POTREBNO SPROVESTI METODIČAN RAD NA OBJAŠNJAVANJU VASKRSLOME NJEGOVOG NOVOG STANJA, POVEZANOG SA TIME DA SADA IMA FIZIČKO TELO.
- 2.10. KOD VASKRSLOG ČOVEKA U POTPUNOSTI SU OČUVANE PROFESIONALNE I SVE DRUGE NAVIKE KOJE JE STEKAO RANIJE U ŽIVOTU.
- 2.11. POJAM DUHA DAJE ISTINITOST STRUKTURE POZNAVANJA.
- 2.12. JEDAN OD ASPEKATA VASKRSENJA JE VASPOSTAVLJANJE STVARALAČKE SVESTI KOD ŽIVEĆIH LJUDI.
- 2.13. PROCESU VASKRSENJA TREBA ISTOVREMENO PRISTUPATI I KAO PROCESU STVARANJA DETETA.
- 2.14. OTIŠLI SE NE ZAUSTAVLJAJU U SVOM RAZVOJU. DUHOVNI RAZVOJ LIČNOSTI ODVIJA SE STALNO, U SVIM USLOVIMA. ZATO SE NA DUHOVNOM NIVOU VASKRSENJE SHVATA KAO PROJAVLJENJE OPŠTE HARMONIJE SVETA. I UPRAVO ZBOG TOGA SVI LJUDI U DUŠI ZNAJU ZA SVEOPŠTE VASKRSENJE OTIŠLIH.

3

- 3.1 STREMLJENJE BOGA I ČOVEKA KA SJEDINJENJU U OKVIRIMA PONOVRNOG STVARANJA I PONOVRNOG SJEDINJENJA DOVODI DO MATERIJALIZACIJE I KA VASKRSAVANJU.
- 3.2. KONCENTRISANJE SOPSTVENE SVESTI OD STRANE ČOVEKA MOŽE DOVESTI DO RADIKLANE PROMENE STRUKTURE SVETA.
- 3.3. FIZIČKO TELO JE UVEK DEO DUŠE.
- 3.4 I TEORIJSKI I PRAKTIČNO ČOVEK SE MOŽE POSMATRATI KAO STRUKTURA SVESTI KOJA IMA TELESNU OBLOGU.
- 3.5. NA NIVOU STVARANJA INFORMACIONIH VEZA NIJEDAN OBJEKAT SE NE PRESECA NI SA KOJIM OD DRUGIH OBJEKATA, PA TAKO NI SA SAMIM SOBOM. PRINCIP VASKRSAVANJA ČOVEKA, ILI PRINCIP PONOVRNOG STVARANJA BILO KOG OBJEKTA SASTOJI SE U PRESECANJU POČETNE INFORMACIJE O OBJEKTU SA RAZVIJAJUĆOM INFORMACIJOM O NJEMU SAMOM U OBLASTI POSLEDIČNIH VEZA, KOJE NASTAJU PRI STVARANJU INFORMACIJA.

3.6. SISTEM DUHOVNIH GLEDIŠTA ONOGA KO SE BAVI VASKRSAVANJEM I JESTE PRINCIP ORGANIZACIJE DRUŠTVA NA SLEDEĆIM ETAPAMA NJEGOVOG RAZVOJA.

3.7. ODVOJENI OBJEKTI STVARNOSTI – TO JE ONO ŠTO JE PRIBLIŽENO VASKRSLOM A UDALJENO OD ŽIVEĆEG.

3.8. VASKRSLI APSOLUTIZUJE PROSTOR I DETALJIŠE VREME. U POČETNOM PERIODU VREME JE ZA NJEGA DISKRETNO, DOK JE U ISTO VREME ZA ŽIVEĆEG VREME NEPREKIDNO.

3.9. PRINCIP AUTONOMIJE FUNKCIONISANJA INFORMACIJA U RAZNIM VREMENIMA.

3.10. ISTINSKA RELIGIJA JE ORIJENTISANA NA TO DA DOPRINOSI STVARALAČKOM RAZVOJU DUŠE, TELA I DRUŠTVA.

3.11. VASKRSENJE JE NAJREALNIJA, NAJPRAGMATIČNIJA, NAJSVRSISHODNIJA I NAJDOKAZANIJA OSNOVA ZA BUDUĆI RAZVOJ, ZA RAZVITAK MIŠLJENJA BUDUĆIH POKOLENJA.

3.12. ONAJ OD ŽIVEĆIH KOJI NIJE UMIRAO, UVEK ĆE MOĆI DA VASPOSTAVI OTIŠLOG U OPTIMALNIJE VREME I U NUŽNIJOJ VARIJANTI NEGO ŠTO ĆE TO MOĆI DA URADI VASKRSLI.

3.13. PRAKSA VASKRSENJA, PRAKSA VASPOSTAVLJANJA NE PROTIVREČI NI JEDNOJ OD RELIGIJA, NI JEDNOM ZAKONODAVSTVU I NI JEDNOM OD USMERENJA STVARALAČKOG PLANA.

3.14. VASKRSENJE LJUDI DAJE MOGUĆNOST VASKRSAVANJA I VASPOSTAVLJANJA BILO KOJIH OBJEKATA.

4

4.1. VASKRSENJE JE UPRAVLJANJE SVIM SPOLJAŠNjim PROSTOROM.

4.2. ČOVEK – TO JE CELOKUPNI SPOLJAŠNji I UNUTRAŠNji SVET ISTOVREMENO

4.3. DILATACIJA VREMENA, NJEGOVO UDALJAVANJE ILI PRIBLIŽAVANJE ZA NEKE ASPEKTE PROSTORA I OZNAČAVA VASKRSENJE.

4.4. ONO O ČEMU ČOVEK RAZMIŠLJA, ONO, ŠTO ON GOVORI I ONO ŠTA RADI NOSI OSOBINE VEČNOSTI.

4.5. PRINCIP VEČNOSTI. ON OBEZBEĐUJE OTIŠLIMA SEĆANJE NA TO, DA ĆE SE DOGODITI NJIHOVO PONOVRNO STVARANJE.

4.6. KRETANJE OTIŠLIH PO NJIHOVOJ ZEMLJI ŽIVOTA, BAJKOVITIJ ZA NAŠE POIMANJE, U STVARI SE OSTVARUJE KROZ STRUKTURU NAŠE SVESTI.

4.7. PROMENE GEOGRAFSKOG RELJEFA, DO KOJIH DOLAZI PRILIKOM ZEMLJOTRESA ILI PRI OBRUŠAVANJU VELIKIH KOLIČINA KAMENJA PRILIKOM LAVINA DOVODI DO GENETSKIH I STRUKTURNIH PROMENA U ČOVEKU, JER ČOVEK REAGUJE NA CEO PROSTOR.